POLIROM

Georges

SIMENON

Maigret se înşală

Maigret

GEORGES SIMENON

Seria Maigret

MAIGRET SE ÎNȘALĂ

Original: *Maigret se trompe* (1953)

Traducerea:
BARBU CIOCULESCU

virtual-project.eu

Editura: POLIROM

2005

Capitolul 1

Erau ceasurile opt și douăzeci și cinci dimineața și Maigret se ridica de la masă, terminându-și ultima ceașcă de cafea. Era abia noiembrie, și totuși aprinseseră lampa. La fereastră, doamna Maigret se silea să zărească, prin ceață, trecătorii care, cu mâinile în buzunare și aplecați de spate, se grăbeau către serviciu.

— Ai face mai bine să-ți pui pardesiul cel gros, îi zise ea.

Căci își dădea seama ce vreme era afară după cum arătau oamenii de pe stradă. În dimineața aceea, toți mergeau repede, iar mulți purtau fular, și-și loveau într-un fel caracteristic tălpile de trotuar, ca să se încălzească. Pe câțiva îi văzuse ștergându-și nasul cu batista.

— Mă duc să ți-l caut.

El mai avea încă în mână ceașca în momentul când sună telefonul. Ridică receptorul, privind, la rândul lui, afară, iar casele din față de-abia se vedeau prin pâcla gălbuie ce se lăsase pe străzi în timpul nopții.

— Alo! Comisarul Maigret?… Aici Dupeu, din Quartier des Ternes…

Curios cum îl suna tocmai comisarul Dupeu, fiindcă acesta era, probabil, omul cel mai potrivit cu atmosfera acelei dimineți. Dupeu era comisarul de poliție din strada Etoile. Se uita cruciș. Soția lui se uita cruciș. Gurile rele ziceau că și cele trei fete ale lui, pe care Maigret nu le cunoștea, priveau cruciș. Era un funcționar conștiincios, atât de grijuliu să-și facă bine treaba, încât nițel de nu se-mbolnăvea. Parcă și obiectele din jurul lui se posomorau, și degeaba știai că e cel mai

bun om din lume, tot îl ocoleai. Fără să mai pui la socoteală că, fie vară, fie iarnă, era mereu guturăit.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat acasă. M-am gândit că n-ați plecat încă și mi-am zis…

Trebuia doar să aștepți. Nu se putea să nu se explice el. Simțea invariabil nevoia să explice de ce făcea asta sau aia, ca și cum s-ar fi simțit vinovat de ceva.

— … Știu că vă place să fiți în persoană la fața locului. Poate mă înșel, însă am impresia că e vorba de un caz destul de special. Trebuie să știți că nu am aflat încă nimic sau aproape nimic. Tocmai am ajuns și eu.

Doamna Maigret aștepta, cu pardesiul în mână, pe când soțul îi spunea, cu voce scăzută, ca ea să nu-și piardă răbdarea:

— Dupeu!

Celălalt continua cu o voce monotonă:

— Am sosit la birou la orele opt, ca de obicei, și tocmai parcurgeam prima tranșă de corespondență, când, la opt și șapte minute, am primit un telefon de la menajeră. Ea a găsit corpul, când a intrat în apartament, pe Avenue Carnot. Cum e la doi pași, m-am repezit într-acolo cu secretarul meu.

— Crimă?

— Eventual ar putea să treacă drept sinucidere, dar sunt convins că e o crimă.

— Cine?

— O anume Louise Filon, de care n-am auzit vorbindu-se niciodată. O femeie tânără.

— Vin.

Dupeu vorbea mai departe, dar Maigret, prefăcându-se că nu observă, puse jos receptorul. Înainte de a pleca, sună pe Quai des Orfèvres și ceru legătura cu serviciul de Identitate Judiciară.

— Moers e pe-acolo? Da, chemați-l la telefon… Alo! Tu ești, Moers? Vrei să vii cu oamenii tăi în Avenue Carnot?… O crimă… Am să fiu și eu…

Îi dădu numărul imobilului, trase pe el pardesiul și, câteva clipe mai târziu, încă o siluetă întunecată trecea cu pași repezi prin ceață. Găsi un taxi tocmai la colțul bulevardului Voltaire.

Marile artere din jurul pieței Etoile erau aproape pustii. Cele mai multe ferestre aveau perdelele lăsate, doar la câteva se vedea lumină. Pe Avenue Carnot, un polițist cu pelerină stătea pe trotuar, dar nu se adunase lume, niciun curios.

— La ce etaj? îl întrebă Maigret.

— La trei.

Trecu de ușa de la intrare, cu ținte de aramă bine lustruite. În odăița ei luminată, portăreasa își lua gustarea de dimineață. Îi privi prin geam, fără să se ridice. Ascensorul funcționa fără zgomot, ca în orice casă bine întreținută. Pe treptele cernite de stejar ale scării, covoarele erau de un roșu aprins.

La al treilea etaj, se pomeni în fața a trei uși și șovăi până când cea din stânga se deschise. Dupeu era acolo, cu nasul roșu, așa cum Maigret se și aștepta să-l vadă.

— Intrați. Am preferat să nu ating nimic până nu veniți. Nici măcar pe menajeră n-am interogat-o.

Trecură prin vestibul, unde nu se aflau decât un cuier și două scaune, și pătrunseră într-un salon cu luminile aprinse.

— Menajera s-a mirat de cum a intrat, văzând lumină.

În colțul unei canapele galbene, o femeie tânără, brunetă, zăcea încovoiată în chip

ciudat, cu o pată mare, de un roșu întunecat, pe halatul cu care era îmbrăcată.

— A primit un glonte în cap. Focul pare că a fost tras din spate, foarte de-aproape. Cum vedeți, n-a căzut.

Lunecase doar pe partea dreaptă, iar capul îi atârna, cu părul aproape atingând covorul.

— Unde este menajera?

— În bucătărie. Mi-a cerut voie să-și facă o ceașcă de cafea. Din câte spune, a venit la orele opt, ca în fiecare dimineață. Are cheia apartamentului. A intrat, a zărit cadavrul, pretinde că nu s-a atins de nimic și că a telefonat imediat.

De-abia în acel moment înțelese Maigret ce anume i se păruse ciudat la sosire. Normal, ar fi trebuit, chiar de pe trotuar, să treacă printr-un zid de curioși. La fel cum, de obicei, locatarii stau la pândă pe paliere. Or, aici totul era liniștit, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Bucătăria e pe-aici?

O găsi la capătul unui coridor. Ușa era deschisă. Lângă mașina de gătit cu gaz, stătea așezată o femeie în veșminte de culoare închisă, cu părul și ochii negri, bând o ceașcă de cafea în care sufla ca să o răcească.

Maigret avu impresia că o mai întâlnise undeva. O examină strângând din sprâncene, în timp ce ea îi suporta liniștită privirea, sorbind mai departe din cafea. Era foarte scundă. Așezată, de-abia dacă atingea cu tălpile podeaua; purta niște pantofi prea mari pentru ea, iar rochia îi era prea largă și prea lungă.

— Mi se pare că ne cunoaștem, zise el.

Ea răspunse fără să tresară:

— Foarte posibil.

— Cum vă numiți?

— Désirée Brault.

Prenumele Désirée îl lumină.

— N-ați fost închisă, cândva, pentru furt în marile magazine?

— Și pentru asta.

— Și pentru mai ce?

— Am fost arestată în atâtea rânduri!

Pe chipul ei nu se citea nicio teamă. De fapt, nu se citea nimic. Îl privea. Îi răspundea. Ce gândea era cu neputință de ghicit.

— Ați făcut închisoare?

— Veți găsi totul în dosarul meu.

— Prostituție?

— De ce nu?

Cu multă vreme în urmă, evident. Acum, trebuie că avea la vreo cincizeci-șaizeci de ani. Se smochinise. Părul nu-i albise, nu devenise cărunt, dar se rărise, lăsând să se vadă pielea capului.

— Pe timpuri, nu eram mai urâtă ca altele!

— De când lucrați în apartamentul ăsta?

— Luna viitoare s-ar fi împlinit un an. Am început în decembrie, nu cu mult înainte de sărbători.

— Programul e pe toată ziua?

— Numai de la opt la prânz.

Cafeaua mirosea atât de bine, încât Maigret își turnă o ceașcă. Comisarul Dupeu rămăsese, timid, în cadrul ușii.

— Vrei și dumneata, Dupeu?

— Mulțumesc, dar nu e niciun ceas de când am mâncat.

Désirée Brault se ridică, pentru a-și turna o a doua ceașcă, iar rochia îi spânzura în jurul trupului. Probabil că nu cântărea mai mult decât o puștoaică de paisprezece ani.

— Mai lucrați și în alte locuri?

— Trei sau patru. După săptămână.

— Trăiți singură?

— Cu soțul meu.

— A stat și el la pușcărie?

— Niciodată. Se mulțumește să bea.

— Nu lucrează?

— De cincisprezece ani n-a lucrat o singură zi, nici măcar ca să bată un cui în perete.

Spunea asta fără amărăciune, cu o voce egală în care ar fi fost greu să descoperi vreo ironie.

— Ce s-a întâmplat în dimineața asta?

Ea-i făcu un semn din cap către Dupeu.

— Nu v-a spus? Bine. Am sosit la opt.

— Unde locuiți?

— Lângă piața Clichy. Am luat metroul. Am deschis ușa cu cheia mea și am observat că în salon era lumina aprinsă.

— Ușa salonului era deschisă?

— Nu.

— De obicei, stăpâna casei nu era trează când soseați, dimineața?

— Se scula abia pe la zece, câteodată și mai târziu.

— Ce făcea?

— Nimic.

— Continuați.

— Am împins ușa salonului și am văzut-o.

— N-ați atins-o?

— N-am avut nevoie s-o ating ca să înțeleg că murise. Ați mai văzut pe cineva plimbându-se cu jumătate din figură zburată?

— Pe urmă?

— Am sunat la comisariat.

— Fără să chemați vecinii, portăreasa?

Ea dădu din umeri.

— De ce-aș fi chemat lumea?

— Iar după ce ați telefonat?

— Am așteptat.

— Făcând ce?

— Nefăcând nimic.

Era năucitor de simplu. Rămăsese pe loc, pur și simplu, așteptând să audă soneria de la ușă, poate privind la cadavru.

— Sunteți sigură că n-ați atins nimic?

— Sigură.

— N-ați găsit vreun revolver?

— N-am găsit nimic.

Interveni comisarul Dupeu.

— Am căutat zadarnic arma peste tot.

— Louise Filon avea un revolver?

— Dacă avea, eu nu l-am văzut niciodată.

— Sunt și mobile închise cu cheia?

— Nu.

— Presupun că știți așadar ce se găsește prin dulapuri?

— Da.

— Și n-ați văzut niciodată vreo armă?

— Niciodată.

— Spuneți-mi, stăpâna dumneavoastră știa că ați făcut închisoare?

— I-am povestit tot.

— Și nu s-a speriat?

— O amuza. Nu știu dacă făcuse și ea, dar s-ar fi putut.

— Ce vreți să spuneți?

— Că, înainte de a locui aici, a făcut trotuarul.

— De unde știți?

— Mi-a spus ea. Și chiar dacă nu mi-ar fi spus…

Se auzeau pași pe palier și Dupeu se duse să deschidă ușa. Sosiseră Moers și oamenii lui, cu aparatele lor. Maigret îi spuse lui Moers:

— Nu începe numaidecât. Până termin eu

aici, telefonează-i procurorului.

Désirée Brault îl fascina, ca și tot ceea ce se ghicea în spatele spuselor ei. Își scoase pardesiul, căci i se făcuse cald, și se așeză, continuând să-și bea cafeaua cu sorbituri mici.

— Luați loc.

— Cu plăcere. O menajeră nu aude prea des invitația asta.

Și, de această dată, aproape că surâse.

— Aveți idee cine ar fi putut-o omorî pe stăpâna dumneavoastră?

— Nicidecum.

— Primea multă lume?

— N-am văzut-o niciodată primind pe cineva, afară de un medic din cartier, odată, când a avut o bronșită. E drept că eu plec la amiază.

— Nu știți să aibă vreo relație cu cineva?

— Tot ce știu este că într-un dulap sunt niște papuci bărbătești și un halat. Și, de asemenea, o cutie de trabucuri. Iar ea nu fuma trabuc.

— Nu știți despre ce bărbat e vorba?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Nu știți cum îl cheamă? N-a telefonat niciodată când erați aici?

— S-a mai întâmplat.

— Ea cum îi zicea?

— Pierrot.

— Era întreținută?

— Presupun că trebuia să-i plătească cineva chiria, nu? Și restul.

Maigret se ridică, puse jos ceașca, își îndesă tutun în pipă.

— Eu ce fac? întrebă ea.

— Nimic. Așteptați.

Reveni în salon, unde cei de la serviciul de

Identitate Judiciară îi pândeau semnalul, ca să-și înceapă treaba. Camera nu era răvășită. Într-o scrumieră din preajma canapelei era scrum; de asemenea, mucuri de țigări, trei cu totul, dintre care două mânjite cu ruj de buze.

O ușă întredeschisă dădea către dormitor, iar Maigret constată cu oarecare surprindere că patul era desfăcut și perna păstrase o adâncitură, ca și cum cineva ar fi dormit pe ea.

— Doctorul n-a venit?

— Nu e acasă. Soția lui telefonează acum la pacienții pe care trebuie să-i viziteze în cursul dimineții.

Deschise câteva dulapuri, câteva sertare. Veșmintele și lenjeria aparțineau unei femei tinere care se îmbrăca fără cine știe ce gust, nefiind dintre cele pe care te aștepți să le găsești într-un apartament din Avenue Carnot.

— Ocupă-te de amprente și de celelalte, Moers. Eu cobor să vorbesc cu portăreasa.

Comisarul Dupeu îl întrebă:

— Mai aveți nevoie de mine?

— Nu. Mulțumesc. Trimite-mi raportul în cursul zilei. Ai fost foarte drăguț, Dupeu.

— Știți, m-am gândit numaidecât că e un caz care are să vă intereseze. Dacă ar fi existat o armă în preajma canapelei, aș fi tras concluzia că e o sinucidere, căci focul de armă pare să fi fost tras de aproape. Deși femeile de soiul ăsta se sinucid de obicei cu veronal. N-am mai văzut în cartier o femeie care să se sinucidă cu ajutorul unui revolver de cel puțin cinci ani. Deci, din moment ce nu era nicio armă…

— Ai fost nemaipomenit, Dupeu.

— Încerc, în măsura mijloacelor mele, să…

Pe scară, continuă să vorbească. Maigret îl lăsă pe ștergătorul de picioare din fața ușii portăresei, în a cărei odăiță intră.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună ziua, domnule comisar.

— Știți cine sunt?

Ea făcu semn că da.

— Sunteți la curent?

— L-am întrebat pe polițistul care face de gardă pe trotuar. Mi-a spus că domnișoara Louise a murit.

Odăița avea aspectul burghez al camerelor de portar din cartier. Portăreasa, care n-avea decât vreo patruzeci de ani, era corect îmbrăcată, ba chiar cu oarecare cochetărie. Era destul de frumoasă, de altminteri, dar cu trăsăturile un pic înecate de grăsime.

— A fost ucisă? întrebă ea, pe când Maigret se așeza lângă fereastră.

— Ce v-a făcut să vă gândiți la asta?

— Presupun că, dacă ar fi murit de moarte bună, poliția nu s-ar fi deranjat.

— Ar fi putut să se sinucidă.

— Nu era genul ei.

— O cunoșteați bine?

— Nu din cale-afară. Nu întârzia în odaia mea, de-abia dacă deschidea ușa în trecere, ca să întrebe dacă a primit corespondență. Nu prea se simțea în largul ei în casa asta, înțelegeți?

— Vreți să spuneți că nu făcea parte din același mediu ca și ceilalți locatari?

— Da.

— Cărui mediu credeți că-i aparținea?

— Nu știu precis. N-am niciun motiv s-o vorbesc de rău. Era liniștită, nu era cu nasul pe sus.

— Femeia care-i făcea curățenie nu v-a

spus niciodată nimic?

— Doamna Brault și cu mine nu vorbim.

— O cunoașteți?

— Nu țin s-o cunosc. O văd când urcă și când coboară. Mi-ajunge.

— Louise Filon era întreținută?

— Este posibil. În orice caz, își plătea chiria la termen.

— Primea vizite?

— Din când în când.

— Nu cu regularitate?

— Așa ceva nu se poate numi „cu regularitate”.

Maigret avea impresia că simte o reținere. Spre deosebire de doamna Brault, portăreasa era nervoasă și arunca din timp în timp câte o privire fugară spre ușa cu geam. Ea îi dădu de știre:

— Urcă doctorul.

— Spuneți-mi, doamnă… Apropo, cum vă numiți?

— Cornet.

— Spuneți-mi, doamnă Cornet, încercați să-mi ascundeți ceva?

Ea se străduí să-l privească în ochi.

— De ce mă întrebați?

— Așa. Prefer să știu. Bărbatul care o vizita pe Louise Filon era mereu același?

— Îl vedeam trecând mereu pe același.

— Ce soi de om?

— Un muzicant.

— De unde știți că e muzicant?

— Pentru că, o dată sau de două ori, l-am văzut cu o cutie de saxofon sub braț.

— A venit și ieri seară?

— Da, pe la zece.

— Dumneavoastră i-ați deschis?

— Nu. Până-n momentul când mă culc, la

unsprezece, las ușa descuiată.

— Însă vedeți cine trece prin față.

— Aproape tot timpul. Locatarii sunt liniștiți. Sunt, cam toți, oameni de seamă.

— Spuneți că muzicantul în chestiune a urcat cam pe la zece?

— Da. N-a stat decât vreo zece minute, iar la plecare părea grăbit. L-am auzit cum întindea pasul către Etoile.

— Nu i-ați văzut fața? Dacă părea emoționat sau…

— Nu.

— Louise Filon n-a mai primit alte vizite în cursul serii?

— Nu.

— Așadar, dacă medicul descoperă că omorul a fost comis între zece și unsprezece seara, de exemplu, ar fi aproape sigur că…

— N-am spus asta. Am spus că n-a primit decât vizita aceea.

— După părerea dumneavoastră, muzicantul o fi iubitul ei?

Ea nu răspunse de îndată, apoi, în fine, murmură:

— Nu știu.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic. Mă gândeam la costul apartamentului.

— Înțeleg. Nu era genul de muzicant care să-i poată oferi drăguței lui un asemenea apartament.

— Întocmai.

— Nu păreți surprinsă, doamnă Cornet, că locatara dumneavoastră a fost omorâtă.

— Nu mă așteptam, dar nici nu mă surprinde.

— De ce?

— Din niciun motiv anume. Mi se pare că

femeile astea sunt mai expuse decât altele. În orice caz, cu impresia asta rămâi după ce citești ziarele.

— Am să vă cer să-mi întocmiți o listă cu toți locatarii care au intrat sau ieșit după ora nouă, ieri seară. Am s-o iau la plecare.

— E ușor.

Când ieși din loja portăresei, îi găsi pe procuror și pe substitutul lui care coborau din mașină, în tovărășia grefierului. Toți trei păreau înfrigurați. Ceața nu se risipise încă și fiecare răsufla aburos.

Strângeri de mână. Ascensor. Cu excepția celui de-al treilea etaj, imobilul rămânea la fel de liniștit ca și la venirea lui Maigret. Oamenii de aici nu erau de soiul celor ce pândesc cine vine și pleacă, din spatele ușilor întredeschise, și nici din cei ce se îngrămădesc pe paliere fiindcă a fost ucisă o femeie.

Tehnicienii lui Moers își instalaseră aparatele prin aproape tot apartamentul, iar doctorul terminase examinarea corpului. El îi strânse mâna lui Maigret.

— La ce oră? întrebă comisarul.

— La prima vedere, între nouă seara și miezul nopții. Aș spune mai degrabă ora unsprezece, ca limită, decât miezul nopții.

— Presupun că moartea a fost instantanee.

— Ați văzut. Focul a fost tras de aproape.

— Din spate?

— Din spate, puțin dintr-o parte.

Moers interveni:

— Probabil că în acel moment fuma o țigară, care a căzut pe covor și a continuat să ardă. Noroc că n-a luat foc covorul.

— Despre ce e vorba, la urma urmei? întrebă substitutul, care nu știa încă nimic.

— Nu știu. Poate de o crimă banală. Dar m-ar mira.

— Aveți vreo idee?

— Niciuna. Am să mă duc să mai stau la taifas cu menajera.

Înainte de a trece în bucătărie, telefonă pe Quai des Orfèvres și-i ceru lui Lucas, care era de serviciu, să vină numaidecât. Pe urmă, nu se mai ocupă nici de procuratură, nici de specialiștii care-și continuau munca obișnuită.

Doamna Brault nu se mișcase de la locul ei. Nici cafea nu mai bea, dar fuma, ceea ce, dat fiind fizicul ei, părea straniu.

— Presupun că e voie? zise ea, urmărind privirea lui Maigret.

Acesta luă loc în fața ei.

— Povestiți.

— Să povestesc ce?

— Tot ce știți.

— Am și făcut-o.

— Cum își petrecea Louise Filon timpul?

— Nu pot vorbi decât despre ce făcea dimineața. Se scula pe la zece. Sau, mai degrabă, se trezea, căci nu se scula de îndată. Îi aduceam cafeaua, pe care o bea în pat, fumând și citind.

— Ce citea?

— Reviste ilustrate, romane. Deseori asculta la radio. Ați observat, probabil, că există un aparat de radio pe noptieră.

— Nu telefona?

— Pe la unsprezece.

— Zilnic?

— Aproape zilnic.

— Lui Pierrot?

— Da. Se mai întâmpla ca la prânz să se îmbrace și să se ducă să ia masa în altă parte, însă destul de rar. Cel mai adesea, mă

trimitea la mezelărie, ca să cumpăr preparate sau semipreparate din carne.

— N-aveți nicio idee despre felul cum își petrecea după-amiezile?

— Presupun că ieșea. Sigur ieșea, din moment ce-i găseam dimineața pantofii murdăriți. Probabil că umbla prin magazine, ca toate femeile.

— Nu lua cina acasă?

— Rareori găseam veselă murdară.

— Presupuneți că se ducea să se întâlnească cu Pierrot?

— Cu el sau cu altul.

— Sunteți sigură că nu l-ați văzut niciodată?

— Sigură.

— Și nici pe vreun alt bărbat?

— Numai pe încasatorul de la gaze sau pe comisionarii de la magazine.

— De câtă vreme n-ați mai fost închisă?

— De șase ani.

— V-a trecut cheful de a mai fura din marile magazine?

— Nu mai am ținuta care trebuie pentru așa ceva. Iată-i că duc trupul.

Se auzea zgomot în salon și, într-adevăr, sosiseră cei de la Institutul Medico-Legal.

— N-a profitat prea multă vreme.

— Ce vreți să spuneți?

— Că a dus-o tot într-o sărăcie până la douăzeci și patru de ani și pe urmă de-abia dac-a avut doi ani buni.

— V-a făcut confidențe?

— Vorbeam și noi ca oamenii.

— V-a spus de unde venea?

— S-a născut în al XVIII-lea arondisment, în stradă, ca să zic așa. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în cartierul La Chapelle.

Când s-a instalat aici, a crezut că-i surâde altă viață.

— Nu era fericită?

Femeia ridică din umeri și-l privi pe Maigret cu un fel de milă, ca și cum ar fi fost surprinsă să-l vadă arătând atât de puțină înțelegere.

— Credeți că-i făcea plăcere să trăiască într-o casă ca asta, în care oamenii nu catadicseau să se uite la ea când o întâlneau pe scară?

— De ce a venit aici?

— Avea, probabil, motivele ei.

— O întreținea muzicantul ei?

— Cine v-a vorbit de muzicant?

— N-are importanță. Pierrot era saxofonist?

— Așa cred. Cânta într-un local de dans, atâta știu.

Nu spunea mai mult decât voia să spună. Acum, că își făcuse o idee ceva mai precisă despre genul de tânără care fusese Louise Filon, Maigret avea certitudinea că, diminețile, cele două femei nu se sfiau să vorbească de toate.

— Nu cred, zise el, ca un muzicant de cartier să fie în măsură să plătească chiria unui apartament ca ăsta.

— Nici eu.

— Atunci?

— Atunci, trebuia să fie un altul, o trânti ea, liniștită.

— Pierrot a venit s-o vadă, ieri seară.

Ea nu tresări, ci continuă să-l privească în ochi.

— Presupun că ați și decis că el a omorât-o? Nu pot să vă spun decât un lucru: că se iubeau.

— V-a mărturisit ea?

— Nu numai că se iubeau, dar visau să se căsătorească.

— De ce n-o făceau?

— Poate pentru că n-aveau bani. Poate și fiindcă celălalt n-o slăbea.

— Celălalt?

— Știți la fel de bine ca și mine că vorbesc de cel care plătea. Trebuie să vă explic chiar de-a fir a păr?

Lui Maigret îi veni o idee, se duse-n dormitor și deschise ușa dulapului. Scoase de acolo o pereche de papuci bărbătești din piele lăcuită, făcuți de comandă la un cizmar de pe strada Saint-Honoré, unul dintre cei mai scumpi din Paris. Luând din cui halatul de interior, din mătase groasă maro, găsi pe el eticheta unui croitor de lenjerie de pe strada Rivoli.

Oamenii lui Moers plecaseră deja. Moers îl aștepta însă pe Maigret în salon.

— Ce-ai găsit?

— Amprente, evident, mai vechi și mai noi.

— De bărbat?

— Cel puțin ale unui bărbat. O să avem fotografiile lor peste un ceas.

— Trimite-le la serviciul de fișe. Ia papucii și halatul ăsta. Când ajungi la Quai, le dai lui Janvier sau lui Torrence. Aș vrea să se ducă să le arate comercianților care le-au furnizat.

— Cât privește papucii, presupun că are să fie ușor, căci au un număr de ordine.

În apartament domnea din nou calmul și Maigret se duse la bucătărie s-o caute pe menajeră.

— Nu mai e nevoie să rămâneți.

— Pot să fac curat?

— Nu astăzi.

— Ce să fac?

— Vă întoarceți acasă. Vă interzic să părăsiți Parisul. Poate că…

— S-a-nțeles.

— Sunteți sigură că nu mai aveți să-mi spuneți nimic?

— Dacă-mi amintesc de ceva, vă aduc la cunoștință.

— Încă o întrebare: sunteți sigură că, între momentul în care ați găsit corpul și momentul când a sosit comisarul de poliție, n-ați părăsit apartamentul?

— Jur.

— Și n-a venit nimeni?

— Absolut nimeni.

Se duse după sacoșa cu provizii, pe care probabil că o căra tot timpul după ea, și Maigret se asigură că înăuntru nu era niciun revolver.

— Percheziționați-mă, dacă așa vă îndeamnă inima.

Nu o percheziționă, dar, ca să fie cu conștiința împăcată, destul de jenat, își trecu mâinile peste rochia ei largă.

— Altădată, asta v-ar fi făcut plăcere.

Ea plecă și, pe scară, se încrucișă cu Lucas, din pălăria și pardesiul căruia se scurgea apă.

— Plouă?

— De zece minute. Ce am de făcut, șefule?

— Nu prea știu, de fapt. Aș vrea să rămâi aici. Dacă telefonează cineva, încearcă să afli de unde sună. S-ar putea să telefoneze cineva pe la unsprezece. Anunță Biroul să lege linia asta la pupitrul de ascultare. În rest, continuă cu scotocitul prin unghere. S-a scotocit deja, dar nu se știe niciodată.

— Precis, despre ce e vorba?

— De o junică ce bătea trotuarul pe la Barbès și pe care-o căpătuise cineva. Din câte am aflat, avea ca amant de inimă un muzicant de cartier.

— El a omorât-o?

— El a venit s-o vadă ieri seară. Portăreasa afirmă că nimeni altcineva n-a mai urcat.

— Avem semnalmentele lui?

— Am să cobor s-o mai iau o dată pe portăreasă la întrebări.

Aceasta era ocupată cu trierea celei de-a doua tranșe de corespondență. După spusele ei, Pierrot era un tânăr de vreo treizeci de ani, blond și bine făcut, care arăta mai degrabă a calfa de măcelar decât a muzician.

— Altceva n-aveți să-mi mai spuneți?

— Nimic, domnule Maigret. Dacă-mi amintesc ceva, vă aduc la cunoștință.

Curios! Același răspuns, sau pe-aproape, ca și menajera. Era convins că și una, și alta, pesemne din motive diferite, evitau să-i destăinuie tot ce știau.

Cum, ca să găsească un taxi, avea de mers probabil până la Etoile, își ridică gulerul pardesiului și porni la drum, cu mâinile în buzunare, ca oamenii pe care, dimineața, îi văzuse pe geam doamna Maigret. Ceața se transformase într-o ploaie fină și rece care te ducea cu gândul la guturai, așa că intră într-un băruleț de la colțul străzii, ca să bea un grog.

Capitolul 2

De numitul Pierrot s-a ocupat Janvier, care-i reconstitui faptele și gesturile până la momentul în care muzicantul luase hotărârea să dispară.

Cu puțin înainte de ora unsprezece și jumătate, Lucas, care cotrobăia în tihnă prin apartamentul din Avenue Carnot, auzi, în fine, soneria telefonului. Ridică receptorul, cu grijă să nu scape vreo vorbă, iar la capătul firului o voce bărbătească murmură:

— Tu ești?

Înainte de a deveni bănuitor față de tăcerea cu care era întâmpinat, Pierrot adăugă:

— Nu ești singură?

În sfârșit, o voce neliniștită:

— Alo! Sunteți Carnot 22-35?

— Carnot 22-35, da.

Lucas putea auzi respirația omului în aparat. Telefona dintr-o cabină publică, probabil dintr-un bar, căci răsună zgomotul caracteristic al unei fise care cade într-o cutie de metal.

În fine, după un timp, muzicantul închise. Mai era de așteptat doar apelul omului care făcea de serviciu la pupitrul de ascultare. Nu dură mai mult de două minute.

— Lucas? Tipul dumitale a sunat de la un bistrou de pe bulevardul Rochechouart, la colțul străzii Riquet, care se cheamă *La Léon.*

În clipa următoare, Lucas telefona comisariatului de cartier din Goutte-d'Or, la doi pași de bulevardul Rochechouart.

— Pot să vorbesc cu inspectorul Janin?

Din fericire, acesta era la birou. Lucas îi furniză, cu aproximație, semnalmentele lui

Pierrot, ca și numele barului.

— Nu întreprinde nimic înainte de sosirea lui Janvier.

Îl avu, în sfârșit, pe Janvier la capătul firului. În vremea asta, ploua mai departe peste un univers de piatră, cărămizi și beton, prin care se fofilau siluete întunecate și umbrele. Maigret se afla în biroul lui, cu cravata desfăcută la gât și cu patru pipe pline cu tutun dinainte, încheind un raport administrativ ce trebuia predat înainte de amiază. Janvier nu făcu decât să întredeschidă ușa biroului.

— A telefonat, șefule. Știm unde este. Lucas a alertat cartierul Goutte-d'Or, iar Janin probabil că a și sosit la fața locului. Alerg într-acolo. Ce fac cu individul?

Comisarul îl privi cu ochii umflați de oboseală.

— Mi-l aduci, frumușel.

— Nu mergeți să luați masa?

— Am să cer să mi se aducă sandvișuri.

Janvier luă una din micile mașini negre ale Poliției Judiciare și îi ceru șoferului să oprească la o anumită distanță de bar. Era un bistrou lung și îngust, cu geamurile atât de aburite, încât nu vedeai înăuntru. Când împinse ușa, îl zări pe Janin care-l aștepta cu un vermut cu lichior de coacăze în față. În afara lui, mai erau doar patru clienți. Podeaua era acoperită cu rumeguș de lemn, pereții erau de un galben soios, cabina telefonică se afla lângă toaletă.

— A-ntins-o?

Strângându-i mâna, Janin făcu semn că da. Patronul, care probabil că-l cunoștea pe polițist din cartier, îl întrebă pe Janvier, cu o

voce nițeluș ironică:

— Beți ceva?

— Un țap de bere.

Clienții îi observau și ei. Pesemne că Janin pusese deja întrebările.

— Putem vorbi, zise el încetișor. A sosit la unsprezece fără un sfert, ca de obicei.

— Patronul știe cum îl cheamă?

— Patronul știe doar că se numește Pierrot, că e muzicant și că probabil locuiește prin împrejurimi. Pentru că vine aici în fiecare dimineață, la unsprezece fără un sfert, să-și bea cafeaua. Aproape întotdeauna, la unsprezece primește un telefon. Astăzi, nu a fost sunat. A așteptat jumătate de oră și a intrat în cabină. Când a ieșit, părea îngrijorat. A mai rămas un moment la tejghea, apoi a plătit și a plecat.

— Nu se știe unde mănâncă la prânz?

— Patronul pretinde că nu știe. Mai ai nevoie de mine?

— Nu știu. Să ieșim.

Când ajunseră afară, Janvier aruncă o privire asupra străzii Riquet, foarte scurtă, unde se zăreau firmele a două hoteluri ce serveau probabil și drept case de toleranță.

Dacă Pierrot obișnuia să-și bea dimineața cafeaua în băruleț, existau șanse ca el să locuiască la doi pași.

— Mergem să vedem?

Primul stabiliment se numea *Hôtel du Var*. În dreapta coridorului se afla un birou, iar înăuntrul acestuia, o bătrână.

— Pierrot este în camera lui?

Janin, pe care probabil că și ea-l cunoștea, avu grijă să nu se lase văzut, iar Janvier era fără îndoială cel care, din toată Poliția Judiciară, arăta cel mai puțin a polițist.

— A ieșit de mai bine de un ceas.

— Sunteți sigură că nu s-a întors?

— Sigură. N-am ieșit din birou. De altminteri, cheia lui e la tablou.

În fine, îl văzu pe Janin, care înaintase doi pași.

— Vasăzică asta era! Ce-aveți voi cu băiatul ăsta?

— Dă-mi registrul. De câtă vreme locuiește aici?

— De mai bine de un an. A luat o odaie cu luna.

Se duse să caute registrul, pe care-l frunzări.

— Poftim, uitați-vă. După cum știți, casa e în regulă!

Pierrot se numea în realitate Pierre Eyraud, avea douăzeci și nouă de ani și se născuse la Paris.

— La ce oră se întoarce de obicei?

— Câteodată se-ntoarce la începutul după-amiezii, câteodată nu.

— I se-ntâmplă să primească vreo femeie?

— Ca toată lumea.

— Mereu aceeași?

Ea nu șovăi multă vreme. Știa că, dacă nu se supune, Janin are o sută de prilejuri s-o prindă cu ocaua mică.

— Probabil că și dumneavoastră o cunoașteți, domnule Janin. S-a-nvârtit destul de mult prin cartier. E Lulu.

— Lulu și mai cum?

— Nu știu. I-am zis întotdeauna Lulu. O fată frumoasă care a avut noroc. Acum are mantouri de blană și de toate și vine aici cu taxiul.

Janvier întrebă:

— Ați văzut-o ieri?

— Nu, ieri nu, dar alaltăieri da. Alaltăieri a fost duminică? Ea a venit puțin după ora prânzului, cu niște pachețele, și au mâncat în cameră. Pe urmă au plecat braț la braț și îmi închipui că s-au dus la cinematograf.

— Dați-mi cheia.

Ea ridică din umeri. La ce bun să opui rezistență?

— Încercați să nu-și dea seama că i-ați scotocit prin odaie. Pe mine o să dea vina.

Janin rămase la parter, din precauție, ca să evite, de pildă, ca bătrâna să-i telefoneze lui Pierre Eyraud și să-l pună la curent. La primul etaj, unde se găseau camerele ce se închiriau cu ora sau cu momentul, toate ușile erau deschise. Mai sus, trăiau locatari cu săptămâna sau cu luna, iar din dosul ușilor se auzeau zgomote. Probabil că mai era un muzicant în hotel, căci cineva cânta la acordeon.

Janvier pătrunse în camera 53, care dădea către curți. Patul era din fier, carpeta uzată, decolorată, ca și acoperământul mesei. Pe mescioara de toaletă se aflau o periuță de dinți, un tub de pastă, un pieptene, un pămătuf și un aparat de ras. Într-un colț, o valiză veche, care nu era închisă, servea la păstrarea rufelor murdare.

Janvier nu găsi decât un singur costum în dulap, niște pantaloni vechi, o pălărie gri de fetru și o șapcă. Cât despre lenjeria lui Pierrot, ea era alcătuită numai din trei sau patru cămăși, plus câteva perechi de șosete și de indispensabili. Un alt sertar era plin cu caiete de muzică. Abia pe polița de jos a noptierei dibui niște târlici femeiești și, atârnat în dosul ușii, un halat de casă din crepdeșin trandafiriu.

Până să coboare, Janin avusese timp să stea de vorbă cu patroana.

— Am adresele a două-trei restaurante unde-și ia de obicei prânzul, când la unul, când la altul.

Însă, abia când ajunseră în stradă, Janvier se dumiri.

— Ai face mai bine să rămâi aici, îi spuse el lui Janin. Când or să apară ziarele, are să afle ce i s-a-ntâmplat prietenei lui, dacă nu cumva știe de pe acum. Poate are să treacă pe la hotel.

— Crezi că el e vinovatul?

— Șeful nu mi-a spus nimic.

Janvier se îndreptă întâi către un restaurant italienesc de pe bulevardul Rochechouart, tihnit, confortabil și care mirosea a mirodenii. Două chelnerițe îmbrăcate în negru și alb treceau de la o masă la alta, însă nicio persoană n-avea semnalmentele lui Pierrot.

— L-ați văzut cumva pe Pierre Eyraud?

— Muzicantul? Nu. N-a sosit. În ce zi suntem astăzi? Marți? M-ar mira să vină, nu e ziua lui.

Al doilea restaurant de pe listă era o braserie, aproape de intersecția Barbès, și nici acolo Pierrot nu fusese văzut.

Mai rămânea o singură șansă, un restaurant pentru șoferi, cu vitrina vopsită în galben și cu meniul scris pe o tăbliță agățată de ușă. Patronul se afla în dosul tejghelei și turna vin. Servea o singură fată, o lungană slabă, și, în bucătărie, se zărea patroana.

Janvier se apropie de tejgheaua de cositor a barului și comandă un țap de bere. Pesemne că toți se cunoșteau între ei, căci îl observau cu curiozitate.

— Nu am bere la robinet, spuse patronul. N-ați prefera un păhărel de Beaujolais?

Făcu semn că da, așteptă câteva clipe și întrebă:

— Pierrot n-a venit?

— Muzicantul?

— Da. Mi-a dat întâlnire aici la douăsprezece și un sfert.

Era douăsprezece și patruzeci și cinci.

— Dacă veneați la douăsprezece și un sfert, îl găseați.

Nu plana nicio bănuială. Patronul avea aerul cel mai firesc.

— Nu m-a așteptat?

— La drept vorbind, nici măcar nu și-a terminat masa.

— A venit cineva să-l caute?

— Nu. A plecat deodată, zicând că e grăbit.

— Când anume?

— Aproximativ acum un sfert de oră.

Janvier, care-și rotea privirile peste mese, observă că doi clienți, în timp ce mâncau, citeau ziarul de după-amiază. Aproape de fereastră, o masă nu fusese încă strânsă. Și, alături de o farfurie în care încă se mai găsea tocăniță de vițel, era un ziar despăturit.

— A stat acolo?

— Da.

Janvier n-avu de parcurs decât două sute de metri, prin ploaie, spre a-l întâlni pe Janin care făcea de gardă pe strada Riquet.

— Nu s-a întors?

— N-am văzut pe nimeni.

— Cu nicio jumătate de oră în urmă, se afla într-un birt. Un vânzător de ziare a trecut pe acolo și, după ce și-a aruncat ochii pe prima pagină, Pierrot a șters-o repede. Mai bine îl sun pe șef.

La Quai des Orfèvres, pe biroul lui Maigret se afla o tavă cu două sandvișuri enorme și două pahare de bere. Comisarul ascultă raportul lui Janvier.

— Încearcă să afli numele localului unde cântă. Patroana hotelului îl cunoaște, probabil. Trebuie să fie pe undeva prin cartier. Janin să continue să supravegheze hotelul.

Maigret avea dreptate. Patroana hotelului îl cunoștea. Avea și ea ziarul în birou, însă nu făcuse nicio apropiere între acea Louise Filon despre care se vorbea și Lulu pe care o știa ea. De altfel, în prima ediție a ziarului scria numai atât:

O anume Louise Filon, fără profesie, a fost găsită moartă în cursul acestei dimineți, de către menajera sa, într-un apartament din Avenue Carnot. A fost ucisă cu un glonte de revolver tras de aproape, probabil seara trecută. Motivul crimei nu pare să fi fost furtul. Comisarul Maigret a luat personal conducerea anchetei și suntem de părere că se află de pe acum pe o pistă.

Pierrot lucra la *Grelot,* un local de dans de pe strada Charbonnière, aproape de colțul bulevardului La Chapelle. Era în același cartier, dar în partea cea mai puțin liniștită a acestuia. Începând chiar din bulevardul La Chapelle, Janvier întâlni arabi care rătăceau prin ploaie ca și cum n-ar fi avut nimic de făcut. Mai erau și alți bărbați, nu numai arabii, precum și femei care, în plină zi și în ciuda regulamentelor, își așteptau clientul în pragul hotelurilor.

Vitrina de la *Grelot* era pictată în violet și, seara, iluminația probabil că era tot violetă. La ora aceea nu vedeai pe nimeni înăuntru, afară de patron care prânzea în compania unei femei între două vârste, poate nevastă-sa. Îl privi pe Janvier, care închisese ușa după el și se apropia, iar acesta înțelese că omul îi ghicise profesiunea de la prima ochire.

— Ce doriți? Barul nu se deschide decât la ora cinci.

Janvier îi arătă insigna, iar patronul nici nu se clinti. Era scund și voinic, cu nas și urechi de fost boxeur. Deasupra ringului de dans se afla un soi de balcon, parcă suspendat de perete, unde muzicanții ajungeau urcând pe o scară.

— Ascult.

— Pierrot nu-i aici?

Celălalt se uită prin sala goală și se mulțumi să răspundă:

— Îl vedeți cumva?

— N-a venit astăzi?

— Nu lucrează decât seara, începând cu ora șapte. Câteodată trece pe la patru-cinci ca să joace o belotă.

— Ieri a lucrat?

Janvier înțelese că se petrecuse ceva, căci bărbatul și femeia schimbară o privire.

— Ce-a făcut? întrebă cu prudență patronul.

— Poate că nimic. Vrem doar să-i punem una sau două întrebări.

— De ce?

Inspectorul jucă totul pe o carte:

— Pentru că Lulu a murit.

— Ai? Ce spuneți dumneavoastră acolo?

Era într-adevăr surprins. De altminteri, nu se vedea niciun ziar prin preajmă.

— Când?

— Azi-noapte.

— Ce i s-a-ntâmplat?

— O cunoașteți?

— Într-o vreme, era o obișnuită a casei. Venea aici aproape în fiecare seară. Vorbesc de acum doi ani.

— Iar acum?

— Venea din când în când să bea un pahar și să asculte muzică.

— La ce oră a lipsit, ieri seară, Pierrot?

— Cine v-a spus că a lipsit?

— Portăreasa din Avenue Carnot, care-l știe bine, l-a văzut intrând în imobil și ieșind un sfert de oră mai târziu.

Patronul tăcu o bună bucată de timp, ca să reflecteze pe ce drum să apuce. Și el era la mâna poliției.

— Spuneți-mi mai întâi ce i s-a-ntâmplat lui Lulu.

— A fost omorâtă.

— Nu de către Pierrot! ripostă el, cu convingere.

— N-am spus c-a ucis-o Pierrot.

— Atunci, ce-aveți cu el?

— Am nevoie de anumite informații. Pretindeți că a lucrat ieri seară?

— Nu pretind nimic. Ăsta-i adevărul. La șapte seara era acolo sus și cânta din saxofon.

Și arătă din priviri estrada suspendată.

— Dar, în jur de ora nouă, a plecat?

— A fost chemat la telefon. Era nouă și douăzeci.

— Lulu?

— Nu știu. Probabil.

— Știu eu, zise femeia. Eram în preajma telefonului.

Acesta nu se afla într-o cabină, ci într-o

adâncitură din perete, aproape de ușa toaletei.

— I-a spus: „Vin numaidecât”. Și, întorcându-se către mine: „Melanie, trebuie s-o-ntind într-acolo”. Eu l-am întrebat: „E ceva în neregulă?” Mi-a răspuns:, Așa s-ar zice”. A urcat ca să vorbească cu ceilalți muzicanți, apoi s-a repezit afară.

— La ce oră s-a întors?

Veni rândul bărbatului să răspundă:

— Puțin înainte de unsprezece.

— Părea surescitat?

— N-am observat nimic. S-a scuzat pentru absență și s-a dus să-și reia locul. A cântat până la unu dimineața. Apoi, ca de obicei, după închidere, a băut un pahar cu noi. Să fi știut că a murit Lulu, n-ar fi avut curajul ăsta. Era nebun după ea. Și nu de azi, de ieri. De o sută de ori i-am tot spus: „Băiete dragă, greșești! Pe femei trebuie să le iei drept ceea ce sunt și…”

Tovarășa lui îl întrerupse scurt:

— Mersi!

— Nu e același lucru.

— Lulu nu era îndrăgostită de el?

— Ba da, cu siguranță.

— Mai avea și pe altul?

— Nu-i plătea ei un saxofonist un apartament în cartierul Etoile.

— Știți cine este?

— Nu mi-a spus niciodată, și nici Pierrot. Tot ce știu este că, după operație, a intervenit o schimbare în viața ei.

— Ce operație?

— A fost foarte bolnavă, acum doi ani. Pe atunci, trăia aici în cartier.

— Făcea trotuarul?

Bărbatul ridică din umeri.

— Ce altceva fac ele pe-aici?

— Continuați.

— A fost transportată la spital, iar când Pierrot s-a întors, după ce s-a dus s-o vadă, a spus că nu mai e nicio speranță. Avea nu știu ce la cap. Pe urmă, după două zile, a fost transportată la alt spital, pe țărmul stâng al Senei. I-au făcut Dumnezeu știe ce operație și s-a vindecat în câteva săptămâni. Numai că n-a mai dat pe-aici decât în vizită.

— S-a instalat numaidecât în Avenue Carnot?

— Tu ți-aduci aminte? o întrebă patronul pe soția sa.

— Mi-aduc. A locuit mai întâi într-un apartament pe strada La Fayette.

Pe la trei, când Janvier reveni pe Quai des Orfèvres, nu știa mai multe. Maigret se afla tot în biroul lui, numai în cămașă, căci odaia era supraîncălzită, iar aerul se înalbăstrise de la fumul de pipă.

— Ia loc. Povestește.

Janvier povesti ce făcuse și ce aflase.

— Am cerut să fie supravegheate gările, îi spuse comisarul când acesta isprăvi de vorbit. Până acum, Pierrot n-a încercat să ia trenul.

Îi arătă o fișă antropometrică, pe care se aflau o fotografie din față și una din profil, amândouă ale unui bărbat ce nu părea de treizeci de ani, ci mult mai tânăr.

— El este?

— Da. La douăzeci de ani a fost arestat întâia oară pentru lovire și rănire, în cursul unei încăierări într-un bar din strada Flandre. În alt rând, un an și jumătate mai târziu, a fost bănuit de complicitate la un furt comis de o damă cu care trăia, dar nu s-au găsit probe.

La douăzeci și patru de ani a fost arestat ultima oară pentru vagabondaj „de tip special”. Pe atunci nu muncea și trăia de pe urma prostituării unei anume Ernestine. De atunci, nimic. Am pus să i se trimită semnalmentele la toate secțiile de poliție. Janin supraveghează mai departe hotelul?

— Da. Am crezut că așa e mai prudent.

— Bine ai făcut. Presupun că nu se va întoarce acolo o vreme, dar nici nu ne putem asuma riscuri. Numai că am nevoie de Janin. Am să-l trimit pe tânărul Lapointe să-i ia locul. Vezi tu, m-aș mira ca Pierrot să încerce să părăsească Parisul. Și-a petrecut toată viața într-un cartier căruia-i cunoaște toate cotloanele și unde-i este ușor să dispară. Janin e mai în largul lui acolo decât noi. Cheamă-l pe Lapointe.

Acesta ascultă instrucțiunile și se repezi afară cu atâta zel, de parcă întreaga anchetă apăsa pe umerii lui.

— Am și dosarul Louisei Filon.

— De la cincisprezece și până la douăzeci și patru de ani a făcut cunoștință de peste o sută de ori cu duba poliției, a fost dusă la arest, examinată, pusă sub observație și, cel mai adesea, eliberată după câteva zile.

— Asta e tot, suspină Maigret, lovindu-și pipa de talpa pantofului ca s-o golească. Sau, mai degrabă, nu este absolut totul, însă restul e mai vag.

Poate că vorbea cu sine însuși, spre a-și pune ideile în ordine, însă Janvier nu era mai puțin măgulit că e luat ca martor.

— Există pe undeva un bărbat care a instalat-o pe Lulu în apartamentul din Avenue Carnot. Dimineață, m-a cuprins numaidecât mirarea când am găsit o fată ca ea în casa

aceea. Înțelegi ce vreau să zic?

— Da.

Nu era genul de imobil în care obișnuiesc să locuiască femei întreținute. Și nici măcar genul de cartier. Casa aceea din Avenue Carnot mirosea a burghezie înstărită și respectabilă și era surprinzător cum de proprietarul sau administratorul acceptase să închirieze unei prostituate.

— Mi-am zis la început că amantul ei o adusese acolo ca s-o aibă aproape de el. Or, dacă portăreasa nu minte, se întâmplă că Lulu nu primea decât vizita lui Pierrot. Nici nu ieșea cu regularitate, i se-ntâmpla să stea în casă câte-o săptămână.

— Încep să înțeleg.

— Să înțelegi ce?

Janvier mărturisi, înroșindu-se:

— Nu știu.

— Nici eu. Fac numai presupuneri. Papucii bărbătești și halatul găsite în dulap nu aparțin în niciun caz saxofonistului. Cei de la magazinul de lenjerie de pe strada Rivoli nu sunt în stare să spună cine a cumpărat halatul. Au sute de clienți și nu înregistrează numele la vânzările cu bani gheață. Cât privește cizmarul, este un bătrân original care pretinde că n-are timp astăzi să umble în registre și făgăduiește că are s-o facă într-una din zile. Cert este că un alt bărbat decât Pierrot o vizita în mod obișnuit pe Louise și că era destul de intim cu ea ca să stea în halat și papuci. Dacă portăreasa nu l-a văzut niciodată…

— Să locuiască oare în imobil?

— Este explicația cea mai logică.

— Aveți lista locatarilor?

— Lucas mi-a transmis-o telefonic

adineauri.

Janvier se întreba de ce are șeful un aer așa de ciufut, de parcă ceva i-ar fi displăcut în toată povestea.

— Ceea ce mi-ai spus în legătură cu boala lui Lulu și cu operația ei ar putea fi o indicație și, în cazul ăsta…

Își aprinse pipa în tihnă, apoi se aplecă asupra unei liste de nume ce se afla pe biroul lui.

— Știi cine stă chiar deasupra apartamentului ei? Profesorul Gouin, chirurgul, care este, ca din întâmplare, cel mai mare specialist în operațiile pe creier.

Reacția lui Janvier:

— E căsătorit?

— Bineînțeles că e căsătorit, iar soția lui trăiește împreună cu el.

— Ce veți face, atunci?

— Mai întâi, o să am o discuție cu portăreasa care, chiar dacă nu m-a mințit azi-dimineață, sigur nu mi-a spus tot adevărul. Și poate că am să mă duc s-o văd pe cumătra Brault, care trebuie să fie în aceeași situație.

— Iar eu ce să fac?

— Tu rămâi aici. Când are să telefoneze Janin, ai să-i ceri să-l caute pe Pierrot prin cartier. Trimite-i o fotografie.

Când Maigret trecu prin oraș într-o mașină a poliției, era ora cinci și pe străzi se făcuse întuneric. În timpul dimineții, pe când soția lui se uita pe fereastră ca să vadă cum era lumea îmbrăcată, un gând caraghios îi trecuse prin cap. Își spusese că ziua aceea corespundea exact ideii pe care ți-o faci despre o „zi lucrătoare”. Aceste două cuvinte îi veniseră în minte fără niciun motiv, așa

cum îți amintești de refrenul unui cântec. Era o zi în care nu-ți imaginai că oamenii ar putea fi pe afară de plăcere, nici măcar că ar putea gusta vreo plăcere, indiferent unde, o zi când te grăbeai, când trăgeai tare, bălăcindu-te prin ploaie, înfundându-te în gurile de metrou, în magazine, în birouri, înconjurat numai și numai de umezeala cenușie.

Așa lucrase și el; biroul îi era peste măsură de încălzit, iar acum se ducea din nou, fără entuziasm, pe Avenue Carnot, în marele imobil de piatră lipsit de atracție. Bravul Lucas se afla în continuare acolo, în apartamentul de la al treilea etaj, și, de jos, Maigret îl văzu cum dă perdeaua în lături cu o mână și aruncă o privire posomorâtă în stradă.

Așezată la masa rotundă din cămăruța ei, portăreasa cosea niște cearșafuri și, cu ochelarii pe nas, părea mai puțin tânără. Și aici era cald, multă liniște, în tic-tacul unei vechi pendule și în șuieratul unei sobe cu gaz din bucătărie.

— Nu vă deranjați. Am venit să mai stăm de vorbă.

— E sigur că a fost omorâtă? întrebă ea, pe când Maigret își scotea pardesiul și lua loc, familiar, în fața ei.

— Afară numai dacă cineva, după moartea ei, n-a luat revolverul, ceea ce pare puțin probabil. Menajera n-a rămas singură în apartament decât câteva minute și, înainte să plece, m-am asigurat că nu luase nimic cu ea. Desigur, nu i-am făcut o percheziție completă. La ce vă gândiți, doamnă Cornet?

— Eu? La nimic deosebit. La biata fată.

— Sunteți sigură că, azi-dimineață, mi-ați spus tot ce știți?

O văzu că roșește și se apleacă și mai mult peste lucrul ei. Trecură câteva clipe până să întrebe:

— De ce-mi puneți întrebarea asta?

— Fiindcă am impresia că-l cunoașteți pe bărbatul care a instalat-o pe Louise Filon în casă. Dumneavoastră i-ați închiriat apartamentul?

— Nu. Administratorul.

— O să mă duc să-l văd și probabil că el are să știe mai multe. Cred că am să urc și la etajul patru, unde am de cerut câteva informații.

De această dată, ea ridică iute capul.

— La etajul patru?

— Acolo e apartamentul profesorului Gouin, nu-i așa? Dacă înțeleg bine, ocupă, împreună cu soția lui, întreg etajul.

— Da.

Ea își recăpătase stăpânirea de sine. El continuă:

— În orice caz, pot să-i întreb dacă ieri seară n-au auzit nimic. Erau acasă?

— Doamna Gouin a fost.

— Toată ziua?

— Da. Sora ei a venit s-o vadă și a rămas până la unsprezece și jumătate.

— Iar profesorul?

— A plecat la spital în jur de ora opt.

— Când s-a întors?

— Cam pe la unsprezece și un sfert. Puțin înainte de plecarea cumnatei lui.

— Profesorul se duce deseori seara la spital?

— Destul de rar. Numai când are un caz urgent.

— Acum e la el, sus?

— Nu. Nu se înapoiază aproape niciodată

înainte de ora cinci. E drept că are un cabinet în apartament, însă nu primește bolnavi decât în cazuri excepționale.

— Am să mă duc să-i pun întrebări soției sale.

Îl lăsă să se ridice și să se îndrepte către scaunul pe care-și pusese pardesiul. Când dădea să deschidă ușa, ea murmură:

— Domnule Maigret.

Se aștepta nițel la asta, așa că se întoarse, cu un ușor surâs. Întrucât ea își căuta cuvintele, cu un aer aproape rugător, Maigret spuse:

— El e?

Ea nu înțelese bine.

— Nu vreți să spuneți că profesorul a…

— Nu, nu asta voiam să spun. Lucrul de care sunt aproape sigur este că, pe Louise Filon, profesorul a instalat-o în casa aceasta.

Cu regret, ea făcu semn din cap că da.

— De ce nu mi-ați spus?

— Pentru că nu m-ați întrebat.

— V-am întrebat dacă-l cunoașteți pe bărbatul care…

— Nu. M-ați întrebat dacă mai vedeam câteodată pe cineva urcând la ea, afară de muzicant.

N-avea rost să mai discute.

— Profesorul v-a rugat să nu spuneți?

— Nu. Îi este perfect egal.

— De unde știți?

— Fiindcă nu se ascunde.

— Atunci, de ce nu mi-ați spus…

— Nu știu. M-am gândit că n-are rost să-l amestec. L-a salvat pe fiul meu. L-a operat gratis și l-a îngrijit mai bine de doi ani de zile.

— Unde e fiul dumneavoastră?

— În armată, în Indochina.

— Doamna Gouin este la curent?

— Da. Nu e geloasă. S-a obișnuit.

— Prin urmare, toată casa știe că Lulu este amanta profesorului?

— Nu știu cei care nici nu vor să știe. Aici, locatarii nu prea au unii grija altora. I s-a-ntâmplat adesea să coboare la etajul trei în pijama și halat.

— Ce fel de om este?

— Nu-l cunoașteți?

Îl privea pe Maigret cu un aer dezamăgit. Comisarul văzuse deseori fotografia lui Gouin în ziare, însă n-avusese niciodată prilejul să-l cunoască personal.

— Trebuie să aibă aproape șaizeci de ani, nu?

— Șaizeci și doi. Dar nu-i arată. De altfel, la oameni ca el, vârsta nu contează.

Maigret își amintea vag de un cap cu trăsături energice, cu nas puternic, bărbie dură, însă cu obrajii de pe acum căzuți și cu ochii încercănați. Era nostim s-o vezi pe portăreasă vorbind despre el cu același entuziasm cu care vorbește o puștoaică de la Conservator despre profesorul ei.

— Nu știți dacă a întâlnit-o ieri seară, înainte să plece la spital?

— V-am spus că era abia ora opt, iar tânărul a venit mai târziu.

Tot ce o interesa era să-l scoată pe Gouin din cauză.

— Iar după întoarcerea lui?

Se vedea cât de colo că ea căuta cel mai bun răspuns.

— Nu, cu siguranță.

— De ce?

— Pentru că, la câteva minute după ce a

urcat el, a coborât cumnata lui.

— Credeți că s-a încrucișat cu ea?

— Presupun că ea îl aștepta, ca să plece.

— Îl apărați cu căldură, doamnă Cornet.

— Spun doar adevărul.

— Odată ce doamna Gouin este la curent, nimic nu mă împiedică să-i fac o vizită.

— Credeți că e delicat din partea dumneavoastră?

— Poate că nu. Aveți dreptate.

Cu toate acestea, se îndreptă spre ușă.

— Unde vă duceți?

— Sus. O să las ușa întredeschisă, iar când profesorul are să se înapoieze, am să-i cer o întrevedere de o clipă.

— Dacă țineți la asta.

— Mulțumesc.

Îi era simpatică. De cum închise ușa, se întoarse ca s-o privească prin geam. Ea se ridicase și, văzându-l, păru că se căiește de repezeala gestului. Se îndreptă spre bucătărie, ca și cum ar fi avut ceva urgent de trebăluit pe acolo, însă Maigret avu convingerea că nu spre bucătărie voise ea să se grăbească, ci mai degrabă către măsuța din apropierea ferestrei, pe care se găsea telefonul.

Capitolul 3

— Unde ai găsit-o? îl întrebă Maigret pe Lucas.

— Pe raftul de sus, în dulapul de la bucătărie.

Era o cutie de pantofi, din carton alb, iar Lucas lăsase pe măsuță panglica roșie cu care era legată când o descoperise. Conținutul îi amintea lui Maigret de alte „comori” pe care atât de des le văzuse la țară sau la oameni nevoiași, certificatul de căsătorie, câteva scrisori îngălbenite, câteodată o chitanță de la casa de amanet, nu întotdeauna într-o cutie, ci în vasul de supă din serviciul cel mai frumos sau într-o compotieră.

Comoara Louisei Filon nu se deosebea prea mult. Nu conținea vreun certificat de căsătorie, ci un extras după actul de naștere eliberat de primăria celui de al XVIII-lea arondisment, care atesta că numita Louise Marie Joséphine Filon se născuse la Paris, ca fiică a unui anume Louis Filon, mătar, locuind pe strada Cambrai, în apropierea abatoarelor din La Villette, și a lui Philippine Le Flem, spălătoreasă.

Probabil că de la ea rămăsese fotografia făcută de un fotograf de cartier. Tradiționalul fundal reprezenta un parc cu o balustradă în prim-plan. Femeia, în vârstă de vreo treizeci de ani în momentul când i se făcuse portretul, nu fusese în stare să surâdă la comanda fotografului și privea drept înainte. Pesemne că mai avusese și alți copii în afară de Louise, căci corpul îi era deformat și sânii îi atârnau în corsaj.

Lucas se așezase din nou în fotoliul pe care-l ocupase până să-i deschidă ușa

comisarului. Acesta nu se putuse împiedica să zâmbească intrând, căci alături de țigara care se consuma în scrumieră se afla, deschis, unul din romanele populare ale lui Lulu, pe care probabil că brigadierul îl luase din plictiseală și îl citise aproape pe jumătate.

— A murit, spuse Lucas, arătând spre fotografie. Acum șapte ani.

Îi întinse șefului său o tăietură dintr-un ziar, partea rezervată stării civile, unde erau enumerate persoanele decedate în acea zi, printre care și numita Philippine Filon, născută Le Flem.

Cei doi bărbați lăsaseră ușa întredeschisă, iar Maigret ciulea urechea la zgomotul ascensorului. Singura dată când acesta funcționase, se oprise la etajul doi.

— Iar tată-său?

— Doar scrisoarea asta.

Era scrisă cu creionul, pe hârtie ieftină, scrisul fiind al cuiva care nu se prea omorâse cu școala.

Draga mea Louise,

Prezenta, ca să-ți spun că sunt iar la spital și că sunt foarte nenorocit. Poate că te vei milostivi să-mi trimiți ceva bănișori, să-mi cumpăr tutun. Zic ei că mâncarea îmi face rău și mă lasă să mor de foame. Trimit scrisoarea la barul unde cineva de aici pretinde că te-a văzut. Pesemne că ești cunoscută acolo. N-o mai duc mult.

Tatăl tău.

În colț figura numele unui spital din Béziers, în Hérault. Nu exista vreo dată care să-ți spună când fusese scrisă misiva, probabil cu doi-trei ani în urmă, dacă judecai după gălbeneala hârtiei.

Louise Filon mai primise și altele? De ce n-o păstrase decât pe aceasta? Oare pentru că tatăl ei murise curând după aceea?

— Ai să iei informații de la Béziers.

— Bine, șefule.

Maigret nu mai văzu alte scrisori, ci doar fotografii, cele mai multe dintre ele făcute pe la bâlciuri, unele înfățișând-o pe Louise singură, altele în compania lui Pierrot. Mai erau și fotografii de identitate ale tinerei femei, făcute la aparate automate.

Restul consta în obiecte mărunte, câștigate tot pe la bâlciuri, un câine de faianță, o scrumieră, un elefant de sticlă și chiar flori de hârtie.

Ar fi fost firesc să dai peste o asemenea comoară prin zona Barbès sau a bulevardului La Chapelle. Aici, într-un apartament din Avenue Carnot, cutia de carton căpăta dimensiuni aproape tragice.

— Altceva, nimic?

În momentul în care Lucas se pregătea să răspundă, tresăriră amândoi auzind soneria telefonului, iar Maigret se grăbi să ridice receptorul.

— Alo! zise el.

— Domnul Maigret este cumva acolo?

La celălalt capăt al firului era o femeie.

— Eu sunt.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule comisar. V-am sunat la birou, de unde mi s-a răspuns că sunteți probabil aici sau veți trece pe aici. Doamna Gouin la telefon.

— Vă ascult.

— Aș putea coborî ca să putem discuta un moment?

— N-ar fi mai simplu să urc eu să vă întâlnesc?

Vocea era fermă. Și tot așa rămase când răspunse:

— Aș prefera să cobor, ca să evit să vă găsească soțul meu, la întoarcere, în apartamentul nostru.

— Cum doriți.

— Sosesc îndată.

Maigret avu timp să-i șoptească lui Lucas:

— Soția profesorului Gouin, care locuiește la etajul de deasupra.

Câteva clipe mai târziu auziră pași pe scări, apoi pe cineva care intra pe ușa lăsată deschisă și o închidea. Se auziră ciocănituri în ușa care dădea spre vestibul, rămasă întredeschisă, iar Maigret porni într-acolo, zicând:

— Intrați, doamnă.

Ceea ce ea și făcu, în chipul cel mai firesc, așa cum ar fi intrat în orice alt apartament, și, fără să caute împrejur, își îndreptă privirile către comisar.

— Vi-l prezint pe brigadierul Lucas. Dacă vreți să luați loc…

— Vă mulțumesc.

Era înaltă, destul de bine făcută, fără să fie grasă. În timp ce Gouin avea șaizeci și doi de ani, ea mergea probabil pe patruzeci și cinci și nu părea să aibă mai mulți.

— Presupun că vă așteptați puțin la telefonul meu? zise ea, cu o umbră de surâs.

— V-a dat de știre portăreasa?

Ea șovăi o clipă, fără să-l piardă din ochi, iar surâsul i se accentuă.

— Așa e. Mi-a telefonat.

— Știați deci că mă aflu aici. Înseamnă că ați telefonat la mine la birou doar ca să dați demersului dumneavoastră un aer de spontaneitate.

Ea abia dacă roși puțin, fără să-și piardă deloc siguranța.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că veți ghici. Credeți-mă, luam oricum legătura cu dumneavoastră. Încă de dimineață, când am aflat ce s-a-ntâmplat aici, am avut intenția de a vă vorbi.

— De ce n-ați făcut-o?

— Poate pentru că aș fi preferat ca soțul meu să nu fie amestecat în povestea asta.

Maigret n-o slăbise din ochi. Observase că ea nu aruncase nici măcar o privire asupra decorului înconjurător, că nu se arătase deloc curioasă.

— Când ați intrat aici pentru ultima oară, doamnă?

Și de data aceasta, o ușoară roșeață îi urcă în obraji, dar ea arătă în continuare că știa să piardă.

— Știți și asta? Totuși, nimeni nu vă putea spune. Nici măcar doamna Cornet.

Chibzui și găsi fără întârziere răspunsul la întrebarea lui.

— Probabil că nu m-am comportat ca o persoană care intră pentru întâia oară într-un apartament, mai cu seamă într-un apartament în care s-a comis o crimă.

Lucas stătea acum pe canapea, aproape pe locul pe care-l ocupase corpul Louisei Filon în timpul dimineții. Doamna Gouin se instalase într-un fotoliu, iar Maigret rămăsese în picioare, cu spatele la șemineul în care nu se aflau decât butuci de ornament.

— În orice caz, am să vă răspund. Într-o noapte, cu șapte-opt luni în urmă, persoana care locuia aici m-a chemat, înnebunită, pentru că soțul meu făcuse o sincopă cardiacă.

— El se afla în dormitor?

— Da. Am coborât și i-am dat primele îngrijiri.

— Ați făcut studii de medicină?

— Înainte să ne căsătorim, am fost infirmieră.

De cum intrase ea, Maigret se întrebase cărui mediu îi aparținea, dar nu izbutise să descopere de unul singur. Acum, pricepea mai lesne de unde-i venea siguranța de sine.

— Continuați.

— Cam asta e tot. Mă pregăteam să telefonez unui medic prieten cu noi, când Etienne și-a revenit și mi-a interzis să chem pe oricine-ar fi.

— A fost surprins să vă găsească la căpătâiul lui?

— Nu. M-a ținut întotdeauna la curent. Nu-mi ascundea nimic. În noaptea aceea, a venit iar sus, cu mine, și până la urmă a adormit liniștit.

— A fost prima lui criză?

— Mai avusese una, mai ușoară, cu trei ani înainte.

Rămânea mai departe calmă, stăpână pe ea, cum ți-ai fi închipuit-o în ținută de infirmieră, la căpătâiul unui bolnav. Lucas arăta mai surprins, căci încă nu era la curent cu situația și nu înțelegea cum putea o femeie să vorbească atât de liniștit despre țiitoarea soțului ei.

— De ce, întrebă Maigret, ați dorit să-mi vorbiți în această seară?

— Portăreasa mi-a adus la cunoștință că intenționați să aveți o discuție cu soțul meu. M-am întrebat dacă nu e posibil s-o evitați, dacă o discuție cu mine n-ar furniza aceleași informații. Îl cunoașteți pe profesor?

— Numai după reputație.

— Este un om de excepție, cum nu sunt decât câțiva într-o generație.

Comisarul dădu aprobator din cap.

— Își consacră întreaga viață muncii lui, care e pentru el un adevărat apostolat. Pe lângă cursuri și slujba de la spitalul Cochin, i se întâmplă să efectueze și trei sau patru operații într-o singură zi, și știți, probabil, că e vorba de operații extrem de delicate. Vi se pare surprinzător că încerc să-l feresc de orice fel de griji?

— L-ați văzut pe soțul dumneavoastră după ce Louise Filon a murit?

— A venit la masa de prânz. Azi-dimineață, când a plecat, deja era un du-te vino prin apartamentul ăsta, însă noi nu știam nimic.

— Ce atitudine a avut la prânz?

— A fost o lovitură pentru el.

— O iubea?

Ea îl privi un moment, fără să-i răspundă. Apoi aruncă o privire spre Lucas, a cărui prezență părea că o stingherește.

— Cred, domnule Maigret, din câte știu despre dumneavoastră, că sunteți un om capabil să înțeleagă. Tocmai pentru că ceilalți n-ar înțelege, aș vrea să evit ca povestea asta să se răspândească. Profesorul este un om pe care nu trebuie să-l ajungă bârfa, iar activitatea lui este prea prețioasă pentru toată lumea ca să admitem riscul de a o afecta prin necazuri inutile.

Ca un fel de comentariu la cuvintele „necazuri inutile”, comisarul aruncă involuntar o privire către locul unde se aflase trupul lui Lulu dimineața.

— Îmi îngăduiți să încerc să vă dau o idee

în privința caracterului său?

— Chiar vă rog.

— Știți, probabil, că s-a născut într-o familie de țărani săraci din Munții Ceveni.

— Știu că provine dintr-o familie de țărani.

— A devenit ceea ce a devenit numai prin voință. S-ar putea spune, aproape fără exagerare, că n-a avut nici copilărie, nici tinerețe, înțelegeți ce vreau să spun.

— Foarte bine.

— Este un fel de forță a naturii. Deși sunt soția lui, îmi permit să adaug, fiindcă alții au spus-o înaintea mea și continuă s-o spună, că e un om de geniu.

Maigret continua să aprobe.

— În general, oamenii au o atitudine ciudată față de genii. Admit cu ușurință că aceștia se deosebesc de ceilalți cât privește inteligența și activitatea profesională. Oricare dintre bolnavi găsește normal ca Gouin să se scoale la două noaptea pentru o operație urgentă pe care numai el o poate efectua, iar la ora nouă să fie la sanatoriu, aplecat deasupra altor pacienți. Or, aceiași bolnavi ar fi șocați să afle că el se deosebește de ei și în alte domenii.

Maigret ghici restul, dar preferă să o lase să vorbească. De altminteri, ea continua, cu o seninătate convingătoare.

— Pe Etienne nu l-au atras niciodată micile bucurii ale vieții. N-are, ca să zic așa, prieteni. Nu-mi amintesc să fi avut vreo vacanță adevărată. Este de necrezut câtă energie risipește. Și singurul lui mod de a se destinde au fost dintotdeauna femeile.

Aruncă o privire spre Lucas, apoi se întoarse din nou către Maigret.

— Sper că nu vă șochez?

— Câtuși de puțin.

— Mă-nțelegeți bine? Nu este bărbatul care să facă curte femeilor. Nici nu i-ar plăcea, nici n-ar avea răbdare. Ceea ce le cere el este o destindere brutală, și nu cred să fi fost îndrăgostit în viața lui.

— Nici de dumneavoastră?

— M-am întrebat adeseori. Și nu m-am lămurit deloc. Sunt douăzeci și doi de ani de când ne-am căsătorit. Pe vremea aceea era celibatar și trăia îngrijit de o guvernantă bătrână.

— În casa asta?

— Da. A închiriat apartamentul nostru printr-o întâmplare, când avea treizeci de ani, și de atunci nu s-a gândit niciodată să-l schimbe, nici măcar când a fost numit la spitalul Cochin, care e la celălalt capăt al orașului.

— Erați în subordinea lui?

— Da. Presupun că pot vorbi pe față?

O stingherea mai departe prezența lui Lucas; acesta, dându-și seama, se simțea stânjenit și își tot punea picioarele lui scurte unul peste altul, apoi le întindea.

— Luni de zile nu mi-a dat atenție. Știam, ca tot spitalul, că cele mai multe dintre infirmiere treceau pe la el și că faptul rămânea fără consecințe. A doua zi, nu părea să-și mai aducă aminte de cele întâmplate. Într-o noapte, când eu eram de gardă și când trebuia să așteptăm rezultatul unei operații care durase trei ceasuri, m-a luat, fără să spună o vorbă.

— Îl iubeați?

— Cred că da. În orice caz, îl admiram. Spre surprinderea mea, câteva zile mai târziu mi-a propus să iau masa cu el, la un

restaurant din foburgul Saint-Jacques. M-a întrebat dacă sunt măritată. Până atunci, lucrul acesta nu-l interesase. Pe urmă m-a întrebat cu ce se ocupau părinții mei și i-am spus că tata era pescar în Bretania. Vă plictisesc?

— Câtuși de puțin.

— Aș vrea atât de mult să-l înțelegeți!

— Nu vă e teamă că are să se întoarcă și are să se mire că nu vă găsește sus?

— Înainte să cobor, am telefonat la clinica Saint-Joseph, unde operează în acest moment, și știu că nu se va întoarce înainte de șapte și jumătate.

Era șase și un sfert.

— Ce vă spuneam? Da. Am luat masa împreună și a vrut să știe cu ce se ocupa tata. Acum, are să fie ceva mai complicat. Mai cu seamă pentru că nu mi-ar plăcea să vă faceți o idee greșită. Faptul că mă trăgeam dintr-o familie de același fel cu a lui l-a liniștit. Nimeni nu știe că e nemaipomenit de timid, aș spune de o timiditate maladivă, însă numai față de oamenii ce aparțin unei alte clase sociale. Presupun că din pricina asta nu era însurat la patruzeci de ani și nu frecventa deloc ceea ce se numește înalta societate. Toate fetele pe care le avea erau fete din popor.

— Înțeleg.

— Mă întreb dacă ar fi putut, cu o alta…

Roși spunând aceste cuvinte, cărora le dădea astfel un sens precis.

— S-a obișnuit cu mine, fără să înceteze să se comporte cu celelalte așa cum se comportase întotdeauna. Apoi, într-o bună zi, m-a întrebat, parcă într-o doară, dacă vreau să mă mărit cu el. Asta e toată povestea

noastră. Am venit să trăiesc aici. I-am ținut casa.

— Guvernanta a plecat?

— La o săptămână după ce ne-am căsătorit. Inutil să adaug că nu sunt geloasă. Ar fi ridicol din partea mea.

Maigret nu-și amintea să fi privit pe cineva cu atâta intensitate cum o privea pe femeia aceea, iar ea simțea și nu se intimida, ci, dimpotrivă, părea să înțeleagă ce soi de interes îi stârnea.

Căuta să spună tot, să nu lase în umbră niciuna din trăsăturile de caracter ale marelui ei bărbat.

— A continuat să se culce cu infirmierele, cu asistentele lui succesive și, în definitiv, cu toate fetele ce-i pică în mână și nu amenință să-i complice existența. Poate că aici e miezul problemei. Pentru nimic în lume n-ar accepta o aventură care i-ar răpi din timpul datorat muncii lui.

— Lulu?

— Ați și aflat că i se spunea Lulu? Ajung și la ea. Veți vedea că e ceva la fel de simplu ca și restul. Îmi dați voie să beau un pahar cu apă?

Lucas voi să se ridice, însă ea ajunsese deja la ușa bucătăriei, de unde se auzi apa curgând la robinet. Când se așeză din nou, avea buzele umede și o picătură de lichid pe bărbie.

Nu era frumoasă, nici în sensul obișnuit al cuvântului, și nici altfel, în ciuda trăsăturilor ei regulate. Dar îți făcea plăcere s-o privești. Degaja un fel de influență liniștitoare. Bolnav, lui Maigret i-ar fi plăcut să fie îngrijit de ea. Era, de asemenea, femeia cu care puteai ieși să iei prânzul sau cina undeva, fără să te sinchisești de conversație. O prietenă, la urma

urmei, care înțelegea totul, nu se mira, nu se scandaliza, nu se indigna de nimic.

— Presupun că știți câți ani are.

— Șaizeci și doi de ani.

— Da. Trebuie să știți și că nu și-a pierdut nimic din vigoare. Și iau cuvântul în toate înțelesurile. Cred însă că toți bărbații, la o anumită vârstă, se înspăimântă la gândul de a vedea că le scade virilitatea.

Pe când vorbea, dându-și seama că Maigret săltase peste cincizeci, se bâlbâi:

— Îmi cer scuze…

— Pentru nimic.

Și, pentru întâia oară, își surâseră reciproc.

— Bănuiesc că așa se întâmplă și cu ceilalți. Habar n-am. Fapt este că Etienne pune mai multă patimă decât oricând în activitatea lui sexuală. Tot nu vă scandalizez?

— Tot nu.

— Acum vreo doi ani, a avut o pacientă ca atâtea altele, Louise Filon, căreia i-a salvat în chip miraculos viața. Cred că-i cunoașteți deja viața de mai-nainte. Venea din lumea cea mai de jos cu putință și probabil că tocmai asta l-a interesat pe soțul meu.

Maigret dădu aprobator din cap, căci tot ce spunea ea suna a adevăr și avea simplitatea unui raport de poliție.

— Pesemne că a început la spital, când ea era încă în convalescență. Pe urmă a instalat-o într-un apartament din strada La Fayette, după ce mi-a vorbit de ea în treacăt. Nu-mi dădea amănunte. Avea pudoarea lucrurilor ăstora și a păstrat-o. Îmi spunea dintr-odată, la masă, ceea ce făcuse sau avea intenția să facă. Nu-i puneam întrebări. Iar pe urmă nu mai aduceam vorba.

— Dumneavoastră i-ați sugerat ca ea să

vină să locuiască aici?

Păru să-i facă plăcere că Maigret ghicise.

— Ca să înțelegeți, am să vă mai dau și alte amănunte. Îmi cer iertare că mă lungesc. Însă lucrurile se leagă între ele. Cândva, Etienne conducea singur mașina, însă cu câțiva ani în urmă, mai precis patru, a avut un accident ușor în Place de la Concorde. A trântit o femeie care trecea și care, din fericire, n-a suferit decât câteva contuzii. Cu toate acestea, a fost tulburat. Timp de câteva luni, a angajat un șofer, dar nu s-a putut niciodată obișnui cu el. Îl șoca faptul ca un om în plină putere să n-aibă nimic altceva de făcut decât să-l aștepte ceasuri întregi la marginea trotuarului. I-am propus să conduc eu, însă nu era practic nici așa, și atunci a luat obiceiul de a apela la taxiuri. Mașina a stat câteva luni în garaj și în cele din urmă am vândut-o. Diminețile vine să-l ia întotdeauna același taxi, cu care face o parte din alergături. Este ceva drum de aici și până în foburgul Saint-Jacques. Are pacienți și la Neuilly, adesea și în alte spitale din oraș. Să te mai duci, pe deasupra, și în strada La Fayette…

Maigret aproba mai departe, pe când Lucas părea că moțăie.

— Întâmplarea a făcut să se elibereze un apartament aici, în casă.

— O clipă. Soțul dumneavoastră își petrecea des nopțile în strada La Fayette?

— O parte a nopții, numai. Ținea să fie aici dimineața, la sosirea asistentei sale, care-i servește drept secretară.

Și chicoti.

— Într-un fel, complicațiile domestice au decis. L-am întrebat de ce n-ar muta-o pe fată

aici.

— Știați cine era?

— Știam totul despre ea, inclusiv că avea un amant pe nume Pierrot.

— Știa și el asta?

— Da. Nu era gelos. Probabil că nu i-ar fi plăcut să-l găsească cu Lulu, dar, din moment ce lucrurile acestea se petreceau în altă parte…

— Continuați. El a acceptat. Dar ea?

— Se pare că ea a rezistat, o vreme.

— Care erau, după părerea dumneavoastră, sentimentele Louisei Filon față de profesor?

Maigret continua să vorbească mașinal pe același ton ca și doamna Gouin despre acel bărbat pe care nu-l văzuse niciodată și care aproape că părea prezent în cameră.

— Doriți să fiu sinceră?

— Chiar vă rog.

— Mai întâi, la fel ca toate femeile care-i ajung în preajmă, a căzut sub influența lui. O să vă gândiți că e din partea mea un orgoliu ciudat, odată ce el nu e, cum s-ar spune, frumos și nu mai e de mult tânăr, însă cunosc puține femei care să-i fi rezistat. Din instinct, femeile îi simt puterea și…

De data aceasta, ea nu mai găsi cuvintele pe care le căuta.

— În fine! Este un fapt, și nu cred că persoanele pe care le veți interoga au să mă contrazică. S-a întâmplat cu fata asta la fel ca și cu celelalte. Pe deasupra, i-a salvat viața și a tratat-o altfel decât era ea obișnuită să fie tratată.

Totul era, în continuare, clar și logic.

— Sunt convinsă, ca să fiu sinceră până la capăt, că și chestiunea bănească a jucat un rol. Dacă nu banii propriu-zis, cel puțin

perspectiva unei anumite siguranțe, a unei existențe ferite de griji.

— N-a fost vorba niciodată să-l părăsească, spre a-și urma amantul?

— Nu, după câte știu.

— Pe bărbatul acela l-ați văzut?

— M-am intersectat cu el o singură dată, la intrare.

— Venea deseori pe aici?

— În principiu, nu. Se-ntâlneau după-amiezile, nu știu unde. În câteva rare ocazii, i s-a-ntâmplat să o viziteze.

— Soțul dumneavoastră a știut?

— Este posibil.

— I-ar fi displăcut?

— Poate, fără să fie din gelozie totuși. E greu de explicat.

— Soțul dumneavoastră era foarte atașat de fata asta?

— Ea îi datora totul. Aproape că o crease, fiindcă, dacă n-ar fi fost el, ar fi murit. Să se fi gândit el că, într-o zi, n-o să mai aibă și alte femei? În fine, în fața ei, dar asta e numai o presupunere, pierdea orice rușine.

— Iar în fața dumneavoastră?

Ea își coborî o clipă privirea în podea.

— Sunt totuși o femeie.

Fu cât pe ce să-i riposteze: „În timp ce ea nu era nimic!”

Căci așa credea ea, poate la fel și profesorul.

Preferă să tacă. Toți trei păstrară un moment de tăcere. Afară, ploaia continua să cadă, fără zgomot. Lumina se aprinsese la câteva dintre ferestrele casei din față și o umbră se mișca în spatele perdelelor alburii ale unui apartament.

— Vorbiți-mi despre seara de ieri, rosti în

sfârșit Maigret, apoi adăugă, arătând spre pipa în care tocmai îndesase tutunul:

— Permiteți?

— Vă rog.

Până atunci, fusese atât de interesat de doamna Gouin, încât uitase să mai fumeze.

— Ce doriți să vă spun?

— Mai întâi, un amănunt. Soțul dumneavoastră obișnuia să doarmă la ea?

— Extrem de rar. Sus, noi ocupăm întregul etaj. La stânga se află apartamentul, cum îl numim noi. În dreapta, soțul meu își are camera și baia, o bibliotecă, o încăpere unde îngrămădește până în tavan broșuri științifice și, în sfârșit, biroul său și cel al secretarei.

— Aveți deci dormitoare separate.

— Dintotdeauna. Camerele noastre nu sunt separate decât printr-o odăiță de toaletă.

— Pot să vă pun o întrebare indiscretă?

— Aveți toate drepturile.

— Mai întrețineți raporturi conjugale cu soțul dumneavoastră?

Ea se mai uită o dată la Lucas, bietul de el, care se simțea de prisos și nu știa ce atitudine să mai adopte.

— Rareori.

— Ca să zicem așa, niciodată?

— Da.

— De multă vreme?

— De ani de zile.

— Și nu simțiți lipsa?

Ea nu se tulbură, ci surâse, dând din cap.

— Îmi cereți o mărturisire și sunt gata să vă răspund cât se poate de sincer. Să zicem că asta-mi lipsește un pic.

— Nu lăsați să se vadă față de el?

— În niciun caz.

— Nu aveți un amant?

— Nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

Ea păstră o clipă de tăcere, privindu-l drept în ochi.

— Mă credeți?

— Da.

— Vă mulțumesc. Oamenii nu acceptă întotdeauna adevărul. Când ești tovarășa de viață a unui bărbat ca Gouin, ești gata de anumite sacrificii.

— Cobora până la ea și pe urmă urca înapoi?

— Da.

— Așa a făcut și ieri seară?

— Nu. Nu i se-ntâmpla în fiecare zi. Câteodată, o săptămână întreagă se mulțumea doar cu o vizită de câteva minute. Depindea de cât era de ocupat cu munca lui. Și, poate, de ocaziile pe care le găsea în altă parte.

— N-a încetat să aibă legături și cu alte femei?

— Genul de legături pe care vi l-am descris.

— Și ieri?

— A văzut-o câteva minute, după cină. Știu asta pentru că n-a luat ascensorul la coborâre, ceea ce-i un semn.

— Cum puteți afirma că n-a rămas decât câteva minute?

— Pentru că l-am auzit ieșind din acest apartament și chemând ascensorul.

— Îl pândeați?

— Sunteți teribil, domnule Maigret. Îl pândeam, da, așa cum am făcut mereu, nu din gelozie, ci… Cum să mă explic fără să par că mă laud? Deoarece consideram de datoria mea să-l protejez, să știu tot ce face, unde se află, să-l urmez cu gândul.

— Ce oră era?

— În jur de opt. Am mâncat repede, fiindcă trebuia să-și petreacă seara la Cochin. Îl neliniștea urmările unei operații pe care o efectuase în cursul după-amiezii și dorea să fie la dispoziția pacientului.

— Prin urmare, a petrecut câteva minute în acest apartament, apoi a luat ascensorul?

— Da. Asistenta lui, domnișoara Decaux, îl aștepta jos, așa cum obișnuiește când se întoarce el seara la spital. Locuiește la doi pași, pe strada Acacias, și fac întotdeauna drumul împreună.

— Și ea? întrebă Maigret, dând un sens evident acestor două cuvinte.

— Și ea, la o adică. Vi se pare monstruos?

— Nu.

— Unde rămăsesem? Soră-mea a sosit cam pe la opt și jumătate.

— Locuiește în Paris?

— Pe bulevardul Saint-Michel, în fața Școlii de Mine. Antoinette e cu cinci ani mai mare ca mine și nu s-a măritat niciodată. Lucrează într-o bibliotecă municipală și e genul tipic de fată bătrână.

— Este la curent cu viața soțului dumneavoastră?

— Nu le știe pe toate. Dar, pentru atâta cât a descoperit, îl detestă și îl disprețuiește la culme.

— Nu se înțeleg?

— Ea nu vorbește cu el. Soră-mea a rămas foarte catolică și pentru ea Gouin e diavolul în persoană.

— El cum o tratează?

— O ignoră. Ea vine rareori și numai când sunt singură acasă.

— Îl evită?

— Pe cât posibil.

— Totuși, ieri…

— Văd că portăreasa v-a spus tot. Așa e, ieri seară s-au întâlnit. Nu-l așteptam pe soțul meu înainte de miezul nopții, cel mai devreme. Am stat la taclale, soră-mea și cu mine.

— Despre ce-ați vorbit?

— Despre toate și despre nimic.

— Ați vorbit de Lulu?

— Nu cred.

— Nu sunteți sigură?

— Ba da, de fapt. Nu știu de ce v-am răspuns evaziv. A fost vorba de părinții noștri.

— Au murit?

— Mama a murit, însă tata trăiește încă, în Finistère. Mai avem și alte surori acolo. Eram șase fete și doi băieți.

— Unii dintre ei locuiesc în Paris?

— Numai Antoinette și cu mine. La ora unsprezece și jumătate, poate ceva mai devreme, am fost surprinse să auzim ușa deschizându-se și să-l vedem pe Etienne intrând. S-a mulțumit să ne facă un semn din cap. Antoinette și-a luat rămas bun de la mine și a plecat aproape numaidecât.

— Soțul dumneavoastră n-a coborât?

— Nu. Era obosit și neliniștit în privința bolnavului său, a cărui stare nu era atât de satisfăcătoare pe cât ar fi vrut.

— Presupun că posedă o cheie a acestui apartament?

— Bineînțeles.

— În cursul serii nu s-a petrecut nimic anormal? Dumneavoastră și sora dumneavoastră n-ați auzit niciun zgomot?

— În casele astea vechi de piatră nu se-aude nimic dintr-un apartament într-altul, darămite de la un etaj la altul.

Își privi ceasul, deveni nervoasă.

— Îmi cer iertare, dar se apropie timpul să urc înapoi. Etienne se poate întoarce acum dintr-o clipă în alta. Mai aveți să-mi puneți și alte întrebări?

— Pentru moment, nu întrevăd niciuna.

— Credeți că veți putea să-l scutiți de interogatoriu?

— Îmi este imposibil să vă fac vreo promisiune, însă nu-l voi deranja pe soțul dumneavoastră decât dacă mi se va părea indispensabil.

— Dar acum ce credeți?

— Acum, nu mi se pare indispensabil.

Ea se ridică și-i întinse mâna, cum ar fi făcut și un bărbat, fără să-l slăbească din priviri.

— Vă mulțumesc, domnule Maigret.

În timp ce se întorcea, privirea îi căzu pe cutia de carton și pe fotografii, însă comisarul nu-i putu vedea expresia feței.

— Sunt acasă toată ziua. Puteți veni când lipsește soțul meu. De vreme ce adaug lucrul acesta, veți înțelege că nu e un ordin, ci o rugăminte.

— Nu m-am îndoit nicio clipă.

Ea repetă:

— Mulțumesc.

Și ieși, închizând în urma ei ambele uși, în timp ce Lucas cel mărunțel se uita la comisar cu aerul unui om care a primit o măciucă în cap. Îi era așa de frică să nu spună vreo prostie, încât tăcu, încercând să citească pe chipul lui Maigret ce trebuia să creadă.

Capitolul 4

Lucru curios, în mașina care-l ducea la Poliția Judiciară, Maigret nu se gândi nici la profesorul Gouin, nici la soția acestuia, ci, aproape fără să-și dea seama, la Louise Filon, ale cărei fotografii făcute la bâlci le strecurase în portofel înainte de plecare.

Nici măcar în acele fotografii, făcute totuși în seri când ea ar fi trebuit să fie exuberantă, nu i se citea pe chip vreo veselie. Maigret cunoscuse multe ca ea, născute în același mediu și care avuseseră mai mult sau mai puțin aceeași copilărie și același trai. Unele erau de o veselie zgomotoasă și grosolană care se putea preschimba numaidecât în lacrimi și revoltă. Altele, precum Désirée Brault, mai ales cu vârsta, deveneau dure și cinice.

Era greu de definit expresia de pe figura lui Lulu pe care Maigret o găsea în fotografii, probabil aceeași pe care o avusese și în viața de zi cu zi. Nu era vorba de tristețe, ci mai degrabă de expresia îmbufnată a unei fetițe care stă deoparte în curtea școlii, uitându-se la colegii ei cum se joacă.

I-ar fi venit peste mână să explice prin ce anume fusese atrăgătoare, dar era simțitor la acest farmec și i se întâmplase adesea ca, parcă fără voia lui, să interogheze cu mai multă blândețe asemenea fete decât pe altele.

Erau tinere și păstrau o anumită prospețime; în anumite privințe, păreau de-abia ieșite din copilărie, și totuși, câte mai trăiseră, câte imagini de groază mai văzuseră cu ochii aceia ce nu mai sclipeau, iar trupul lor avea farmecul nesănătos al unui lucru care se va vești, care s-a și veștejit pe jumătate.

Și-o imagina în camera de hotel din strada Riquet, în oricare din odăile de prin cartierul Barbès, petrecând zile întregi întinsă în pat și citind, dormind sau privind către fereastra albăstruie. Și-o imagina în oricare dintre cafenelele din arondismentul XVIII, înfiptă-n scaun cu ceasurile, pe când Pierrot și trei prieteni jucau belotă. Și-o imagina, de asemenea, la vreun bal popular, dansând cu chipul grav și parcă inspirat. În fine, și-o imagina postată la colțul unei străzi, pândind bărbații în umbră, fără să-și dea osteneala să le surâdă, urcând apoi, înaintea lor, pe scara unui imobil cu camere de închiriat și strigându-și numele patroanei.

Trăise mai bine de un an în impozantul imobil de piatră din Avenue Carnot, unde apartamentul părea prea mare, prea rece pentru ea, iar aici lui Maigret îi venea mai greu să și-o închipuie, căci nu o putea vedea față în față cu un om ca Etienne Gouin.

Pe Quai des Orfèvres, cele mai multe lumini erau stinse. Urcă încet scara, pe care rămăseseră urme de tălpi ude, și împinse ușa de la biroul său. Janvier îl aștepta. Era acea perioadă a anului când simți mai bine contrastul dintre frigul de afară și căldura din case, care par supraîncălzite și unde sângele ți se suie numaidecât la cap.

— Nimic nou?

Mașinăria poliției se ocupa de Pierre Eyraud. În gări, inspectorii îi examinau pe călătorii ale căror semnalmente se apropiau de ale sale. La fel și pe aeroporturi. Probabil că brigada ce se ocupa de imobilele cu camere de închiriat era la treabă, scotocind hotelurile și camerele mobilate din arondismentul XVIII.

De la începutul după-amiezii, tânărul Lapointe se pusese pe așteptat în față la *Hôtel du Var,* în jurul căruia, la căderea nopții, prinseră să roiască fetele.

Cât despre inspectorul Janin, om din cartier, acesta se dedica unor cercetări mai personale… Acolo, în nord-estul Parisului, se afla o junglă de ziduri, unde un om poate dispărea luni de zile și unde adesea nu se aude vorbindu-se despre o crimă decât la câteva săptămâni după ce a fost comisă. Mii de ființe umane, bărbați și femei, trăiesc la marginea legii, într-o lume în care găsesc refugii și complicități câte vor și unde poliția își aruncă din timp în timp plasa, prinzând din întâmplare pe câte cineva căutat, dar se bazează mai mult pe telefonul unei prostituate geloase sau al unui turnător.

— A sunat, acum un ceas, Gastine-Renette.

Acesta era expertul în arme de foc.

— Ce-a spus?

— Veți avea raportul său scris mâine dimineață. Glonțul care a ucis-o pe Louise Filon a fost tras de un pistol automat de calibrul 6,35.

La Poliția Judiciară, așa ceva se numește armă de amator. Băieții duri, cei care au cu adevărat intenția de a ucide, folosesc arme mai serioase.

— A telefonat și doctorul Paul. Dorește să luați legătura cu el.

Janvier se uită la ceas. Trecuse puțin de șapte și un sfert.

— Trebuie să fi ajuns la restaurantul *La Pérouse,* unde participă la o cină.

Maigret sună la restaurant. Câteva clipe mai târziu, medicul legist era la celălalt capăt al firului.

— Am efectuat autopsia fetei pe care mi-ați trimis-o. Mă înșel cumva? Am impresia că am mai văzut-o.

— A fost arestată în mai multe rânduri.

Cu siguranță că nu chipul lui Lulu, desfigurat de focul de armă, crezuse doctorul că-l recunoaște, ci trupul ei.

— Bineînțeles, glonțul a fost tras de aproape. Nu trebuie să fii expert ca să-ți dai seama. Evaluez distanța la douăzeci și cinci până la treizeci de centimetri, nu mai mult.

— Presupun că moartea a fost instantanee?

— Cât se poate de instantanee. Stomacul conținea alimente încă nedigerate, printre altele langustă.

Maigret își aminti că văzuse în coșul de la bucătărie o cutie goală de conservă de langustă.

— La cină, a băut vin alb. Te interesează asta?

Maigret nu știa încă. În stadiul în care se afla ancheta, era imposibil de spus ce anume putea deveni important.

— Am descoperit și un lucru care, poate, are să te surprindă. Știi că fata era însărcinată?

Maigret fu într-adevăr surprins, așa de surprins că rămase o clipă fără grai.

— De câtă vreme? întrebă el în cele din urmă.

— De vreo șase săptămâni. Este probabil ca ea să nu fi știut. Dacă știa, atunci nu știa de multă vreme.

— Presupun că este o certitudine?

— Absolută. Vei avea detaliile tehnice în raportul meu.

Maigret puse jos receptorul și-i spuse lui Janvier, care aștepta, în picioare, în fața

biroului:

— Era însărcinată.

Însă Janvier, care nu cunoștea cazul decât în linii mari, nu fu din cale-afară de uimit.

— Ce facem cu Lapointe?

— Bine zici. Va trebui să trimitem pe cineva să-i ia locul.

— Îl am pe Lober, care n-are nimic special de făcut.

— Ar trebui să-l schimbăm și pe Lucas. Probabil că n-are să fie de niciun folos, dar prefer să păzească cineva mai departe apartamentul.

— Dacă am timp să îmbuc ceva, mă duc chiar eu. E voie de dormit acolo?

— Nu văd nicio problemă.

Maigret se uită în fugă peste ultima ediție a ziarelor. Fotografia lui Pierrot încă nu apăruse. Probabil că ajunsese prea târziu în redacții. În schimb, i se dădeau toate semnalmentele.

Poliția îl caută pe amantul de inimă al tinerei Filon, un muzicant de cartier pe nume Pierre Eyraud, zis Pierrot, care a vizitat-o ultimul în seara zilei de ieri.

Pierre Eyraud, care a suferit mai multe condamnări, a dispărut din circulație și se presupune că se ascunde în cartierul La Chapelle, pe care-l cunoaște la perfecție…

Maigret dădu din umeri și se ridică în picioare, șovăind să se îndrepte către ușă.

— Dacă apar noutăți, să vă sun?

Spuse că da. N-avea niciun motiv să rămână la birou. Îl duse acasă una din mașinile poliției, ca de obicei. Doamna Maigret deschise ușa apartamentului înainte

ca el să apuce să apese pe butonul soneriei. Nu-i atrase atenția că întârziase. Cina era gata.

— N-ai răcit?

— Nu cred.

— Ar trebui să-ți scoți pantofii.

— Nu m-am udat la picioare.

Era adevărat. Nu mersese pe jos în ziua aceea. Pe o mobilă, văzu ziarul de seară pe care-l frunzărise și el la Poliția Judiciară. Soția lui era deci la curent, însă ea nu-i puse nicio întrebare.

Știa, de altfel, că el avea chef să iasă din nou, căci nu-și scosese încă cravata, așa cum făcea aproape întotdeauna. După terminarea cinei, îl urmări din priviri în timp ce Maigret deschidea bufetul ca să-și toarne un păhăruț de rachiu.

— Ieși?

Cu o clipă mai înainte, nu se hotărâse încă. La drept vorbind, se așteptase întrucâtva să primească un telefon de la profesorul Gouin. Însă așteptarea aceea nu se baza pe nimic precis. Oare Gouin nu se gândea că are să fie anchetat de poliție? Nu se simțea surprins că nu se ocupă de el, când atâta lume era la curent în privința relațiilor dintre el și Lulu?

Dădu telefon la apartamentul Louisei Filon. Lapointe tocmai se instalase acolo.

— Nimic nou?

— Nimic, șefule. Am anunțat-o pe nevastă-mea. Sunt foarte liniștit. O să dorm pe canapea, e grozavă.

— Ai idee dacă profesorul s-a întors?

— Lucas mi-a spus că a urcat pe la șapte și jumătate. Nu l-am auzit plecând.

— Noapte bună.

Ghicise Gouin că soția lui va sta de vorbă

cu Maigret? Fusese ea în stare să nu-i dea nimic de bănuit? Ce-și vor fi spus pe când își luau cina în doi? Oare, odată masa terminată, profesorul obișnuia să se retragă în biroul lui?

Maigret își turnă un al doilea păhărel, pe care-l bău în picioare, lângă bufet, apoi se îndreptă către cuier și-și luă de acolo pardesiul cel gros.

— Ia și fularul. Crezi că ai să stai pe-afară multă vreme?

— O oră sau două.

Trebui să meargă până în bulevardul Voltaire ca să găsească un taxi, căruia-i dădu adresa barului *Grelot*. Pe străzi nu prea era mișcare, cu excepția împrejurimilor Gării de Est și ale Gării de Nord, ceea ce-i reamintea întotdeauna lui Maigret primii ani petrecuți în poliție.

Pe bulevardul La Chapelle, dedesubtul metroului aerian, siluetele familiare erau la locul lor, aceleași ca în fiecare noapte, și, dacă știai ce făceau acolo femeile, ce așteptau ele, era mai greu în schimb să explici motivele pentru care anumiți bărbați se aflau pe-acolo, fără nicio treabă, în frig și-ntuneric. Nu toți căutau o tovărășie feminină de un moment. Și nu toți aveau întâlnire. Erau de toate rasele, de toate vârstele, din aceia care-și părăseau seara găurile, precum șobolanii, aventurându-se la marginea teritoriului lor.

Firma de neon de la *Grelot* arunca o lumină violetă asupra unei bucăți de trotuar și, din taxi, Maigret auzi o muzică în surdină, mai degrabă un ritm, pe fondul unei tropăieli înăbușite. Doi agenți erau la datorie, sub un felinar, la mică distanță, iar la ușă se afla un pitic ce părea că ieșise să ia aer, dar care, de cum coborî din mașină Maigret, o tuli

înăuntru.

Așa se petrec întotdeauna lucrurile prin astfel de locuri. Nici bine nu intrase comisarul, când, ieșind în mare grabă, doi bărbați se ciocniră de el, înainte de a se afunda în bezna cartierului.

Alții, care stăteau la bar, întoarseră capul la trecerea lui, în nădejdea de a nu fi recunoscuți, și, de cum se depărtă de ei, o șterseră la rândul lor.

Patronul îi ieși în cale, scund și trupeș:

— Dacă pe Pierrot îl căutați, domnule comisar…

Vorbea anume tare, apăsând pe cuvântul „comisar”, pentru ca toată lumea din sală să afle. Aici, lumina era tot violetă, și de-abia-i distingeai pe consumatorii așezați la mese, în boxe, căci luminat era numai ringul de dans, iar lumina reflectată a proiectoarelor, căzând pe fețe, le dădea un aer fantomatic.

Muzica nu se opri din cântat, perechile dansară mai departe, însă conversațiile încetaseră și toate privirile erau îndreptate către silueta masivă a lui Maigret care căuta o masă liberă.

— Doriți să luați loc?

— Da.

— Pe aici, domnule comisar.

Zicând acestea, patronul avea aerul unui comediant ce face reclamă în fața pânzei pictate de la intrarea în baraca lui.

— Ce beți? E rândul meu să fac cinste.

Maigret se aștepta la toate acestea atunci când intrase. Era obișnuit.

— Un rachiu.

— Un rachiu vechi pentru comisarul Maigret! Repede!

Pe estrada suspendată, cei patru muzicanți

purtau pantaloni negri și cămăși de mătase cărămizie, cu mâneci lungi, bufante. Se găsise mijlocul de a-l înlocui pe Pierrot, căci cineva cânta când la saxofon, când la acordeon.

— Cu mine doriți să vorbiți?

Maigret făcu semn că nu și arătă spre estradă.

— Cu muzicanții?

— Cu cel care-l cunoaște mai bine pe Pierrot.

— În cazul ăsta, cu Louis, acordeonistul. E cel care dirijează orchestra. Într-un sfert de oră vine pauza și va putea să vă stea la dispoziție un moment. Presupun că nu sunteți grăbit?

Încă cinci-șase personaje, printre care și unul dintre dansatori, simțiră nevoia să iasă la aer. Maigret n-avea treabă cu ei și privea liniștit în jur, iar oamenii, încetul cu încetul, își reluau conversațiile.

Se vedeau și câteva fete, însă nici una nu se afla acolo în căutare de clienți. Veniseră să danseze, majoritatea cu amantul lor de inimă, și se dăruiau cu totul dansului, care era pentru ele un fel de ritual sacru. Unele închideau ochii, extatic, altele își lipeau obrazul de al partenerului, fără ca trupurile să încerce să se apropie.

În sală mai erau și dactilografe sau vânzătoare, care se aflau acolo numai pentru muzică și dans, și nu zăreai curioși, perechi dornice de senzații, ca în cele mai multe bombe, gata să se joace de-a voaierismul și să se frece de drojdia societății.

În tot Parisul nu existau decât două sau trei localuri de dans ca acesta, frecventat aproape numai de inițiați și în care se bea mai multă limonadă decât alcool.

La cucurigu, cei patru muzicanți îl priveau pe Maigret cu un aer imperturbabil, fără să se poată ghici ce gândeau. Acordeonistul era un tânăr frumos, brunet, de vreo treizeci de ani, semănând a vedetă de cinema, cu favoriți pe care și-i lăsase să crească după moda spaniolă.

Un bărbat, cu un șorț prevăzut cu buzunar încăpător, strângea banii.

Câteva perechi rămaseră pe ring. Un ultim dans, un tangou de data aceasta, pentru care proiectoarele trecură de pe violet pe roșu, ștergând machiajul femeilor și uniformizând cămășile muzicanților, apoi aceștia lăsară jos instrumentele. De jos, patronul îi spuse câteva vorbe acordeonistului căruia-i zisese Louis.

Acesta mai privi o dată spre masa lui Maigret și se hotărî să coboare pe scară.

— Poți sta jos, îi spuse comisarul.

— Vom reîncepe peste zece minute.

— Va fi de-ajuns. Ce iei?

— Nimic.

Se făcu tăcere. De la alte mese, li se aruncau priviri. La bar se îngrămădiseră mai mulți bărbați. În unele boxe nu se mai găseau decât femei, care-și refăceau pavoazarea.

Louis vorbi primul.

— Ați lovit cu oiștea-n gard, rosti el cu necaz.

— Te referi la Pierrot?

— Pierrot n-a ucis-o pe Lulu. Numai că așa merg lucrurile mereu!

— De ce a dispărut?

— Nu e nici el așa de prost. Știe că pe el are să cadă beleaua. Dumneavoastră ați avea chef să fiți arestat?

— Sunteți prieteni?

— Suntem prieteni, da. Și-l cunosc cu

siguranță mai bine decât oricine.

— Poate știi unde este?

— Să știu, și n-aș spune.

— Dar știi?

— Nu. N-am mai avut vești de la el de când ne-am despărțit noaptea trecută. Ați citit ziarele?

În glasul lui Louis clocotea, stăpânită, mânia.

— Oamenii își închipuie că, dacă te produci într-o bombă, trebuie să fii și certat cu legea. Poate că așa gândiți și dumneavoastră.

— Nu.

— Îl vedeți pe băiatul acela blond de la baterie? Ei bine, nu sunteți obligat să mă credeți, dar are bacalaureatul și a urmat chiar un an la Universitate. Are părinți burghezi. Se află aici fiindcă așa-i place lui și se însoară săptămâna viitoare cu o tânără studentă la medicină. Și eu sunt căsătorit, dacă vreți să știți, am doi copii, soția mea așteaptă încă unul și locuim într-un apartament cu patru camere pe bulevardul Voltaire.

Maigret știa că este adevărat. Louis uita că și comisarul cunoștea mediul acela aproape la fel de bine ca el.

— Pierrot de ce nu s-a-nsurat? întrebă el totuși, cu voce joasă.

— Asta-i altă poveste.

— Lulu nu voia?

— N-am spus asta.

— Acum vreo câțiva ani, Pierrot a fost arestat ca proxenet.

— Știu.

— Și-atunci?

— Vă repet, e altă poveste.

— Ce poveste?

— Tot n-ați înțelege. Mai întâi, Pierrot provine dintr-un orfelinat. Asta nu vă spune nimic?

— Ba da.

— La șaisprezece ani l-au azvârlit în stradă și s-a descurcat cum a putut. Poate că, în locul lui, o încurcam mai rău. Însă eu am avut părinți, ca toată lumea. Îi am și acum.

Era mândru că e în rând cu oamenii, însă în același timp simțea nevoia să-i apere pe cei aflați de cealaltă parte a baricadei, iar Maigret nu se putu împiedica să surâdă cu simpatie.

— De ce zâmbiți?

— Pentru că toate lucrurile astea-mi sunt cunoscute.

— Dacă l-ați cunoaște pe Pierrot, n-ați pune toți turnătorii pe urmele lui.

— De unde știi că-l urmărește poliția?

— Ziarele n-au născocit ce tipăresc. Și prin cartier s-a mirosit ceva. Când vezi anumite chipuri, știi ce vrea să zică asta.

Louis nu înghițea poliția. Și n-o ascundea.

— A fost o vreme când Pierrot făcea pe grozavul, urmă el.

— Și nu era?

— O să mă credeți dacă am să vă spun că e un timid și un sentimental? Totuși, ăsta-i adevărul.

— O iubea pe Lulu?

— Da.

— A cunoscut-o când făcea trotuarul?

— Da.

— Și a lăsat-o să continue.

— Ce altceva ar fi putut face? Vedeți că nu înțelegeți!

— Mai pe urmă, i-a îngăduit să aibă un amant serios și să devină întreținută?

— Nu e totuna.

— De ce?

— Vreți să-mi spuneți ce i-ar fi putut oferi? Ce, vă închipuiți că din ce câștigă aici putea s-o țină?

— Dar dumneata îți întreții familia, nu?

— Greșeală! Nevastă-mea e croitoreasă și lucrează zece ore pe zi, deși se ocupă și de copii. Ceea ce nu pricepeți este că, atunci când te-ai născut aici, în cartier, când n-ai cunoscut niciodată nimic altceva…

Se întrerupse.

— Mai avem doar patru minute.

Ceilalți, de sus, îi priveau fix, fără nicio expresie pe figură.

— Ce știu e că n-a omorât-o el. Și dacă n-a scos-o din ghearele doctorului…

— Știi deci cine era amantul serios al lui Lulu?

— Și ce-i cu asta?

— Pierrot ți-a spus?

— Toată lumea știe că treaba a început la spital. Atunci, să vă explic eu ce-a fost în capul lui Pierrot. Avea și ea o șansă să scape odată, să ducă o viață normală și să aibă asigurată ziua de mâine. De aceea n-a zis el nimic.

— Iar Lulu?

— Poate că avea și ea motivele ei.

— Care anume?

— Nu mă privește pe mine.

— Ce gen de fată era?

Louis aruncă o privire peste femeile din jur, cu aerul de a spune că era la fel cu celelalte.

— A dus o viață grea, lăsă el să-i scape, ca și cum asta ar fi explicat totul. Nu era fericită, acolo.

Și „acolo” indica, evident, îndepărtatul cartier Etoile care, văzut de aici, părea din altă lume.

— Venea să danseze din când în când…

— Părea tristă?

Louis ridică din umeri. Avea cuvântul acesta vreo noimă în La Chapelle? Chiar forfotea de femei vesele împrejur? Până și micile vânzătoare luau, dansând, un aer nostalgic și cereau să audă cântece triste.

— Mai avem un minut. Pe urmă, dacă mai aveți nevoie de mine, va trebui să așteptați o jumătate de oră.

— Când s-a-ntors din Avenue Carnot, ieri seară, Pierrot nu ți-a spus nimic?

— S-a scuzat, a vorbit de o noutate importantă, fără să precizeze.

— Era sumbru?

— E întotdeauna sumbru.

— Știai că Lulu era însărcinată?

Louis îl privi fix, la început neîncrezător, apoi uluit și, în cele din urmă, cu mai multă gravitate.

— Sunteți sigur de asta?

— Medicul legist care a practicat autopsia nu se poate înșela.

— De câte luni?

— De șase săptămâni.

Era tulburat, poate pentru că avea copii, iar soția lui aștepta încă unul. Se întoarse către chelnerul ce stătea nu departe de ei și încerca să tragă cu urechea.

— Adu-mi ceva de băut, Ernest. Un păhăruț cu ce-o fi.

Uitase de minutul care se scursese. De la bar, patronul era cu ochii pe ei.

— Nu mă așteptam la asta.

— Nici eu, mărturisi Maigret.

— Presupun că profesorul e prea bătrân?

— Au fost bărbați care au avut copii la optzeci de ani.

— Dacă ceea ce spuneți este adevărat, iată un motiv în plus să nu o fi omorât el.

— Ascultă-mă, Louis!

Acesta îl privi încă neîncrezător, dar fără să mai fie pus pe ceartă.

— E posibil să primești vești de la Pierrot. Într-un fel sau într-altul. Nu-ți cer să-l trădezi. Ci numai să-i spui că mi-ar plăcea să stau de vorbă cu el, unde și când va voi. Ai înțeles?

— Și-o să-l lăsați să plece?

— Nu spun că am să opresc cercetările. Tot ce promit este că, după ce ne despărțim, va fi liber.

— Ce intenționați să-l întrebați?

— Încă nu știu.

— Tot mai credeți că a ucis-o pe Lulu?

— Nu cred nimic.

— Nu cred că are să-mi dea vreo veste.

— Dacă o va face…

— Îi voi transmite mesajul dumneavoastră. Acum, vă rog să mă scuzați.

Dădu pe gât păhărelul, urcă pe estradă și își trecu peste umeri cureaua acordeonului. Ceilalți nu-i puseră nicio întrebare. Se aplecă înspre ei, însă doar ca să le anunțe titlul cântecului următor. La bar, bărbații examinau de departe fetele de pe scaune, spre a alege pe care să le invite la dans.

— Băiete!

— N-aveți nimic de plătit. E în contul patronului.

N-avea rost să discute. Se ridică, îndreptându-se spre ușă.

— Ați aflat ceva nou?

În vocea patronului se amesteca nițică

ironie.

— Vă mulțumesc pentru rachiu.

Ar fi fost zadarnic să caute un taxi prin preajmă, așa că Maigret o luă pe bulevardul La Chapelle, dând la o parte fetele care nu-l cunoșteau și încercau să-l agațe. La trei sute de metri luceau luminile intersecției Barbès. Ploaia încetase. Aceeași ceață ca și dimineață începea să acopere orașul, iar luminile automobilelor păreau înconjurate de aureole.

Strada Riquet era la doi pași. Curând trecu de colțul ei și îl găsi pe inspectorul Lober, care era aproape de aceeași vârstă cu el, dar nu urcase niciodată în grad. Stătea sprijinit de zid și fuma.

— Nimic?

— O grămadă de perechi intră și ies, însă pe el nu l-am văzut.

Maigret l-ar fi trimis pe Lober la culcare. I-ar fi putut telefona lui Janvier să se ducă și el acasă. Și ar fi suprimat supravegherea în gări, fiindcă avea certitudinea că Pierrot nu va încerca să părăsească Parisul. Atâta doar că era obligat să respecte rutina. N-avea dreptul să-și asume un risc.

— Nu ți-e frig?

Lober mirosea de pe acum a rom. Câtă vreme bistroul din colț va rămâne deschis, el nu va fi nefericit. Era și motivul pentru care avea să rămână toată viața inspector.

— Noapte bună, bătrâne! Dacă se ivește ceva nou, sună-mă acasă.

Era ora unsprezece. Lumea începea să iasă din cinematografe. Pe trotuare, perechile mergeau la braț, unele femei își țineau partenerul de talie, prin unghere cupluri rămâneau strâns alăturate, iar altele alergau să prindă autobuzul.

În afara bulevardelor luminate, fiecare stradă transversală își avea misterul și umbrele ei, pe fiecare luceau, undeva, firmele pâlpâitoare ale unui hotel sau două.

Către aceste lumini se îndreptă Maigret, apoi intră într-un bar puternic luminat din intersecția Barbès, unde cel puțin cincizeci de persoane se îngrămădeau în jurul unei imense tejghele de aramă.

Cu toate că intenționase să comande rom, spuse mașinal, din cauză că tot asta băuse și la *Grelot*:

— Un rachiu.

Lulu rătăcise pe-aici, ca atâtea altele care rătăceau și ele în acest moment, atente la privirile bărbaților.

Se duse la cabina telefonică, vârî o fisă în aparat și formă numărul de la Quai des Orfèvres. Nu știa cine este de serviciu, dar recunoscu vocea unui oarecare Lucien, un novice cu studii serioase care se pregătea pentru examenul de avansare în grad.

— Aici Maigret. Nimic nou?

— Nu, domnule comisar. Afară de faptul că doi arabi s-au luat la cuțite pe strada Goutte-d'Or. Unul din ei a murit când îl puneau pe targă. Celălalt, rănit, a izbutit să scape.

Locul nu era la mai mult de trei sute de metri de unde se afla Maigret. Fapta se petrecuse de cel mult douăzeci de minute, probabil pe când el mergea pe bulevardul La Chapelle. Nu știuse nimic, n-auzise nimic. Poate că ucigașul trecuse pe lângă el. Până-n zori, alte drame aveau să se petreacă în cartier, una sau două ce vor fi cunoscute, probabil, precum și altele de care poliția nu va auzi vorbindu-se decât mult mai târziu.

Pierrot se ascundea și el undeva între

Barbès și La Villette. Știa oare că Lulu era însărcinată? De aceea îl sunase ea la *Grelot* să vină s-o vadă? Ca să-i anunțe vestea?

Doctorul Paul spusese șase săptămâni. Asta însemna că, de câteva zile, ea intrase la bănuieli.

Oare îi spusese lui Etienne Gouin?

Posibil, dar nu și probabil. Era mai degrabă genul de fată care se duce să consulte un medic de cartier sau o moașă.

Maigret nu putea decât să facă presupuneri. Întoarsă acasă, ea rămăsese un timp fără să ia nicio decizie. După spusele doamnei Gouin, profesorul trecuse, după cină, pe la Lulu, doar pentru câteva minute.

Revenind la bar, Maigret mai comandă un pahar. N-avea chef să plece numaidecât. I se părea că se poate gândi mai bine acolo la Lulu și la Pierrot.

— Nu i-a spus lui Gouin, murmură el încet.

Confidența i-o făcuse probabil mai întâi lui Pierre Eyraud, ceea ce ar fi explicat vizita precipitată a acestuia.

În cazul ăsta, ar fi ucis-o el?

Mai întâi, trebuia să fie sigur că Louise știa în ce stare se află. Convingerea lui Maigret era că, dacă ea ar fi locuit într-un alt cartier, s-ar fi dus la vreun medic din apropiere. În Etoile, unde rămânea o străină, era mai puțin probabil.

Va trebui, a doua zi, să trimită o notă tuturor medicilor și tuturor moașelor din Paris. Lucrul i se părea important. După cele vorbite la telefon cu doctorul Paul, era convins că sarcina lui Lulu era cheia dramei.

Oare Gouin dormea liniștit? Să fi profitat oare de răgazul unei seri ca să lucreze la vreun studiu de chirurgie?

Orele erau prea înaintate ca să se ducă s-o găsească pe menajeră, doamna Brault, care nici ea nu locuia departe, pe lângă piața Clichy. De ce nu vorbise ea de profesor? Era oare de crezut că, petrecându-și toate diminețile în apartament, nu știa totuși cine e amantul lui Lulu?

Stăteau amândouă la taifas. Era singura, din toată casa, în stare să înțeleagă confidențele uneia ca Louise Filon.

Portăreasa păstrase la început tăcerea fiindcă îi datora recunoștință profesorului, de care trebuie că era îndrăgostită, mai mult sau mai puțin conștient.

S-ar fi zis că toate femeile se înverșunau să-l ocrotească, și era destul de curios ce prestigiu avea în ochii lor acest bărbat de șaizeci și doi de ani.

Nu întreprindea nimic ca să le seducă. Se folosea de ele, parcă absent, ca să obțină o relaxare fizică, și nici una nu-l ținea de rău pentru cinismul lui.

Va trebui ca Maigret să-i pună întrebări asistentei, Lucile Decaux. Poate și surorii doamnei Gouin, singura până acum asupra căreia profesorul părea să nu aibă niciun ascendent.

— Cât vă datorez?

Se sui în primul taxi sosit.

— Pe bulevardul Richard-Lenoir.

— Știu, domnule Maigret.

Asta-i dădu ideea să caute taxiul care, cu o seară mai înainte, îl dusese pe Gouin de la spital acasă.

Se simțea îngreunat, toropit de băutură, și închise pe jumătate ochii, în timp ce luminile defilau de o parte și de alta a automobilului.

Gândul i se întorcea mereu la Lulu, așa că

scoase portofelul din buzunar pentru a se uita, în semiîntunericul din taxi, la fotografiile ei. Nici mama ei nu zâmbise când se dusese la fotograf.

Capitolul 5

În dimineața zilei următoare, un gust neplăcut de rachiu îi stăruia în gură, iar când, pe la nouă și un sfert, în timpul raportului, fu anunțat că era chemat la telefon, încă mai avea impresia că răsuflarea îi duhnește a alcool de proastă calitate și evita să vorbească prea de aproape cu colegii săi.

Ca în fiecare dimineață, toți șefii de serviciu erau acolo, în biroul șefului, ale cărui ferestre dădeau către Sena, și fiecare ținea în mână un dosar mai mult sau mai puțin voluminos. Vremea era tot mohorâtă, fluviul părea noroios, oamenii mergeau la fel de repede ca și în ajun, mai cu seamă când traversau podul Saint-Michel, în bătaia vântului, bărbații ridicând brațele ca să-și țină pălăriile pe cap, femeile lăsându-le în jos ca să-și țină poalele.

— Poți vorbi și de aici.

— Mă tem că va dura, șefule. Mai bine trec în biroul meu.

Ceilalți, care probabil că nu băuseră chiar toți rachiu cu o seară în urmă, n-arătau nici ei mai bine și toată lumea părea prost dispusă. Putea fi un efect al luminii.

— Dumneavoastră sunteți, șefu'? se auzi vocea lui Janvier, în care Maigret simți o anumită surescitare.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A trecut pe-aici. Vreți să vă povestesc pe larg?

De fapt, probabil că nici Janvier, care dormise pe canapea, în apartamentul lui Lulu, n-arăta bine la față.

— Te ascult.

— Iată. Totul s-a petrecut acum câteva

minute, maxim zece. Eram în bucătărie, ca să beau o ceașcă de cafea pe care mi-o pregătisem. N-aveam pe mine nici sacoul, nici cravata. Trebuie să vă spun că n-am izbutit să adorm decât târziu în noapte.

— Seara a fost liniștită?

— N-am auzit nimic. Atâta că nu puteam adormi.

— Continuă.

— Veți vedea cât e de simplu. Așa de simplu, că încă nu mi-am revenit. Am auzit un zgomot ușor, o cheie care se învârtea în broască. Am rămas nemișcat, așezându-mă în așa fel încât să pot vedea în salon. Cineva a intrat în anticameră, a traversat-o și a deschis cea de-a doua ușă. Era profesorul, care e mai înalt și mai slab decât îmi imaginam. Era într-un pardesiu lung, de culoare închisă, cu un fular de lână în jurul gâtului, avea pălăria pe cap și mănuși pe mâini.

— Ce a făcut?

— Tocmai. Asta aș vrea să vă pot explica. N-a făcut nimic. A înaintat doi-trei pași, încet, ca un om care se întoarce la el acasă. M-am întrebat o clipă la ce anume se uita cu atâta insistență și mi-am dat seama că la pantofii mei, pe care-i lăsasem pe covor. M-a văzut, când a întors capul, și a încruntat din sprâncene. Puțin. N-a tresărit. N-a părut nici jenat, nici speriat.

M-a privit așa cum face cineva care se gândește la alte lucruri și căruia-i trebuie un moment ca să revină la realitate. În sfârșit, a întrebat, fără să ridice vocea: „Sunteți de la poliție?”

Eram așa de surprins de aspectul lui, de felul cum lua lucrurile, încât n-am putut decât să dau din cap.

O bună bucată de vreme am rămas tăcuți amândoi și, după felul cum se uita la picioarele mele descălțate, aveam impresia că-l nemulțumea neobrăzarea mea. E doar o părere. Poate că picioarele mele nu-l interesau deloc.

Am izbutit să spun: „Cu ce ocazie pe aici, domnule profesor?" „Știți deci cine sunt?" Omul ăsta îți dă senzația că ești nimeni, că, și dacă se uită la tine, nu-ți acordă mai multă însemnătate decât unei flori din desenul covorului.

„N-am venit pentru nimic special", a murmurat el. „Numai ca să arunc o privire."

Și s-a uitat la canapeaua pe care se aflau încă perna și cuvertura cu care mă acoperisem peste noapte. A adulmecat mirosul de cafea. Pe urmă a adăugat, cu aceeași voce neutră: „Sunt uimit că șeful vostru n-a avut curiozitatea să-mi ia un interogatoriu. Poți să-i spui, tinere, că sunt la dispoziția lui. Acum plec la Cochin, unde am să stau până la unsprezece. Apoi am să mă duc la clinica Saint-Joseph, după care mă întorc ca să iau prânzul, iar după-amiază am o operație importantă la spitalul american din Neuilly".

Și-a mai rotit o dată privirile împrejur, apoi a făcut cale-ntoarsă și a ieșit trăgând după el amândouă ușile.

Am deschis fereastra ca să-l văd plecând. În fața casei staționa un taxi și, în mijlocul trotuarului, îl aștepta o femeie tânără cu o geantă neagră sub braț. Ea i-a deschis portiera și s-a suit în mașină în urma lui.

Presupun că dimineața, când vine după el, îi telefonează din loja portăresei ca să-l anunțe că e jos. Asta-i tot, șefule.

— Îți mulțumesc.

— Credeți că e bogat?

— Câștigă, pare-se, mulți bani. Pe pacienții săraci îi operează gratuit, însă când ia bani cere sume exorbitante. Dar de ce mă-ntrebi?

— Pentru că, în timpul nopții, cum tot nu adormeam, am făcut inventarul lucrurilor domnișoarei. Nu e ceea ce mă așteptam să găsesc. Sunt, într-adevăr, două blănuri, dar mai de mâna a doua, iar una dintre ele e de *mouton-doré*. De la pantofi la lenjerie, niciun obiect nu vine de la o firmă serioasă. Evident că nu asta purta ea în cartierul Barbès, dar nici nu-s toaletele pe care te-aștepți să le găsești la o femeie întreținută de un bărbat înstărit. N-am găsit niciun carnet de cecuri, nicio hârtie din care să rezulte că poseda un cont în bancă. Iar în poșetă erau doar câteva bancnote de o mie de franci, plus alte două în sertarul noptierei.

— Cred că poți să te întorci. Ai o cheie?

— Am văzut una în poșeta ei.

— Încuie ușa. Prinde o ață sau altceva, ca să știm dacă a fost deschisă cumva. Menajera n-a venit?

Nu-i spusese, în ajun, dacă ea trebuia sau nu să revină ca să curețe apartamentul. Nimeni nu se gândise că femeia nu-și primise leafa.

Nu era cazul să se mai ducă înapoi la șef, căci raportul se încheiase. Pe strada Riquet, Lober trebuia să fi fost obosit, răzbit de frig, și fără îndoială, după ce se deschiseseră bistrourile, se încălzise cu câteva pahare de rom.

Maigret făcu numărul comisariatului din Goutte-d'Or.

— Janin e la voi? N-a venit în dimineața

asta? Aici Maigret. Vreți să trimiteți pe cineva în strada Riquet, unde-l va găsi pe unul din inspectorii mei, Lober? Să i se spună ca, în afară de cazul în care s-a ivit ceva nou, să-și dea raportul prin telefon și să se ducă la culcare.

Se sforța să-și aducă aminte de lucrurile pe care, în seara precedentă, revenind din Barbès, se hotărâse să le facă în acea dimineață. Îl sună pe Lucas.

— Merge?

— Merge, șefu'. Azi-noapte, doi agenți pe biciclete din arondismentul XX au crezut pentru un moment că au pus mâna pe Pierrot. Au dus omul la post. Nu era Pierrot, ci un băiat care-i seamănă și care, întâmplător, e tot muzicant, într-o braserie din piața Blanche.

— Aș vrea să telefonezi la Béziers. Încearcă să afli dacă un anume Ernest Filon, care cu câțiva ani în urmă era internat în spitalul din acest oraș, mai trăiește încă în regiune.

— S-a-nțeles.

— Doresc, de asemenea, să fie interogați șoferii care staționează de obicei, serile, prin preajma spitalului Cochin. Probabil că unul dintre ei l-a dus acasă pe profesor, alaltăieri.

— Altceva, nimic?

— Pentru moment, asta e tot.

Lucruri de rutină. Și un maldăr de hârtii de semnat îl așteptau pe birou, bașca raportul medicului legist și cel al lui Gastine-Renette, pe care trebuia să le transmită Parchetului.

Își întrerupse munca pentru a cere numărul de telefon al prietenului său Pardon, care era medic și cu care se vedea aproape regulat în fiecare lună.

— Ești foarte ocupat?

— Patru-cinci bolnavi în anticameră. Mai puțin decât de obicei în perioada asta.

— Îl cunoști pe profesorul Gouin?

— I-a operat pe mai mulți dintre pacienții mei, iar eu am asistat la operații.

— Ce părere ai despre el?

— Este unul dintre cei mai mari medici, nu numai dintre cei pe care-i avem astăzi, dar și din câți am avut. Spre deosebire de mulți chirurgi, are nu numai o mână, ci și un creier de excepție, și i se datorează câteva descoperiri care înseamnă ceva și vor continua să însemne.

— Iar ca om?

— De fapt, ce vrei să știi?

— Ce crezi despre el.

— E greu de spus. Nu e prea prietenos, mai cu seamă față de un doctoraș de cartier ca mine. Se pare că la fel de distant se arată și cu ceilalți.

— Nu e iubit?

— Inspiră mai degrabă teamă. Răspunde-n dodii la întrebările pe care-ți permiți să i le pui. Se pare că e încă și mai dur cu unii dintre pacienții săi. Se povestește întâmplarea cu o bătrână putred de bogată care-l implora să o opereze și-i oferea în schimb o mică avere. Știi ce i-a răspuns? „Operația v-ar aduce cincisprezece zile în plus, poate o lună. Cât timp mi-ar lua, aș putea salva toată viața altui bolnav.”

Lăsând asta deoparte, personalul de la Cochin îl adoră.

— Mai cu seamă femeile?

— Ți s-a spus? În privința asta, pare că e aproape un caz. Îl apucă, numaidecât după o operație… Mă-nțelegi?

— Da. Asta-i tot?

— Oricum, e cineva.

— Îți mulțumesc, bătrâne.

I se făcuse poftă, fără să știe prea bine de ce, să stea la taifas cu Désirée Brault. Ar fi putut s-o convoace sau să pună să fie căutată. Așa lucrau majoritatea celorlalți șefi de serviciu, iar unii dintre ei nu se mișcau din birou toată ziua.

Trecu pe la Lucas, care vorbea la telefon.

— Ies pentru un ceas sau două.

Se sui într-una din mașini, care-l duse în strada Nollet, în spatele pieței Clichy, unde locuia menajera lui Lulu. Imobilul, dărăpănat, nu mai fusese zugrăvit de mai bine de douăzeci de ani, iar familiile care se-ngrămădeau în el dădeau pe dinafară pe paliere, pe scara unde se jucau copiii…

Doamna Brault locuia la etajul patru, cu vedere spre curte. Nu exista ascensor, treptele erau abrupte, iar Maigret trebui să se oprească de două ori din urcuș, trăgând în nări izuri mai mult sau mai puțin plăcute.

— Ce este? strigă o voce, când el bătu la ușă. Intrați. Nu pot să vă deschid.

Femeia era în bucătărie, în furou, cu picioarele goale, spălând rufe într-un lighean de tablă. Nu tresări când îl recunoscu pe comisar, nu-i dădu bună ziua, ci se mulțumi să aștepte să vorbească el.

— Am venit să vă văd, în trecere.

— Zău!

Din pricina leșiei, aburul acoperea geamurile, care-și pierdeau astfel transparența. Se auzea un sforăit din odaia de alături, în care Maigret văzu picioarele unui pat, și doamna Brault se duse să închidă ușa.

— Soțul meu doarme, zise ea.

— Beat?

— Ca să nu-și piardă obiceiul.

— De ce nu mi-ați spus ieri cine era amantul serios al lui Lulu?

— Pentru că nu m-ați întrebat. M-ați întrebat, și-mi amintesc foarte bine, dacă văzusem vreun bărbat care o vizita.

— Și nu l-ați văzut niciodată?

— Nu.

— Știați însă că era profesorul?

După mutra ei, era limpede că știe încă multe altele. Numai că nu avea să spună nimic, decât constrânsă. Nu pentru că ar fi avut ceva personal de ascuns. Și probabil nici spre a proteja pe cineva. Pentru ea era un principiu să nu ajute poliția, ceea ce, la urma urmei, era destul de firesc, odată ce aceasta o prigonise toată viața. Nu-i plăceau polițiștii. Erau adversarii ei naturali.

— Stăpâna dumneavoastră vă vorbea despre el?

— Pesemne că s-a mai întâmplat.

— Și ce vă spunea?

— Dar câte nu mi-a spus!

— Avea de gând să-l părăsească?

— Nu știu dacă o bătea gândul să-l părăsească, însă fericită în casa aceea nu era.

Fără să fi fost poftit, Maigret se așezase pe un scaun al cărui fund de pai trosnea.

— Ce o împiedica să plece?

— N-am întrebat-o.

— Îl iubea pe Pierrot?

— Din câte mi s-a părut.

— Primea mulți bani de la Gouin?

— Îi dădea atunci când îi cerea.

— Și-i cerea des?

— De cum nu mai avea bani în casă. Câteodată, nu mai găseam decât mărunțiș în geantă la ea și în sertar, când să mă duc la

cumpărături. Îi spuneam și ea-mi zicea: „Am să cer numaidecât”.

— Îi dădea și lui Pierrot din bani?

— Asta nu mă privește. Dacă ar fi fost mai inteligentă…

Și tăcu.

— Ce s-ar fi întâmplat?

— Mai întâi, nu s-ar fi dus niciodată să locuiască în casa aceea, unde părea să fie prizonieră.

— N-o lăsa să iasă?

— Cel mai adesea, ea nu îndrăznea să iasă, de teamă ca nu cumva domnului să-i vină cheful să-i dea binețe în trecere. Nu era amanta lui, ci un fel de servitoare, cu deosebirea că nu i se cerea să muncească, ci să se întindă. Dacă ea ar fi continuat să aibă un apartament în altă parte și ar fi trebuit să se deranjeze el… Dar la ce bun toate astea? Ce vreți de la mine, la drept vorbind?

— O informație.

— Astăzi veniți după o informație și vă scoateți pălăria. Mâine, dacă am ghinionul să mă învârt printr-un magazin, mă trimiteți la zdup. Ce informație doriți?

Și întindea rufele la uscat pe o frânghie care traversa toată bucătăria.

— Știați că Lulu era însărcinată?

Ea se întoarse brusc.

— Cine v-a spus asta?

— Autopsia.

— Atunci, avusese ea dreptate.

— Când v-a vorbit despre asta?

— Poate cu trei zile înainte să i se tragă un glonte în cap.

— Nu era sigură?

— Nu. Nu fusese încă la doctor. Îi era frică să se ducă.

— De ce?

— Bănuiesc că de teamă să nu fie dezamăgită.

— Își dorea un copil?

— Cred că-i părea bine că e însărcinată. Însă era prea devreme ca să se bucure. I-am spus că acuma doctorii au o șmecherie cu care știi sigur, chiar după două sau trei săptămâni.

— S-a dus să consulte unul?

— M-a întrebat dacă știam vreun doctor și i-am dat adresa cuiva pe care-l cunosc, aproape de-aici, pe Rue des Dames.

— Știți dacă a fost la el?

— Dacă a fost, mie nu mi-a spus.

— Pierrot era la curent?

— Dumneavoastră cunoașteți femeile? Ați întâlnit vreo femeie care să vorbească de lucrurile astea unui bărbat înainte să fie sigură?

— Credeți că nu i-a spus nici profesorului?

— Puneți-vă judecata la încercare.

— După părerea dumneavoastră, ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost asasinată?

— Nu ghicesc în cafea.

— Ar fi păstrat copilul?

— Cu siguranță.

— Ar fi rămas cu profesorul?

— Dacă nu cumva ar fi plecat cu Pierrot.

— După părerea ei, cine era tatăl?

Și de data aceasta, ea îl privi ca pe cineva care n-are habar de nimic.

— Nu vă închipuiți că a fost bătrânul?

— Se mai întâmplă.

— Chestiile astea le citești prin ziare. Însă cum femeile nu sunt vaci ținute în staul și duse o dată pe an la taur, nu poți băga mâna-n foc pentru nimic.

Alături, soțul se frământa în pat și bombănea. Ea se duse și deschise ușa.

— Un moment, Jules! Sunt cu cineva. Îți aduc cafeaua în câteva minute.

Și, întorcându-se spre Maigret:

— Mai aveți întrebări?

— Nu prea. Îl urâți pe profesorul Gouin?

— Nu l-am văzut niciodată, cum v-am spus.

— Și totuși, îl urâți?

— Îi urăsc pe toți domnii ăia.

— Presupuneți că, sosind dimineața, ați fi descoperit în mâna lui Lulu sau pe covor, lângă mâna ei, un revolver. N-ați fi fost ispitită să-l faceți să dispară, ca să îndepărtați ipoteza sinuciderii și să-l vârâți pe profesor în încurcătură?

— Chiar n-ați obosit? Mă credeți așa de proastă încât să nu știu că, atunci când are de ales între un grangur și un amărât de muzicant ca Pierrot, poliția pune gheara pe amărât?

Turnă cafea într-o ceașcă, adăugă zahăr și zise, adresându-se soțului ei:

— Vin acum!

Maigret nu insistă. Dar, când ajunse în prag, se întoarse ca să ceară numele și adresa medicului din Rue des Dames.

Era un anume Duclos. Nu se instalase de mult timp și pesemne că de-abia își terminase facultatea, deoarece cabinetul său de consultații, aproape nemobilat, avea numai instrumentele indispensabile, cumpărate de ocazie. Când Maigret îi aduse la cunoștință cine era, doctorul păru să priceapă numaidecât.

— Bănuiam eu că are să vină cineva mai devreme sau mai târziu.

— V-a spus cum o chema?

— Da. Chiar i-am completat o fișă.

— De când știa că este însărcinată?

Medicul părea mai degrabă student și, ca să-și dea importanță, frunzărea fișierul aproape gol.

— A venit sâmbătă, din partea unei femei căreia i-am făcut un tratament.

— Doamna Brault, știu.

— Mi-a zis că s-ar putea să fie însărcinată și că are nevoie să fie sigură.

— O clipă. Părea neliniștită?

— Pot să vă răspund că nu. Când o fată ca ea îmi pune întrebarea, mă aștept să vrea să afle de la mine dacă aș face ce trebuie ca să avorteze. Se-ntâmplă de douăzeci de ori pe săptămână. Nu știu dacă tot așa se petrec lucrurile și în alte cartiere. Pe scurt, am observat-o cu atenție. I-am cerut obișnuita probă de urină. A vrut să știe ce are să urmeze și i-am explicat în ce constă testul cu iepurele.

— Și cum a reacționat?

— A ținut să afle dacă vom fi obligați să omorâm iepurele. I-am spus să treacă din nou luni după-amiază.

— A venit?

— La ora cinci și jumătate. I-am spus atunci că este fără doar și poate însărcinată și ea mi-a mulțumit.

— Altceva n-a mai spus?

— A insistat și i-am repetat că e o certitudine absolută.

— Părea fericită?

— Aș jura că da.

Deci, luni, în jur de ora șase, Lulu pleca de la doctor și se întorcea în Avenue Carnot. Pe la opt, după spusele doamnei Gouin,

profesorul, după ce luase cina, petrecuse câteva minute în apartamentul de la etajul trei, apoi se dusese la spital.

Până pe la zece, Louise Filon rămăsese singură acasă. Mâncase langustă la conservă și băuse puțin vin. Apoi se pare că se culcase, fiindcă i s-a găsit patul desfăcut; nu în dezordine, ca și cum s-ar fi culcat cu un bărbat, ci doar desfăcut.

În acel moment, Pierrot sosise deja la *Grelot* și ea i-ar fi putut telefona imediat. Or, nu-l sunase decât în jurul orei nouă și jumătate.

Oare îl chemase până în Etoile, în timpul orelor lui de lucru, ca să-i anunțe noutatea? Dacă da, atunci de ce așteptase atât?

Pierrot sărise într-un taxi? Din spusele portăresei, rămăsese în apartament vreo douăzeci de minute.

Tot din spusele portăresei și ale soției lui Gouin, doctorul se întorsese de la spital puțin după ora unsprezece și nu trecuse pe la amanta lui.

A doua zi dimineața, la ora opt, doamna Brault, venind la lucru, o găsea pe Louise moartă pe canapeaua din salon și afirma că în preajma corpului nu se afla nicio armă.

Doctorul Paul, întotdeauna prudent cât privește concluziile, situa momentul morții între orele nouă și unsprezece. Ținând seama de telefonul dat la *Grelot*, se putea înlocui ora nouă cu nouă și jumătate.

Cât despre amprentele digitale ridicate din apartament, ele aparțineau unui număr de numai patru persoane: Lulu însăși, menajera, profesorul și Pierre Eyraud. Moers trimisese pe cineva la Cochin ca să fotografieze amprentele lui Gouin de pe o fișă pe care

acesta tocmai o semnase la spital. Pentru ceilalți nu trebuiseră să se mai deranjeze, dat fiind că-și aveau cu toții fișele lor la Poliția Judiciară.

În mod evident, Lulu nu se aștepta să fie atacată, odată ce se putuse trage asupra ei din imediata apropiere.

Apartamentul nu fusese răvășit, ceea ce indica faptul că asasinul nu ucisese nici pentru bani, nici ca să pună mâna pe vreun document oarecare.

— Mulțumesc, doctore. Presupun că, după ce v-a vizitat, n-a mai venit nimeni să vă pună întrebări în legătură cu Louise? Și nici nu v-a telefonat nimeni ca să vă vorbească despre ea?

— Nu. Când am citit în ziar că fusese omorâtă, m-am așteptat la vizita poliției, întrucât îmi fusese trimisă de menajera ei, iar aceasta era probabil la curent. La drept vorbind, dacă n-ați fi venit dumneavoastră, aveam oricum intenția să vă dau un telefon în cursul după-amiezii.

Câteva clipe mai târziu, Maigret îi telefona doamnei Gouin, dintr-un bistrou de pe Rue des Dames. Aceasta îi recunoscu vocea și nu păru surprinsă.

— Vă ascult, domnule comisar.

— Mi-ați spus ieri că sora dumneavoastră lucrează într-o bibliotecă. Pot să vă întreb care anume?

— Biblioteca municipală din piața Saint-Sulpice.

— Vă mulțumesc.

— N-ați descoperit nimic?

— Doar că Louise Filon era însărcinată.

— Ah!

Îi păru rău că i-o spusese la telefon, căci

nu-i putea vedea reacția.

— Faptul vă surprinde?

— Oarecum… Da… Probabil că e ridicol, însă nu te aștepți niciodată la așa ceva din partea anumitor femei. Uităm că sunt alcătuite ca și celelalte.

— Nu știți dacă soțul dumneavoastră era la curent?

— Mi-ar fi vorbit despre asta.

— N-a avut niciodată copii?

— Niciodată.

— Și nu voia?

— Cred că nu-l preocupa nici să aibă, nici să n-aibă. Se-ntâmplă că noi n-am avut. Mai probabil, din cauza mea.

Micul automobil negru îl duse în piața Saint-Sulpice, care, fără vreun motiv precis, era piața pe care o detesta cel mai mult în Paris. Acolo, avea totdeauna impresia că e pe undeva, prin provincie. Nici măcar magazinele n-aveau în ochii săi același aspect ca aiurea, iar trecătorii îi păreau mai lingavi și mai cenușii.

Încă mai cenușie era biblioteca, slab luminată și tăcută ca o biserică goală. La ora aceea, nu se aflau înăuntru decât trei sau patru persoane, obișnuiți de-ai casei pesemne, care consultau terfeloage colbuite.

Antoinette Olivier, sora doamnei Gouin, îl privea cum se apropie. Părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, cât avea de fapt, cu aerul sigur de sine și nițel disprețuitor al acelui soi de femei ce par să fi descoperit toate adevărurile.

— Sunt comisarul Maigret, de la Poliția Judiciară.

— V-am recunoscut, după fotografii.

Tot ca în biserică, vorbea cu glas scăzut.

Însă, când îl pofti să se așeze lângă masa acoperită cu un macat verde, care îi servea drept birou, i se păru că se află mai degrabă într-o școală. Arăta ceva mai grasă decât sora ei, Germaine, dar cu o grăsime parcă fără viață, iar pielea îi era aproape fără culoare, ca a unora dintre călugărițe.

— Presupun că sunteți aici ca să-mi puneți niște întrebări.

— Nu vă înșelați. Sora dumneavoastră m-a informat că ați vizitat-o ieri seară.

— Exact. Am venit pe la opt și jumătate și am plecat la unsprezece și jumătate, îndată după sosirea individului pe care-l știți.

Pentru ea, faptul de a nici nu pomeni măcar numele cumnatului său însemna, probabil, culmea disprețului, și părea foarte mulțumită de cuvântul „individ”, pronunțat în silabe apăsate.

— Vi se întâmplă des să vă petreceți serile la sora dumneavoastră?

Dintr-un motiv sau altul, Maigret se gândi că ea se pregătise ca să nu fie luată prin surprindere și că va fi chiar mai reținută decât portăreasa sau doamna Brault.

Celelalte răspundeau cu prudență, de teamă să nu-i pricinuiască vreun necaz profesorului.

Aceasta, dimpotrivă, probabil că se temea să nu-l dezvinovățească.

— Rareori, spuse ea cu regret.

— Asta vrea să zică o dată la șase luni, o dată pe an, o dată la doi ani?

— Poate o dată pe an.

— V-ați dat întâlnire?

— Nu-ți dai întâlnire cu propria soră.

— V-ați dus acolo fără să știți dacă este acasă? Aveți telefon la domiciliu?

— Da.

— N-ați sunat-o pe sora dumneavoastră?

— Ea m-a sunat.

— Ca să vă ceară să veniți s-o vedeți?

— Nu tocmai! Am vorbit de toate.

— Anume?

— Mai cu seamă de-ale familiei. Ea scrie rareori. Eu țin mai strâns legătura cu ceilalți frați și cu surorile.

— V-a spus că ar vrea să vă vadă?

— Așa ceva. M-a întrebat dacă sunt liberă.

— Ce oră era?

— Cam șase și jumătate. Tocmai mă întorsesem acasă și-mi pregăteam cina.

— Și nu v-a surprins?

— Nu. M-am asigurat doar că EL nu va fi acolo. EL ce v-a spus?

— Vorbiți de profesorul Gouin?

— Da.

— Nu l-am chestionat până acum.

— Pentru că vă închipuiți că e nevinovat? Pentru că este un chirurg celebru, membru al Academiei de Medicină și…

Fără să ridice tonul, vocea îi devenea mai vibrantă.

— Ce s-a-ntâmplat, o întrerupse el, când ați sosit în Avenue Carnot?

— Am urcat scările, am pupat-o pe sora mea pe obraji și mi-am scos mantoul și pălăria.

— Unde ați stat?

— În odaia mică, alături de camera lui Germaine, pe care o numește budoarul ei. Salonul cel mare e sinistru și nu este folosit aproape niciodată.

— Ce-ați făcut?

— Ce fac două surori de vârsta noastră când se revăd după mai multe luni. Am stat

de vorbă. I-am dat veşti despre toată lumea. Mai ales i-am vorbit de François, un nepot, care a fost hirotonisit preot acum un an şi va pleca în nordul Canadei, ca misionar.

— Aţi băut ceva?

Întrebarea o surprinse, o şocă într-atât, încât se îmbujoră puţin.

— La început, am băut o ceaşcă de cafea.

— Iar pe urmă?

— Am strănutat de mai multe ori. I-am spus surorii mele că mi-era teamă să nu fi făcut un guturai când am ieşit din metrou, unde era o căldură sufocantă. De altfel, şi la soră-mea era prea cald.

— Servitoarele se aflau în apartament?

— S-au dus amândouă sus pe la nouă, după ce au venit să spună bună seara. Sora mea are aceeaşi bucătăreasă de doisprezece ani. Pe fetele-n casă le schimbă mai des, dintr-un motiv uşor de înţeles.

El nu întrebă care motiv, înţelesese.

— Deci aţi strănutat…

— Germaine s-a oferit să pregătească nişte groguri şi s-a dus la bucătărie să pună apa la fiert.

— Şi ce-aţi făcut în vremea asta?

— Am citit un articol dintr-o revistă, unde se vorbea tocmai despre satul nostru.

— Sora dumneavoastră a lipsit mult?

— Cât a durat să fiarbă două pahare de apă.

— În alte rânduri, aşteptaţi să vină acasă cumnatul dumneavoastră ca să plecaţi?

— Pe cât cu putinţă, evit să dau ochii cu el.

— Aţi fost surprinsă văzându-l că soseşte?

— Soră-mea îmi spusese că nu va reveni înainte de miezul nopţii.

— Ce aer avea?

— Aerul lui dintotdeauna, al unui om care se crede deasupra regulilor moralei și ale decenței.

— N-ați remarcat nimic deosebit la el?

— Nu m-am ostenit să-l privesc. Mi-am pus pălăria, mantoul și am ieșit trântind ușa.

— În cursul serii, n-ați auzit un zgomot care ar fi putut fi bubuitura unei arme?

— Nu. Pe la ora unsprezece, cineva din casă a cântat la pian, cu un etaj mai jos. Am recunoscut că era ceva de Chopin.

— Știați că amanta cumnatului dumneavoastră era însărcinată?

— Nu mă surprinde.

— Sora dumneavoastră nu v-a spus?

— Nu mi-a vorbit despre fata aceea.

— Nu vă vorbea despre ea niciodată?

— Nu.

— Totuși, erați la curent?

Ea se înroși din nou.

— Poate că a făcut o aluzie, la început, când individul a instalat-o în casă.

— Faptul o preocupa?

— Fiecare are ideile lui. Și nu trăiești atâția ani cu o asemenea creatură fără să te înrâurească.

— Altfel spus, sora dumneavoastră nu-i reproșa soțului ei această legătură și nu-l ținea de rău pentru prezența Louisei Filon în casă?

— Unde vreți să ajungeți?

I-ar fi fost foarte greu să răspundă la această întrebare. Avea impresia că sapă tot mai adânc, fără să știe de ce anume are să dea, în dorința de a-și face o idee cât mai exactă despre personajele care fuseseră în legătură cu Lulu și despre Lulu însăși.

Un tânăr care dorea niște cărți îi deranjă și Antoinette îl lăsă singur pe comisar timp de cinci-șase minute. Când reveni, făcuse deja o nouă provizie de ură față de cumnatul ei și nu-i dădu timp lui Maigret să deschidă gura.

— Când îl veți aresta?

— Credeți că el a ucis-o pe Louise Filon?

— Dar cine altul?

— Ar putea fi amantul ei, Pierrot, de pildă.

— Din ce motive ar fi făcut el asta?

— Din gelozie sau fiindcă ea avea intenția să-l părăsească.

— Iar celălalt vă închipuiți că nu era gelos? Credeți că un bărbat de vârsta lui nu turbează când vede că o fată preferă un bărbat tânăr în locul lui? Dar dacă pe el se decisese să-l părăsească?

Părea că vrea să-l hipnotizeze, ca să-i bage mai bine în cap ideea culpabilității profesorului.

— Dacă l-ați cunoaște mai bine, ați înțelege că nu e omul care să se gândească de două ori înainte de a suprima o ființă omenească.

— Credeam că, dimpotrivă, își consacră viața salvării unor ființe.

— Din vanitate! Ca să dovedească lumii că el este cel mai mare chirurg al vremurilor noastre. Dovadă că nu acceptă decât operații dificile.

— Poate din pricină că de cele simple se pot ocupa și alții.

— Îl apărați fără să-l cunoașteți.

— Încerc să-l înțeleg.

— Totuși nu e chiar așa de complicat.

— Pierdeți din vedere că, după spusele medicului legist, care rareori se înșală, crima a fost comisă înainte de ora unsprezece. Or,

trecuse de unsprezece când portăreasa l-a văzut pe profesor întorcându-se acasă, iar acesta a urcat direct la etajul patru.

— Și ce dovadă există că nu mai venise o dată, înainte?

— Presupun că e ușor de verificat programul lui la spital.

— Ați făcut asta?

Venise rândul lui Maigret de a fi pe punctul să se înroșească.

— Nu încă.

— Ei bine, faceți-o! Are să fie mai bine, probabil, decât să hăituiți un tânăr care n-a făcut nimic.

— Îl urâți pe profesor?

— Pe el și pe toți cei care-i seamănă.

Spuse aceasta cu atâta forță, încât cei trei cititori care consultau lucrări ridicară cu toții capul în același moment.

— V-ați uitat pălăria!

— Credeam că am lăsat-o la intrare.

I-o arătă, cu un deget disprețuitor, pe macatul verde al mesei, unde prezența unei pălării bărbătești constituia pesemne, în ochii ei, o necuviință.

Capitolul 6

Din punct de vedere tehnic, într-un fel, Antoinette nu greșea chiar așa de mult.

Când Maigret sosi la spitalul Cochin, în foburgul Saint-Jacques, Etienne Gouin plecase deja la clinica Saint-Joseph, în Passy, întovărășit de asistenta sa. Comisarul se aștepta la asta, fiindcă era trecut de ora unsprezece. Nu venise aici ca să se întâlnească cu profesorul. Poate că, fără să știe prea bine de ce, nu era încă pregătit să dea ochii cu el.

Serviciul lui Gouin era la cel de-al doilea etaj, iar Maigret trebui să parlamenteze cu secretariatul înainte de a primi permisiunea să urce. Lungul coridor i se păru mai animat decât se așteptase, iar infirmierele mai solicitate. Aceea căreia i se adresă ieșea dintr-o sală și părea mai puțin agitată decât celelalte. Era o femeie între două vârste, cu părul albit înainte de vreme.

— Dumneavoastră sunteți infirmiera-șefă?

— Infirmiera-șefă de serviciu.

Îi spuse cine este, adăugând că dorea să-i pună câteva întrebări.

— În legătură cu ce?

Șovăia să spună că era în legătură cu profesorul. Ea îl condusese până în dreptul unui mic birou, însă nu-l invita să intre înăuntru.

— Sala care se vede la capătul culoarului este cea de operații?

— Da. Una dintre sălile de operații.

— Ce se întâmplă când unul dintre chirurgi își petrece o parte din noapte în spital?

— Nu înțeleg. Vreți să spuneți când un chirurg face o operație?

— Nu. Dacă nu mă înșel, li se întâmplă să stea aici și din alte motive – de exemplu, dacă se tem de complicații sau ca să aștepte rezultatul unei intervenții?

— Da. Sunt asemenea cazuri. Și ce dacă?

— Unde stau ei?

— Depinde.

— De ce anume?

— De cât timp rămân. Dacă nu au mult de stat, atunci se instalează în biroul meu sau se plimbă pe coridor. Dacă, dimpotrivă, au de așteptat cu orele, în cazul când ar putea fi necesar să intervină urgent, atunci urcă la etaj, la interni, unde au la dispoziție două-trei camere.

— Urcă pe scară?

— Sau iau ascensorul. Camerele sunt la etajul patru. Cel mai adesea, se odihnesc până când sunt chemați.

În mod vizibil, femeia nu se dumirea ce noimă au aceste întrebări. În ziare nu apăruse numele lui Gouin atunci când se vorbise de moartea lui Lulu. Probabil că aici nu se știa nimic de relațiile dintre el și prietena lui Pierrot Muzicantul.

— Presupun că nu pot vorbi cu nimeni care să se fi aflat aici alaltăieri seară.

— După ora opt?

— Da. Ar fi trebuit să spun în timpul nopții de luni spre marți.

— Infirmierele care se află aici sunt în aceeași situație ca și mine. Se poate să fi fost de serviciu unul dintre interni. Așteptați un moment.

Intră în două sau trei saloane și se întoarse în cele din urmă cu un tânăr roșcovan, înalt și osos, care purta ochelari cu lentile groase.

— Cineva de la poliție, îl prezentă ea, apoi

se duse în biroul ei, unde nu-i pofti să intre.

— Comisarul Maigret, preciză oaspetele.

— Mi se păruse mie că v-am recunoscut. Doriți o informație?

— Ați fost aici în cursul nopții de luni spre marți?

— O mare parte din noapte. Profesorul a operat un copil, luni după-amiază. A fost un caz dificil și m-a rugat să-l supraveghez pe pacient foarte îndeaproape.

— N-a venit personal?

— Și-a petrecut o mare parte a serii la spital.

— La același etaj ca și dumneavoastră?

— A sosit puțin după ora opt, în compania asistentei sale. Am intrat împreună la bolnav și am rămas destul de mult timp lângă el, pândind ceva ce întârzia să se producă. Cred că nu doriți detalii tehnice?

— Probabil că n-aș înțelege nimic. Ați rămas lângă bolnav un ceas, două ceasuri?

— Mai puțin de un ceas. Domnișoara Decaux a insistat ca profesorul să se ducă să se odihnească, deoarece operase un caz urgent în noaptea precedentă. Până la urmă a urcat să se întindă un moment.

— În ce ținută era?

— Nu se aștepta să opereze. De altfel, nici n-a trebuit să o facă. A rămas în hainele de oraș.

— Domnișoara Decaux v-a ținut de urât?

— Da. Am stat amândoi de vorbă. Puțin înainte de ora unsprezece, profesorul a coborât. Pe pacient trecusem să-l văd din sfert în sfert de oră. Ne-am dus la el împreună și, cum orice primejdie părea înlăturată, profesorul s-a hotărât să se întoarcă acasă.

— Cu domnișoara Decaux?

— Sosesc și pleacă aproape întotdeauna împreună.

— Așa încât, de la nouă fără un sfert până la unsprezece, profesorul Gouin s-a aflat singur la etajul patru.

— Singur într-o cameră, în orice caz. Nu izbutesc să înțeleg de ce-mi puneți întrebările astea.

— Ar fi putut să coboare fără să-l vedeți?

— Pe scară, da.

— Și ar fi putut să treacă prin fața ghișeului de jos fără să fie observat de cineva?

— Posibil. Nu prea e atent nimeni la medicii care ies și intră, mai cu seamă noaptea.

— Vă mulțumesc. Vreți să-mi spuneți cum vă cheamă?

— Mansuy. Raoul Mansuy.

Din acest punct de vedere nu greșea prea mult sora doamnei Gouin. Material vorbind, Etienne Gouin ar fi putut să plece din spital, să ajungă în Avenue Carnot și să se întoarcă, fără ca nimeni să remarce absența lui.

— Presupun că n-o să-mi spuneți pentru ce… începu internul, în clipa în care Maigret se pregătea să se îndepărteze.

Comisarul făcu semn cu capul că nu și coborî, traversă curtea, regăsind mașinuța cea neagră și pe șoferul de la Poliția Judiciară la marginea trotuarului. Când ajunse pe Quai des Orfèvres, nu se mai gândi să arunce obișnuita ochire pe geam, în sala de așteptare. Înainte de a intra în biroul lui, trecu pe la cel al inspectorilor. Aici, Lucas se ridică în picioare ca să-i vorbească.

— Am noutăți de la Béziers.

Maigret aproape că uitase de tatăl Louisei

Filon.

— A murit acum trei ani, de ciroză la ficat. Mai înainte, lucra când și când pe la abatoarele din oraș.

Nimeni nu venise încă să reclame moștenirea Louisei Filon, dacă exista vreuna.

— Un anume Louis vă așteaptă de jumătate de oră în anticameră.

— Un muzicant?

— Așa cred.

— Adu-l în biroul meu.

Maigret pătrunse înăuntru, descotorosindu-se de pardesiu și de pălărie, se așeză la locul lui și apucă una din pipele rânduite în fața mapei de pe birou. Acordeonistul fu introdus câteva clipe mai târziu. Nu prea părea convins că e în siguranță și, înainte de a se așeza, privi în jur ca și cum s-ar fi așteptat la o capcană.

— Poți să ne lași, Lucas.

Apoi, către Louis:

— Dacă ai nevoie de ceva mai mult timp, ar fi mai bine să-ți scoți pardesiul.

— Nu e cazul. Mi-a telefonat.

— Când?

— Azi-dimineață, puțin după ora nouă.

Îl cercetă din priviri pe comisar, șovăi, apoi întrebă:

— Rămâne valabil?

— Ceea ce ți-am spus ieri? Bineînțeles. Dacă Pierrot este nevinovat, nu trebuie să se teamă de nimic.

— N-a omorât-o el. Mie mi-ar fi mărturisit. I-am transmis dorința dumneavoastră, explicându-i că sunteți gata să vă întâlniți unde vrea el și că pe urmă are să fie din nou liber.

— Să ne înțelegem. N-aș vrea să se iște vreo neînțelegere. Dacă îl voi considera nevinovat, va fi cu desăvârșire liber. Dacă am să-l cred vinovat sau dacă aș avea îndoieli, îmi iau angajamentul să nu profit de întâlnirea noastră, adică să-l las să se îndepărteze, reluând apoi cercetările.

— Cam așa ceva i-am spus și eu.

— Ce a răspuns?

— Că e gata să vină să vă vadă. N-are nimic de ascuns.

— Vrea să vină aici?

— Cu condiția să nu se năpustească asupra lui gazetarii și fotografii. Și cu condiția să poată ajunge aici fără să-l înhațe polițiștii.

Louis vorbea cu încetineală, cântărindu-și cuvintele și fără să scape o clipă chipul lui Maigret din priviri.

— Asta s-ar putea întâmpla numaidecât? întrebă comisarul.

Se uită la ceas. Încă nu se făcuse amiază, între douăsprezece și două, birourile de pe Quai des Orfèvres erau calme, aproape pustii. Era momentul din zi pe care, când era posibil, Maigret îl alegea pentru interogatoriile delicate.

— Poate fi aici într-o jumătate de oră.

— În cazul ăsta, fii atent. Presupun că are bani de buzunar. Să vină cu taxiul până în față la Arest, pe Quai de l'Horloge. Locul este puțin circulat. Nimeni n-are să se sinchisească de el. Unul dintre inspectorii mei îl va aștepta la poartă și-l va conduce aici, trecând prin Palatul de Justiție.

Louis se ridică în picioare și îl mai privi o vreme pe Maigret, conștient de răspunderea pe care și-o lua față de prietenul său.

— Vă cred, spuse el în cele din urmă,

suspinând. Într-o jumătate de oră, cel mult o oră.

După ce acesta plecă, Maigret telefonă la *Braseria Dauphine* ca să comande o gustare.

— Trimiteți două porții. Și patru halbe.

Apoi o sună pe soția sa ca să o anunțe că nu va veni la masă.

În fine, ca să fie cu conștiința împăcată, se îndreptă spre biroul șefului, preferând să-l pună la curent cu experiența pe care urma să o efectueze.

— Crezi că e nevinovat?

— Până la proba contrarie. Dacă ar fi vinovat, n-ar avea niciun motiv să vină să mă întâlnească. Sau atunci ar fi al naibii de tare.

— Profesorul?

— Nu știu. Nu știu încă nimic.

— Ați stat de vorbă?

— Nu. Janvier a avut o scurtă discuție cu el.

Șeful cel mare simți că era inutil să-i mai pună alte întrebări. Maigret avea aerul lui posac și încăpățânat bine cunoscut pe Quai des Orfèvres, iar în asemenea momente se arăta mai puțin vorbăreț ca oricând.

— Fata era însărcinată, se mulțumi el să adauge, ca și cum asta l-ar fi stânjenit.

Reveni în biroul inspectorilor. Lucas încă nu plecase să prânzească.

— Presupun că nu s-a găsit taxiul?

— Nu e rost să-l găsim până diseară. Șoferii care lucrează noaptea dorm acum.

— Poate n-ar strica să căutăm două taxiuri.

— Nu înțeleg.

— Ne putem gândi, de pildă, și că în timpul serii, ceva mai devreme, cu puțin înainte de zece, profesorul s-a dus în Avenue Carnot și apoi s-a întors la spital.

— Voi da dispoziție să se verifice.

Maigret căută din ochi inspectorul pe care să-l trimită în față la Arest, ca să-l ia în primire pe Pierrot, și-l alese pe tânărul Lapointe.

— Vei sta pe trotuarul din fața Arestului. La un moment dat, ai să vezi pe cineva coborând dintr-un taxi. Are să fie saxofonistul.

— Se predă?

— Vine să stăm de vorbă. Ai să te porți politicos cu el. Încearcă să nu-l sperii. Adu-mi-l prin curticică, apoi pe culoarele Palatului. I-am făgăduit că n-are să dea de gazetari.

Aproape întotdeauna bântuiau ziariști pe coridoare, dar nu era greu să-i îndepărtezi pentru un moment.

Când Maigret reveni în biroul lui, sandvișurile și paharele cu bere îl așteptau pe o tavă. Bău unul, dar nu începu să mănânce, ci petrecu un sfert de oră în fața ferestrei, privind șlepurile care alunecau pe apa cenușie.

În fine, auzi pașii celor doi bărbați, se duse să deschidă și-i făcu semn lui Lapointe că putea să plece.

— Intră, Pierrot!

Acesta, palid, cu ochii încercănați, era vizibil emoționat. Cum făcuse și colegul lui, începu prin a-și roti privirile împrejur, ca unul care se aștepta la o cursă.

— În încăpere nu suntem decât noi doi, îl liniști Maigret. Îți poți scoate pardesiul. Dă-mi-l mie.

Și-l puse pe spătarul unui scaun.

— Ti-e sete?

Îi întinse un pahar cu bere, luând și el

unul.

— Ia loc. Bănuiam că o să vii.

— De ce?

Vocea îi era răgușită, ca a cuiva care nu a dormit peste noapte și a fumat țigară după țigară. Două degete de la mâna dreaptă îi erau îngălbenite de tutun. Era nebărbierit. Probabil că acolo unde se pitise n-avusese posibilitatea s-o facă.

— Ai mâncat?

— Nu mi-e foame.

Părea mai tânăr decât era și avea o asemenea nervozitate, încât era obositor de privit. Chiar așezat, continua să se frământe, din cap până-n picioare.

— Ați făgăduit… începu el.

— Îmi voi ține cuvântul.

— Am venit de bunăvoie.

— Bine ai făcut.

— N-am omorât-o pe Lulu.

Deodată, când Maigret se aștepta mai puțin, izbucni în hohote de plâns. Pesemne că își dădea drumul pentru întâia oară de când aflase de moartea prietenei lui. Plângea ca un copil, acoperindu-și fața cu mâinile, iar comisarul se feri cu strășnicie să intervină. În fapt, din clipa în care aflase din ziar, în micul restaurant de pe bulevardul Barbès, că Lulu murise, Pierre n-avusese vreme să se gândească la ea, ci numai la amenințarea ce apăsa pe umerii lui.

De la un minut la altul, devenise omul hăituit ce-și juca în fiecare moment libertatea, dacă nu capul.

Acum, că se găsea pe Quai des Orfèvres, față în față cu poliția care fusese coșmarul său, se destindea brusc.

— Vă jur că n-am omorât-o… repetă el.

Maigret îl crezu. N-avea vocea sau atitudinea unui criminal. Louis avusese dreptate, în ajun, când vorbise despre prietenul lui ca despre un om slab care voia să treacă drept unul dur.

Cu chica sa blondă și ochii deschiși la culoare, cu obrazul aproape bucălat, nu la o calfă de măcelar te ducea gândul, ci la un mic funcționar pe care ți-l imaginai plimbându-se duminică după-masă pe Champs-Elysées, cu soția.

— Chiar v-ați închipuit c-aș fi fost eu vinovatul?

— Nu.

— Atunci, de ce ați spus așa în ziare?

— N-am spus nimic reporterilor. Aceștia scriu ce vor ei. Iar împrejurările…

— N-am ucis-o.

— Acum liniștește-te. Poți fuma.

Când își aprinse țigara, lui Pierrot încă îi mai tremura mâna.

— Înainte de orice, trebuie să-ți pun o întrebare. Când ai fost în Avenue Carnot, luni seara, Louise era încă în viață?

Celălalt făcu ochii mari. Exclamă:

— Desigur!

Probabil că spunea adevărul, altminteri n-ar fi așteptat să citească ziarul, a doua zi la amiază, ca să cadă pradă spaimei și să dispară.

— Când te-a sunat la *Grelot,* nu știai ce avea să-ți spună?

— N-aveam nicio idee. Era surescitată și voia să-mi vorbească numaidecât.

— Ce-ai crezut?

— Că luase o hotărâre.

— Care?

— Să lase totul.

— Să lase, pe cine?

— Pe bătrân.

— Îi ceruseși s-o facă?

— De doi ani o implor să vină să stea cu mine.

Și adăugă, cu aerul de a-l sfida pe comisar, de a sfida întreaga lume:

— O iubesc!

În vocea lui nu se citea emfaza. Dimpotrivă, rostea silabele sacadat.

— Sigur nu vrei să guști ceva?

De data aceasta, Pierrot luă mașinal un sandviș, iar Maigret luă un altul. Era mai bine așa. Mâncau amândoi, iar asta destindea atmosfera. Din birouri nu se auzea niciun zgomot, în afara țăcănitului îndepărtat al unei mașini de scris.

— S-a mai întâmplat ca Lulu să te cheme în Avenue Carnot într-un moment când erai la lucru?

— Nu, nu în Avenue Carnot. M-a mai chemat o dată, când locuia încă pe strada La Fayette și când s-a simțit dintr-odată bolnavă… N-avea decât o indigestie afurisită, însă se speriase… De altminteri, se temea mereu de moarte…

Din cauza acestui cuvânt, a imaginilor pe care le evoca, ochii i se înlăcrimară din nou, și trebui să treacă o vreme până să muște iar din sandviș.

— Ce ți-a spus luni seară? O clipă! Înainte de a-mi răspunde la întrebare, spune-mi dacă ai o cheie de la apartament.

— Nu.

— De ce?

— Nu știu. Fără motiv. Mă duceam rareori s-o văd și, când mă duceam, îmi deschidea imediat.

— Deci ai sunat și ea ți-a deschis.

— N-a trebuit să sun. Ea mă aștepta și a deschis ușa de cum am ieșit din ascensor.

— Credeam că se culcase.

— Se culcase mai înainte. Mi-a telefonat probabil din pat. S-a sculat puțin înainte să sosesc eu, era în halat.

— Ți s-a părut că arăta ca de obicei?

— Nu.

— În ce stare era?

— Greu de spus. Avea aerul că se gândise mult și că era pe punctul de a lua o hotărâre. Mi s-a făcut frică văzând-o.

— Frică de ce anume?

Muzicantul șovăi.

— Atâta rău, mormăi el în cele din urmă. Mi-a fost frică din pricina bătrânului.

— Îl numești așa, presupun, pe profesor?

— Da. Mereu mă așteptam să ia hotărârea să divorțeze, ca să se însoare cu Lulu.

— A fost vorba de așa ceva?

— Dacă a fost cumva vorba, mie Lulu nu mi-a spus nimic.

— Ea voia ca el să o ia în căsătorie?

— Nu știu. Nu cred.

— Te iubea?

— Așa cred.

— Nu ești sigur?

— Presupun că femeile nu sunt la fel ca bărbații.

— Ce vrei să spui?

Nu-și precizează gândurile, poate pentru că nu era capabil s-o facă, și se mulțumi să ridice din umeri.

— Era o biată fată, murmură el în cele din urmă, pentru sine însuși.

Înghițea cu noduri, dar continua să mănânce mașinal.

— Unde s-a așezat când ai sosit?

— Nu s-a așezat. Era prea agitată ca să se așeze. A început să măsoare camera în lung și-n lat și mi-a spus, fără să se uite la mine: „Am să-ți dau o veste mare”.

Apoi, de parcă voia să scape mai repede: „Sunt însărcinată”.

— Lucrul ăsta părea s-o bucure?

— Nici s-o bucure, nici s-o supere.

— Te-ai gândit că erai tatăl copilului?

El nu îndrăzni să răspundă, dar, din atitudinea lui, se înțelegea că nu se îndoiește nicio clipă.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Vestea m-a dat gata. Am vrut s-o îmbrățișez.

— Nu te-a lăsat?

— Nu. A continuat să se plimbe prin cameră. Vorbea singură, zicea cam așa: „Mă întreb ce trebuie să fac. Asta schimbă totul. Poate să fie foarte important. Dacă-i spun…”

— Făcea aluzie la profesor?

— Da. Nu știa dacă trebuie să-i mărturisească adevărul sau nu. Nu era sigură cum va reacționa el.

Și Pierrot, care isprăvise sandvișul, suspină descurajat:

— Nu știu cum să vă explic. Îmi amintesc până și cele mai mici amănunte și, în același timp, nu pricep. Nu-mi închipuiam că lucrurile au să se petreacă așa.

— Ce ai sperat?

— Că se va arunca în brațele mele și mă va anunța că s-a decis, în sfârșit, să vină cu mine.

— Și nu i-a trecut prin cap ideea asta?

— Poate că da. Sunt aproape sigur că da. Avea dorința asta. La început, când a ieșit din

spital, pretindea că era obligată, din recunoștință, să facă ceea ce făcea.

— Considera că are o datorie față de Gouin?

— I-a salvat viața. Cred că a petrecut la căpătâiul ei, ca s-o îngrijească, mai multe ceasuri decât cu oricare dintre bolnavii lui.

— Ai crezut?

— Ce să cred?

— Ai crezut în recunoștința lui Lulu?

— I-am spus că nu era obligată să rămână amanta lui. Avea destule altele.

— Crezi că o iubea?

— E sigur că ținea la ea. Presupun că-i intrase în sânge.

— Și dumneata?

— Eu, eu o iubeam.

— În definitiv, de ce te chemase?

— M-am întrebat și eu.

— A căpătat certitudinea sarcinii în jur de ora cinci și jumătate, consultând un medic de pe Rue des Dames. Nu te-ar fi putut întâlni în momentul acela?

— Ba da. Știa unde obișnuiesc să iau masa înainte de a mă duce la *Grelot*.

— S-a întors acasă. Mai târziu, între orele șapte și jumătate și opt, profesorul a trecut s-o vadă.

— Mi-a spus.

— Ți-a spus și dacă i-a anunțat vestea?

— Nu l-a pus la curent cu nimic.

— A mâncat și s-a culcat. Probabil că n-a putut dormi. Iar pe la nouă ți-a dat telefon.

— Știu. M-am gândit la toate lucrurile astea, încercând să pricep. Încă n-am izbutit. Singurul lucru de care sunt sigur e că n-am omorât-o eu.

— Răspunde-mi sincer la întrebarea asta,

Pierrot: dacă, luni seara, ți-ar fi zis că nu mai voia să te vadă, ai fi omorât-o?

Tânărul îl privi cu o umbră de surâs pe buze.

— Vreți să-mi pun singur ștreangul de gât?

— Nu ești obligat să răspunzi.

— Poate c-aș fi ucis-o. Dar, în primul rând, nu mi-a spus așa ceva. În al doilea rând, n-aveam revolver.

— Aveai unul, când ai fost arestat ultima oară.

— Sunt ani de atunci și, pe urmă, poliția nu mi l-a mai înapoiat. De atunci, nu mai am. Cât pe ce să adaug că n-aș fi omorât-o așa.

— Și cum ai fi procedat?

— Nu știu. Poate că aș fi lovit-o fără să mai știu ce fac, poate că aș fi strâns-o de gât.

Își coborî privirile în pământ, lăsând să treacă o vreme înainte de a adăuga cu o voce mai puțin deslușită:

— Sau poate că n-aș fi făcut nimic. Sunt lucruri, așa, la care te gândești când te-apucă somnul și pe care nu le înfăptuiești niciodată.

— Ți s-a-ntâmplat, între vis și trezie, să te gândești s-o omori pe Lulu?

— Da.

— Fiindcă erai gelos pe Gouin?

El ridică din nou din umeri, ceea ce însemna probabil că vorbele nu erau pe potrivă, că adevărul e mai complicat.

— Ai fost prietenul Louisei Filon înainte ca ea să-l cunoască pe Gouin și, dacă nu mă-nșel, n-ai împiedicat-o să facă trotuarul.

— Asta e altceva.

Maigret se străduia să se apropie cât mai mult de adevăr, însă își dădea seama că adevărul absolut nu putea fi atins.

— N-ai profitat niciodată de banii

profesorului?

— Niciodată! răspunse el cu atâta ardoare, cu o mișcare atât de bruscă a capului, încât părea pe punctul de a-și ieși din fire.

— Louise nu-ți făcea cadouri?

— Niște fleacuri, un inel, cravate, șosete.

— Și le acceptai?

— Nu voiam s-o mâhnesc.

— Ce-ați fi făcut dacă l-ar fi părăsit pe Gouin?

— Am fi trăit împreună.

— Ca și înainte?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că traiul de mai înainte nu mi-a plăcut niciodată.

— Din ce-ați fi trăit?

— Întâi de toate, eu trăiesc din munca mea.

— Prost, din câte mi-a mărturisit Louis.

— Prost, fie. Dar n-aveam de gând să rămânem la Paris.

— Unde vă gândeați să vă duceți?

— Oriunde, în America de Sud sau Canada. Sufletește, era mai tânăr decât își închipuise Maigret.

— Proiectul ăsta n-o încânta pe Lulu?

— O ispitea, câteodată, și i se întâmpla să promită că vom pleca într-o lună-două.

— Presupun că așa vorbea seara?

— De unde știți?

— Iar dimineața vedea lucrurile într-o lumină mai crudă?

— Se temea.

— De ce anume?

— Să nu crăpăm de foame.

În fine, pusese punctul pe „i”. Se simțea la Pierrot un resentiment ce ieșea la iveală

împotriva voinței lui.

— Nu crezi că rămânea cu profesorul din pricina acestei temeri?

— Se poate.

— A făcut deseori foame la viața ei, nu-i așa?

Tânărul ripostă cu sfidare:

— Și eu la fel!

— Atâta doar că ei îi era teamă să nu facă foame din nou.

— Ce-ncercați să dovediți?

— Încă nimic. Mă mulțumesc să încerc să înțeleg. Un singur lucru e sigur: luni seară, cineva a tras un glonte de revolver, de foarte aproape, în Lulu. Pretinzi că nu dumneata, iar eu te cred.

— Sunteți sigur că mă credeți? murmură Pierrot, bănuitor.

— Până la proba contrarie.

— Și mă veți lăsa să plec?

— De îndată ce conversația noastră va lua sfârșit.

— Veți opri cercetările, veți da ordin oamenilor dumneavoastră să mă lase în pace?

— Am să-ți permit chiar să-ți reiei activitatea la *Grelot.*

— Dar ziarele?

— Voi trimite numaidecât un comunicat în care se va spune că te-ai prezentat de bunăvoie la Poliția Judiciară și că, după ce ai dat explicații, ai fost lăsat în libertate.

— Asta nu înseamnă că nu mai sunt suspectat.

— Voi adăuga că nu există niciun indiciu împotriva dumitale.

— Așa e ceva mai bine.

— Lulu avea un revolver?

— Nu.

— Adineauri ai spus că se temea.

— De viață, de mizerie, dar nu de oameni. N-ar fi avut ce face cu un revolver.

— Luni seară ai stat la ea numai un sfert de oră?

— Trebuia să mă întorc la *Grelot*. Pe deasupra, nu-mi plăcea să mă aflu acolo când bătrânul putea intra dintr-un moment într-altul. Are cheie.

— Ți s-a-ntâmplat?

— O dată.

— Ce-a făcut?

— Nimic. Era într-o după-amiază, la o oră când nu venea niciodată la Lulu. Noi aveam întâlnire la cinci în oraș, dar a intervenit ceva și nu m-am putut duce. Cum mă aflam în cartier, am urcat la ea, s-o văd. Eram amândoi în salon, stăteam de vorbă, când s-a auzit cheia învârtindu-se în broască. A intrat el. Nu m-am ascuns. Nu s-a uitat la mine. A venit până în mijlocul odăii, cu pălăria pe cap, și a așteptat fără să scoată o vorbă. Ca și cum eu nici n-aș fi fost o ființă omenească.

— În definitiv, încă nu-ți dai seama exact de ce te-a chemat Lulu în seara de luni?

— Presupun că avea nevoie să vorbească cu cineva despre noutatea aflată.

— Cum s-a încheiat întrevederea voastră?

— Mi-a spus: „Voiam să știi. Nu știu ce-am să fac. Oricum, sarcina nu se vede încă. Gândește-te și tu ce-i de făcut”.

— Lulu nu ți-a vorbit niciodată de o căsătorie cu profesorul?

El păru că-și scormonește memoria.

— Odată, într-un restaurant de pe bulevardul Rochechouart, venise vorba de o fată dintre cunoștințele noastre, care se măritase, iar ea a făcut această remarcă:

„Numai să vreau, ar divorța și m-ar lua de nevastă”.

— Ai crezut-o?

— El ar fi fost în stare. La vârsta asta, bărbații sunt capabili de orice.

Maigret nu-și putu reprima un zâmbet.

— Nu te întreb unde te-ai ascuns începând de ieri după-amiază.

— Nici n-am să vă spun. Sunt liber?

— Cu desăvârșire.

— Dacă ies, oamenii dumneavoastră n-au să mă aresteze?

— Într-adevăr, ai face mai bine să rămâi o oră-două în cartier fără să te prea arăți, până dau eu ordinele. E o braserie, în piața Dauphine, unde n-o să te supere nimeni.

— Dați-mi pardesiul.

Părea mai sleit decât în clipa când intrase și când numai voința îl mai ținea în picioare.

— Ar fi și mai bine să-ți iei o cameră în primul hotel care-ți iese în cale și să te culci.

— Tot n-aș dormi.

În prag, se întoarse:

— Acum, ce-o să se-ntâmple cu ea?

Maigret înțelese.

— Dacă nimeni nu-i cere corpul… începu el.

— Am dreptul să-l cer?

— În lipsa familiei…

— O să-mi spuneți cum trebuie să procedez?

Voia să-i facă lui Lulu o înmormântare decentă și, fără îndoială, coșciugul ar fi fost urmat de prietenii lor de la local și din cartierul Barbès.

Maigret îi văzu silueta obosită îndepărtându-se pe coridorul cel lung și închise încetișor ușa, rămânând o vreme

nemișcat în mijlocul biroului. Apoi, în fine, se îndreptă spre biroul inspectorilor.

Capitolul 7

Era aproape ora șase când mașina Poliției Judiciare se opri în Avenue Carnot, în fața imobilului în care locuia Gouin, însă lângă trotuarul opus și cu botul către Quartier des Ternes. Se înnoptase de timpuriu, căci, în ziua aceea, ca și în cele trei zile precedente, soarele nu se arătase deloc.

La portăreasă, lumina era aprinsă. La fel și la etajul patru, la familia Gouin, în partea stângă a apartamentului. Pe ici, pe colo, mai era lumină și pe la alte ferestre.

Unele apartamente nu erau, pentru moment, locuite. De pildă, soții Ottrebon, belgieni din domeniul finanțelor, își făceau vacanța de iarnă în Egipt. Contele Tavera și familia, care locuiau la etajul doi, își petreceau sezonul de vânătoare la castelul lor, undeva la sud de Loara.

Înțepenit în fundul mașinii, înfășurat în pardesiul lui, cu pipa ieșindu-i din gulerul ridicat, Maigret nu se clintea și părea așa de prost dispus, încât, după câteva minute, șoferul scosese un ziar din buzunar, murmurând:

— Îmi permiteți?

Te întrebai cum putea citi la lumina unui bec de felinar.

Maigret fusese la fel de posac întreaga după-amiază. Nu era, la drept vorbind, o proastă dispoziție, lucru pe care colaboratorii lui îl știau, însă efectele erau aceleași și, pe Quai des Orfèvres, cuvântul de ordine fusese să nu fie deranjat.

Nu-și părăsise biroul decât în două-trei rânduri, când dăduse buzna în cel al inspectorilor, unde făcuse ochii mari ca și

când ar fi uitat pentru ce venise.

Lichidase niște dosare rămase neîncheiate de mai multe săptămâni, cu o asemenea ardoare de parcă acestea ar fi devenit dintr-odată de o extremă urgență. Pe la patru și jumătate, telefonase întâia oară la spitalul american din Neuilly.

— Profesorul Gouin a intrat în operație?

— Da. Nu termină mai devreme de un ceas. Cine îl caută?

Închisese telefonul, recitise raportul pe care îl alcătuise Janvier cu privire la locatarii casei și la răspunsurile pe care le primise. Nimeni n-auzise focul de armă. La același etaj cu Louise Filon, pe partea dreaptă, locuia o anume doamnă Mettetal, o văduvă încă tânără, care-și petrecuse seara de luni la teatru. Cu un etaj mai jos, familia Crémieux organizase o masă de seară cu vreo zece invitați care se terminase zgomotos.

Maigret lucrase la un alt caz și mai dăduse câteva telefoane lipsite de importanță.

La ora cinci și jumătate, când telefonase din nou la Neuilly, i se răspunsese că operația se terminase, iar profesorul își schimba hainele. Atunci se suise în mașină.

Pe Avenue Carnot, trotuarele nu gemeau de lume, iar automobile treceau puține. Putea citi, peste umărul șoferului, un titlu mare, pe prima pagină a ziarului:

Pierrot Muzicantul pus în libertate.

Așa cum făgăduise, el dăduse informația reporterilor. Pe tabloul de bord, ceasul, slab luminat, arăta șase și douăzeci. Dacă ar fi existat vreun bistrou prin preajmă, s-ar fi dus să bea un păhărel, și regreta că nu se oprise

undeva pe drum.

Abia la șapte fără zece, un taxi opri în fața imobilului. Cel dintâi coborî Etienne Gouin, care rămase un moment nemișcat pe trotuar, în timp ce asistenta lui ieșea și ea din mașină.

Stătea lângă un felinar și silueta i se decupa în lumină. Era probabil cu jumătate de cap mai înalt decât Maigret și aproape la fel de lat în umeri. Însă era greu să-i apreciezi corpolența, din cauza pardesiului său fâlfâitor care părea prea larg și era mult mai lung decât recomanda moda în acel an. Nu părea să se sinchisească prea mult de aspectul lui exterior, iar pălăria îi stătea brambura pe cap.

Așa cum arăta, lăsa impresia unui ins voinic care slăbise și căruia nu-i mai rămăsese decât o osatură puternică.

Aștepta fără nerăbdare, fixând distrat un punct în spațiu, în timp ce tânăra femeie scotea bani din poșetă ca să-l plătească pe șofer. Apoi, în timp ce taxiul se îndepărta, stătu să asculte ce-i spunea ea. Probabil că, înainte să se despartă, îi amintea programul din ziua următoare.

Merse cu el până la bolta intrării, unde îi întinse servieta din piele de culoare închisă pe care o ținea în mână. Îl urmări din priviri cum intra în ascensor, apoi se îndepărtă în direcția Ternes.

— Urmărește-o.

— Bine, șefu’.

Automobilul nu trebuia decât să alunece pe șoseaua în pantă. Lucile Decaux mergea repede, fără să se uite în urmă. Era scundă, brună și, pe cât puteai să-ți faci o părere, durdulie. Dădu colțul străzii Acacias și intră imediat într-o mezelărie, apoi în brutăria de alături și, în sfârșit, după vreo o sută de

metri, într-un imobil cu aspect părăginit.

Maigret mai rămase cam zece minute în mașină, apoi pătrunse la rândul lui în imobil și i se adresă portăresei, a cărei odăiță nu se asemăna, cât privește clasa, cu aceea din Avenue Carnot, înghesuită cu un pat mare și cu un pătuț de copil.

— Domnișoara Decaux?

— La patru, pe dreapta. Tocmai s-a înapoiat.

Nu exista ascensor. La cel de-al patrulea etaj, apăsă pe butonul soneriei și auzi pași în interior. Din dosul ușii, o voce întrebă:

— Cine-i?

— Comisarul Maigret.

— O clipă, vă rog.

Vocea nu vădea nici spaimă, nici surprindere. Înainte de a deschide, gazda mai trecu printr-o încăpere, unde rămase câteva clipe, apoi reveni, iar comisarul înțelese motivul când se deschise ușa și o văzu în halat de casă și papuci.

— Intrați, spuse ea, privindu-l cu curiozitate.

Compus din trei camere și o bucătărie, apartamentul era de o curățenie extremă, iar parchetul așa de bine cernit, încât ai fi putut luneca pe el ca la patinoar. Fu condus într-un salon, mai degrabă un fel de studio, cu un divan acoperit cu o țesătură în dungi, cu multe cărți pe rafturi, un patefon și etajere pline de discuri. Deasupra șemineului, în care tânăra femeie tocmai aprinsese focul, se afla o fotografie înrămată a lui Etienne Gouin.

— Îmi permiteți să-mi scot pardesiul?

— Vă rog. Tocmai mă îmbrăcam de casă când ați sunat.

Nu era frumoasă. Trăsăturile îi erau

neregulate, buzele prea pline, dar părea să aibă un trup plăcut.

— V-am luat de la cină?

— N-are importanță. Luați loc.

Îi arătă un fotoliu și se așeză și ea pe marginea divanului, acoperindu-și picioarele goale cu pulpana halatului.

Nu-i punea întrebări, ci-l observa, așa cum observă anumiți oameni un personaj celebru pe care-l văd în fine în carne și oase.

— Am preferat să nu vă deranjez la spital.

— V-ar fi fost și greu, căci eram în sala de operație.

— Asistați în mod obișnuit la operațiile profesorului?

— Întotdeauna.

— De multă vreme?

— De zece ani. Înainte, i-am fost elevă.

— Sunteți medic?

— Da.

— Pot să vă întreb ce vârstă aveți?

— Treizeci și șase de ani.

Răspundea fără șovăire, cu o voce destul de naturală, lăsând totuși impresia unei anumite suspiciuni, poate a unei oarecare ostilități.

— Mă aflu aici ca să lămuresc câteva amănunte. Știți, probabil, că, într-o anchetă ca aceea pe care o conduc, trebuie verificat totul.

Ea aștepta întrebarea.

— Luni seara, dacă nu mă înșel, ați venit după șeful dumneavoastră în Avenue Carnot, puțin înainte de ora opt.

— Întocmai. Am oprit un taxi și l-am sunat pe profesor, din loja portăresei, ca să-l anunț că-l aștept jos.

— Procedați întotdeauna la fel?

— Da. Nu urc decât atunci când e de lucru la birou sau când sunt de luat documente.

— Unde stăteați în timpul cât cobora profesorul?

— În fața ușii ascensorului.

— Știți deci că s-a oprit din drum?

— S-a oprit câteva minute la etajul trei. Presupun că sunteți la curent?

— Sunt la curent.

— De ce nu i-ați pus întrebarea chiar profesorului?

Maigret preferă să nu răspundă.

— S-a comportat ca în alte seri? Nu părea preocupat?

— Numai de starea pacientului său.

— Pe drum, nu v-a spus nimic?

— Nu e vorbăreț.

— Ați ajuns, probabil, la spitalul Cochin la opt și câteva minute. Ce s-a-ntâmplat?

— Am intrat de îndată în camera bolnavului, împreună cu internul de gardă.

— V-ați petrecut acolo toată seara?

— Nu. Profesorul a rămas cam o jumătate de oră, în așteptarea unor reacții care nu se produceau. I-am spus că mai bine s-ar duce să se odihnească.

— La ce oră a urcat la etajul patru?

— Știu că ați mai pus aceste întrebări și la spital.

— V-a spus infirmiera-șefă de pe etaj?

— N-are importanță.

— Ce oră era?

— Încă nu se făcuse nouă.

— N-ați urcat cu el?

— Am rămas cu bolnavul. Un copil.

— Sunt la curent. La ce oră s-a întors profesorul?

— În jur de ora unsprezece, m-am dus să-l

anunț că ceea ce aștepta s-a produs.

— Ați intrat în odaia unde se culcase?

— Da.

— Era îmbrăcat?

— La spital, se-ntinde, de obicei, îmbrăcat. Își scosese doar haina și-și slăbise cravata.

— Prin urmare, ați stat tot timpul, între orele opt și jumătate și unsprezece, la căpătâiul bolnavului. Încât profesorului i-ar fi fost posibil să coboare pe scări și să iasă din spital fără să știți?

Probabil că ea se aștepta la o asemenea întrebare, deoarece fusese pusă și la spitalul Cochin, iar cei de acolo trebuie să-i fi spus. Cu toate acestea, Maigret văzu că pieptul i se ridica într-o cadență mai accelerată. Își pregătise, oare, răspunsul?

— Ar fi fost imposibil, căci am urcat până la el la zece și un sfert ca să mă asigur că nu duce lipsă de nimic.

Maigret, care o privea drept în ochi, rosti, fără să ridice vocea și cu multă blândețe:

— Mințiți, nu-i așa?

— De ce spuneți asta?

— Fiindcă simt că mințiți. Știți, domnișoară Decaux, mi-e ușor să reconstitui, chiar astă seară, ce și cum ați făcut la spital. Chiar dacă i-ați învățat lecția pe cei din personal, se va găsi cineva care să se tulbure și să mărturisească adevărul. N-ați urcat înainte de ora unsprezece.

— Profesorul n-a părăsit spitalul.

— De unde știți?

— Pentru că îl cunosc mai bine decât oricine.

Și făcu semn către ziarul de seară care se afla pe o măsuță.

— L-am găsit pe o masă, la Neuilly, și l-am

citit. De ce l-ați eliberat pe tânărul ăsta?

Vorbea de Pierrot, căci Maigret, de unde se afla, putea citi numele de-a-ndoaselea.

— Sunteți atât de sigur că e nevinovat?

— Nu sunt sigur de nimic.

— Dar îl bănuiți pe profesor că a asasinat-o pe fata aceea.

În loc să răspundă, el întrebă:

— O cunoșteați?

— Ați uitat că sunt asistenta domnului Gouin. Eram de față când a operat-o.

— Nu vă plăcea?

— De ce-aș fi detestat-o?

Cum Maigret stătea cu pipa în mână, îi spuse:

— Puteți fuma. Nu mă deranjează.

— E sau nu adevărat că între profesor și dumneavoastră existau relații mai intime decât cele profesionale?

— Vi s-a spus și asta?

Ea surâse, cu o anumită condescendență.

— Sunteți foarte burghez, domnule Maigret?

— Depinde ce înțelegeți prin burghez.

— Încerc să aflu dacă aveți idei rigide în privința moralei convenționale.

— Se vor împlini curând treizeci și cinci de ani de când sunt în poliție, drăguță.

— În acest caz, să nu vorbiți de relații intime. Relații intime au existat, sunt relațiile noastre de muncă. Restul e lipsit de orice însemnătate.

— Asta înseamnă că n-aveți o legătură amoroasă?

— Cu siguranță că nu, în sensul la care vă referiți. Îl admir pe profesorul Gouin mai mult decât pe oricine pe lume. Mă străduiesc să-l ajut, în măsura posibilului. Stau alături

de el zece ore pe zi, douăsprezece, deseori mai mult, și câteodată nici nu-și dă seama, într-atât a devenit de firesc pentru amândoi. Ni se-ntâmplă deseori să stăm împreună o noapte întreagă, așteptând să se manifeste anumite simptome la vreun pacient. Îl întovărășesc când operează în provincie sau în străinătate. În stradă, eu îi plătesc taxiurile, eu îi reamintesc ce întâlniri are, și tot eu îi telefonez soției sale că are să întârzie.

S-a întâmplat, cu multă vreme în urmă, chiar la început, ceea ce se întâmplă în mod normal între un bărbat și o femeie care se găsesc deseori împreună.

El n-a dat nicio importanță acestui lucru. La fel a făcut cu infirmierele și cu multe altele.

— Și nici dumneavoastră n-ați dat vreo importanță?

— Niciuna.

Și îl privi în adâncul ochilor, parcă spre a-l provoca s-o contrazică.

— N-ați fost niciodată îndrăgostită?

— De cine?

— De vreun bărbat oarecare. De profesor.

— Nu în sensul pe care-l dați dumneavoastră acestui cuvânt.

— Însă i-ați consacrat viața dumneavoastră?

— Da.

— El v-a ales ca asistentă după ce v-ați luat doctoratul?

— Eu m-am oferit. Îmi intrase ideea asta în cap din momentul în care am început să-i urmăresc cursurile.

— Mi-ați spus că la început s-au petrecut anumite lucruri între dumneavoastră și el. Trebuie să înțeleg că au rămas de domeniul

trecutului?

— Sunteți un excelent confesor, domnule Maigret. Când și când, lucrurile acestea se mai întâmplă.

— La dumneavoastră acasă?

— N-a pus niciodată piciorul aici. Nu-l văd suind patru etaje și intrând în locuința asta.

— La spital?

— Câteodată. Alteori, în apartamentul lui. Pierdeți din vedere că-i sunt secretară și că petrecem adesea o parte din zi în Avenue Carnot.

— O cunoașteți bine pe soția lui?

— Ne întâlnim aproape în fiecare zi.

— În ce raporturi sunteți cu ea?

Avu impresia că privirea lui Lucile Decaux se oțelește.

— Indiferente, spuse ea.

— De o parte și de alta?

— Ce încercați să mă determinați să spun?

— Adevărul.

— Să zicem că doamna Gouin mă privește cu aceiași ochi ca și pe servitoarele ei. Probabil face eforturi să se convingă pe sine însăși că e soția profesorului. Ați văzut-o?

Din nou, Maigret evită să răspundă.

— De ce-a luat-o de soție șeful dumneavoastră?

— Ca să nu fie singur, presupun.

— Asta, nu-i așa, înainte să-i deveniți asistentă?

— Cu mulți ani înainte.

— Se înțelege bine cu ea?

— Nu este omul care să se certe cu cineva și are o capacitate excepțională de a-i ignora pe oameni.

— Își ignoră soția?

— Stă din când în când la masă cu ea.

— Atâta tot?

— Din câte știu eu.

— De ce credeți că s-a măritat cu el?

— Pe atunci, nu era decât o mică infirmieră, nu uitați. Profesorul trece drept un om bogat.

— Și chiar este?

— Câștigă mulți bani. Dar nu-i pasă de ei.

— Posedă așadar o anumită avere?

Ea făcu semn din cap că da și puse picior peste picior, fără să uite să-și tragă poala halatului peste genunchi.

— Una peste alta, după dumneavoastră, n-are o căsătorie fericită.

— Nu e tocmai exact. Soția lui nu l-ar putea face nefericit.

— Iar Lulu?

— Nici Lulu, după cum cred.

— Dacă nu era îndrăgostit de ea, cum explicați că, mai bine de doi ani…

— Nu vă pot explica. Trebuie să înțelegeți singur.

— Cineva mi-a spus că-i „intrase în sânge”.

— Cine?

— Nu e așa?

— Este și nu este. Ea devenise ceva ce-i aparținea lui.

— Dar n-ar fi divorțat ca s-o ia de nevastă?

Ea îl privi uluită și protestă:

— Niciodată! De altfel, nu și-ar fi complicat existența printr-un divorț.

— Nici măcar ca să se căsătorească cu dumneavoastră?

— Nici prin cap nu i-a trecut.

— Dar dumneavoastră?

Ea se înroși.

— Nici mie. Ce mi-ar fi adus asta în plus? Dimpotrivă, aș fi pierdut la schimb. Vedeți,

eu am luat și iau partea cea mai bună. Nu întreprinde aproape nimic fără mine. Particip la munca lui. Îi cunosc lucrările pe măsură ce le scrie și deseori eu fac partea de cercetare. Nu traversează Parisul în taxi fără ca eu să fiu lângă el.

— Îi e frică să nu moară subit?

— De ce mă întrebați asta?

Părea surprinsă de perspicacitatea comisarului.

— De câțiva ani, e adevărat, cam de pe când a descoperit că inima nu-i e în perfectă stare. La vremea aceea, i-a consultat pe mai mulți dintre confrații lui. Poate că nu știți, dar majoritatea medicilor se tem de boală mai mult decât pacienții lor.

— Știu.

— Nu mi-a spus nimic despre asta, însă, încetul cu încetul, a luat obiceiul de a nu rămâne singur.

— Dacă, de pildă, ar avea o criză într-un taxi, ce-ați putea face?

— Aproape nimic. Însă îl înțeleg.

— Așadar, îl înspăimântă ideea de a muri singur.

— Care este motivul precis pentru care ați venit să mă căutați, domnule comisar?

— Poate pentru a nu-l deranja inutil pe șeful dumneavoastră. Amanta lui a fost ucisă luni seara.

— Nu-mi place cuvântul acesta. Este inexact.

— Îl folosesc în sensul lui obișnuit. Gouin a avut posibilitatea materială de a comite crima. Așa cum ați recunoscut adineauri, a rămas singur, la etajul patru al spitalului, de la ora nouă fără un sfert până la unsprezece. Nimic nu-l împiedica să coboare și să ajungă

în Avenue Carnot.

— Mai întâi, dacă l-ați cunoaște, nici măcar nu v-ar miji ideea că ar putea ucide pe cineva.

— Ba da! replică el.

Și o spuse atât de categoric, încât ea îl privi cu stupefacție, fără să-i dea prin gând să mai protesteze.

— Ce vreți să spuneți?

— Admiteți că munca sa, cariera, cercetările sale științifice, activitatea sa medicală sau profesorală, spuneți-i cum vreți, constituie singurul lucru care are valoare în ochii săi?

— Într-o anumită măsură.

— Într-o măsură mult mai mare decât pentru oricine dintre cei pe care i-am cunoscut. Cineva a pronunțat, în legătură cu el, cuvintele „forță a naturii”.

De această dată, ea nu mai întrebă cine.

— Forțelor naturii nu le pasă de pagubele pe care le provoacă. Dacă, dintr-un motiv sau altul, Lulu ar fi devenit o amenințare pentru activitatea sa…

— În ce fel ar fi putut ea amenința activitatea profesorului?

— Știți că era însărcinată?

— Și asta ar schimba situația?

Nu păruse surprinsă.

— Știați?

— Mi-a spus profesorul.

— Când?

— Sâmbăta trecută.

— Sunteți sigură că v-a vorbit despre asta sâmbăta trecută?

— Absolut. Ne întorceam de la spital, cu taxiul. Mi-a spus, cum îmi spune multe lucruri, fără să le dea importanță, de parcă ar

vorbi singur: „Cred că Lulu a rămas însărcinată”.

— Cu ce aer v-a spus asta?

— Cu niciunul. Mai degrabă ironic, după obiceiul lui. Vedeți, multor lucruri cărora lumea le dă importanță, el nu le acordă niciuna.

— Ce mă surprinde e că v-a putut vorbi de lucrul ăsta sâmbătă, în timp ce Lulu a aflat noutatea abia luni seara, pe la ora șase.

— Pierdeți din vedere că e medic și că se culca cu ea.

— Credeți că i-a spus ceva și soției sale?

— Este puțin probabil.

— Să presupunem că Louise Filon și-ar fi pus în cap să-i devină soție.

— Nu cred că i-ar fi venit o asemenea idee. Însă, chiar și în acest caz, n-ar fi omorât-o. Sunteți pe un drum greșit, domnule comisar. Nu pretind că ați dat drumul adevăratului vinovat. Nu văd nici din ce motiv ar fi omorât-o acest Pierrot.

— Din dragoste, dacă ea ar fi amenințat cu despărțirea.

Ea ridică din umeri.

— Căutați prea departe.

— Aveți vreo părere?

— Nu țin să am vreuna.

Maigret se ridică pentru a-și goli pipa în jarul din cămin și, mașinal, ca și când ar fi fost la el acasă, apucă vătraiul ca să aranjeze butucii.

— Vă gândiți la soția sa? întrebă el, întors cu spatele, pe un ton indiferent.

— Nu mă gândesc la nimeni.

— Nu vă place de ea?

Cum ar fi putut să-i placă de ea? Germaine Gouin era o simplă infirmieră, fată de pescari,

care devenise peste noapte soția legitimă a profesorului, în timp ce ea, Lucile Decaux, care-i consacrase acestuia întreaga ei viață și era capabilă să-l ajute în munca lui, nu-i era decât asistentă. În fiecare seară, când se întorceau de la spital, cobora împreună cu el din taxi, dar numai ca să-i spună „bună seara” în prag și să se întoarcă acasă, în strada Acacias, pe când el suia scările, la soția lui.

— O bănuiți, domnișoară Decaux?

— N-am spus niciodată așa ceva.

— Dar vă gândiți la asta?

— Mă gândesc că nu ezitați să vă informați în legătură cu ceea ce a făcut șeful meu în timpul serii de luni, dar că nu vă preocupați de ceea ce a făcut ea.

— Ce anume știți?

— Ați vorbit cu ea?

— Am aflat, cel puțin, nu contează pe ce cale, că și-a petrecut seara împreună cu sora ei. O cunoașteți pe Antoinette?

— Nu personal. Mi-a vorbit de ea profesorul.

— Nu o place?

— Ea este cea care îl detestă. El mi-a spus odată că se așteaptă mereu, când întâmplarea îi pune față în față, să-l scuipe în obraz.

— Altceva nu mai știți despre doamna Gouin?

— Nimic, spuse ea scurt.

— N-are amant?

— Nu, din câte știu. De altminteri, nu mă privește.

— Este cumva genul de femeie care, în cazul când ar fi vinovată, ar lăsa să-i fie condamnat soțul?

Cum ea tăcea, Maigret nu-și putu stăpâni un surâs.

— Mărturisiți că nu v-ar displăcea ca ea s-o fi omorât pe Lulu și ca noi s-o descoperim.

— Lucrul de care sunt sigură e că n-a omorât-o profesorul.

— V-a vorbit de crimă?

— Marți dimineață, nu. Încă nu era la curent. După-masă, mi-a spus întâmplător că probabil are să-l caute poliția la telefon, ca să-i fixeze o întâlnire.

— Și pe urmă?

— N-a mai făcut nicio aluzie.

— Moartea lui Lulu nu l-a tulburat?

— Dacă a fost afectat, n-a lăsat să se vadă. E neschimbat.

— Presupun că altceva n-aveți să-mi mai spuneți. V-a vorbit vreodată de Pierre Eyraud, muzicantul?

— Niciodată.

— V-ați gândit cumva că ar fi putut fi gelos?

— Nu e omul care să fie gelos pe cineva de pe lumea asta.

— Mulțumesc, drăguță. Îmi cer scuze că v-am întârziat de la cină. Dacă s-ar întâmpla să vă amintiți de vreun amănunt interesant, dați-mi un telefon.

— Nu vă veți întâlni cu șeful meu?

— Încă nu știu. Stă acasă astă seară?

— E singura lui seară liberă de peste săptămână.

— Cum are să și-o umple?

— Lucrând, ca de obicei. Are de revăzut corecturile la cartea lui.

Maigret își îmbrăcă pardesiul suspinând.

— Ești o fată tare ciudată, murmură el ca pentru sine.

— N-am nimic deosebit.

— Bună seara!

— Bună seara, domnule Maigret.

Îl însoți până pe palier și-l privi cum cobora. Afară, Maigret regăsi automobilul negru, iar șoferul îi deschise portiera.

Fu cât pe ce să-i dea adresa de pe Avenue Carnot. Trebuia, mai devreme sau mai târziu, să se decidă să aibă o discuție între patru ochi cu Gouin. De ce ar lăsa-o mereu pentru mai târziu? Părea că-i tot dă târcoale, fără să îndrăznească să se apropie de el, ca și când personalitatea profesorului l-ar fi impresionat.

— Pe Quai des Orfèvres!

La această oră, Etienne Gouin probabil lua masa de seară cu soția sa. În trecere, Maigret văzu că pe latura dreaptă a apartamentului nu era lumină.

Cel puțin asupra unui punct, asistenta se înșela. Contrar afirmațiilor sale, relațiile conjugale ale soților Gouin erau mai puțin neutre decât își închipuia ea. Lucile Decaux pretindea că șeful ei nu-i vorbea soției de treburile sale. Or, doamna Gouin îi furnizase comisarului detalii pe care nu le putea cunoaște decât de la soțul ei.

Oare acesta îi spusese și soției că o credea însărcinată pe Lulu?

Ceru șoferului să oprească mașina mai către capătul arterei, în fața bistroului unde intrase odată să bea un grog. Vremea era mai puțin rece în acea seară, încât, cu toate că momentul nu era potrivit pentru un alcool sec, Maigret comandă altceva, un rachiu, numai pentru că tot asta băuse și-n ajun. Pe Quai des Orfèvres, îl tachinau pe chestia acestei manii. Dacă, de pildă, începea o anchetă cu un calvados, tot cu calvados continua, în așa fel încât erau anchete cu bere, anchete cu vin roșu și unele, chiar, cu

whisky.

Puțin lipsi să telefoneze la birou ca să întrebe dacă nu intervenise ceva nou și apoi să se ducă direct acasă. Se răzgândi doar fiindcă era cineva în cabina telefonică.

Pe drum nu scoase o vorbă.

— Mai aveți nevoie de mine? îl întrebă șoferul când opriră în curtea Poliției Judiciare.

— M-ai putea duce în bulevardul Richard-Lenoir, peste câteva minute. Numai dacă nu ți-ai terminat cumva tura.

— N-o termin decât la ora opt.

Urcă și aprinse lumina în biroul său. Numaidecât, cea de-a doua ușă se deschise și Lucas intră.

— A telefonat inspectorul Janin. E jignit că nu i-a fost anunțată găsirea lui Pierrot.

Toată lumea uitase de Janin, care continuase să scotocească prin cartierul La Chapelle până când citise în ziare că muzicantul fusese audiat de Maigret și lăsat în libertate.

— Întreabă dacă trebuie să stea cu ochii pe el.

— Nu mai e cazul. Altceva?

Lucas tocmai deschidea gura, când sună telefonul. Maigret ridică receptorul.

— La telefon comisarul Maigret, zise el încruntând din sprâncene.

Și, numaidecât, Lucas înțelese că era o convorbire importantă.

— Aici Etienne Gouin, se auzi de la celălalt capăt al firului.

— Ascult.

— Aflu că ați interogat-o adineauri pe asistenta mea.

Lucile Decaux îl sunase pe șeful ei ca să-l

pună la curent.

— Exact, făcu Maigret.

— Mi s-ar fi părut mai corect, dacă doriți informații referitoare la mine, să vă fi adresat direct mie.

Lucas avu impresia că Maigret își pierduse nițel cumpătul și că făcea un efort ca să-și redobândească sângele rece.

— Este o chestiune de apreciere, replică el, destul de sec.

— Știți unde locuiesc.

— Prea bine. Voi veni să vă văd.

Urmă o tăcere la celălalt capăt al firului. Comisarul auzi o voce nedeslușită de femeie. Era probabil doamna Gouin, care îi spunea ceva soțului ei, iar acesta întrebă:

— Când?

— Peste un ceas-un ceas și jumătate. Încă n-am cinat.

— Vă voi aștepta.

Și conversația luă sfârșit.

— Profesorul? întrebă Lucas.

Maigret făcu semn că da.

— Ce dorește?

— Are chef să fie interogat. Ești liber?

— Ca să merg acolo cu dumneavoastră?

— Da. Mai înainte, să mergem să îmbucăm ceva.

Ceea ce și făcură, în piața Dauphine, la masa la care comisarul prânzise și cinase în atâtea rânduri, încât i se spunea masa lui Maigret.

Tot timpul cât dură cina, nu scoase o vorbă.

Capitolul 8

Maigret interogase mii, zeci de mii de oameni de-a lungul carierei sale, dintre care unii ocupau poziții demne de luat în seamă, alții erau celebri prin averea lor, iar alții treceau drept cei mai inteligenți dintre criminalii internaționali.

Or, el dădea acestui interogatoriu o importanță pe care n-o dăduse nici unuia dintre interogatoriile precedente, și nu pentru că l-ar fi impresionat poziția socială a lui Gouin sau celebritatea de care se bucura în lumea întreagă.

Simțea limpede că, încă de la începutul afacerii, Lucas se întreba de ce nu se ducea el de-a dreptul să-i pună profesorului câteva întrebări precise și că, inclusiv acum, bravul Lucas era derutat de starea de spirit a șefului său.

Adevărul, Maigret nu-l putea mărturisi nici lui, nici altcuiva, nici măcar soției sale. La drept vorbind, nu îndrăznea să-l formuleze distinct în minte.

Ceea ce știa despre Gouin, ceea ce aflase despre el, îl impresiona, desigur. Însă dintr-un motiv pe care nimeni, probabil, nu l-ar fi ghicit.

Ca și profesorul, Maigret se născuse într-un sătuc din centrul Franței și, la fel ca acesta, trebuise să se descurce singur de timpuriu.

Oare Maigret nu începuse Facultatea de medicină? Dacă ar fi avut posibilitatea să-și continue studiile, poate că n-ar fi devenit chirurg, lipsindu-i dexteritatea necesară. Și totuși, avea impresia că existau trăsături comune între el și amantul lui Lulu.

Era un semn de orgoliu din partea lui și de

aceea prefera să nu se gândească la asta. I se părea că aveau o cunoaștere aproape egală a oamenilor și a vieții.

Nu aceeași, mai cu seamă nu aceleași reacții. Erau mai degrabă la poli opuși, dar la poli de valori echivalente.

Ceea ce aflase despre Gouin știa din cuvintele și atitudinile a cinci femei deosebite. Altminteri, nu văzuse cu ochii lui decât silueta profesorului, pe trotuar, în Avenue Carnot, o fotografie deasupra unui șemineu, iar incidentul cel mai revelator era, fără îndoială, scurta relatare pe care i-o făcuse la telefon Janvier despre apariția profesorului în apartamentul Louisei Filon.

Avea să afle dacă se înșelase. În măsura posibilului, se pregătise, iar dacă-l lua pe Lucas cu el, n-o făcea fiindcă avea nevoie de ajutorul lui, ci ca să dea un caracter mai oficial întrevederii și, poate, la urma urmei, ca să-și reamintească sieși că se ducea în Avenue Carnot în calitate de comisar al Poliției Judiciare, nu ca om pe care-l interesează alt om.

La masă, băuse vin. Când chelnerul îl întrebase dacă dorește o tărie, comandase un rachiu vechi, de Burgundia, astfel încât, la urcarea în mașină, se încălzise binișor pe dinăuntru.

Pe Avenue Carnot nu trecea nimeni, era liniște, o lumină difuză răzbătea prin transperantele apartamentelor. Când trecu prin dreptul lojei portăresei, avu impresia că aceasta îl privea cu un aer mustrător.

Cei doi luară ascensorul. Casa în care urcau era tăcută, cufundată în sine și în tainele ei.

Era opt și patruzeci de minute când

Maigret trase mânerul de aramă lustruită ce acționa o sonerie electrică. Se auziră pași în interior, o subretă destul de tânără, destul de frumoasă, cu un șorț cochet peste uniforma ei neagră, deschise ușa și spuse:

— Dacă domnii vor să se dezbrace…

Maigret se întrebase dacă Gouin îi va primi în salon, în partea oarecum familială a apartamentului. Răspunsul nu veni numaidecât. Subreta agăță pardesiurile într-un dulap, îi lăsă pe musafiri în anticameră și se făcu nevăzută.

Nu se mai întoarse, însă Gouin nu întârzie să apară și, aici, părea mai înalt și mai slab. Îi privi în treacăt, mulțumindu-se să murmure:

— Poftiți pe aici…

Le-o luă înainte, pe un coridor ce conducea către bibliotecă. Pereții erau aproape în întregime acoperiți cu cărți frumos legate. Domnea o lumină plăcută și, într-un șemineu cu mult mai mare decât cel de la Lucile Decaux, ardeau câțiva butuci.

— Luați loc.

Le arătă niște fotolii, alegându-și și el unul. Lucruri fără importanță. Încă nu schimbaseră, unul cu altul, nicio privire. Lucas se simțea de prisos și era cu atât mai stingherit, cu cât fotoliul pe care se așezase era prea adânc pentru picioarele-i scurte. Pe deasupra, se afla și prea aproape de foc.

— Mă așteptam să veniți singur.

Maigret își prezentă colaboratorul:

— L-am adus pe brigadierul Lucas, care va lua note.

În acel moment, privirile li se încrucișară pentru întâia oară, iar Maigret citi în ochii profesorului un fel de reproș. Poate, dar nu era sigur, și o anumită decepție? Greu de

spus, căci, pe din afară, Gouin era destul de banal. Vezi uneori, la teatru, actori, mai ales bași cantabili, care au același trup înalt și osos și aceeași față cu trăsături puternic desenate, cu ochi încercănați.

Pupilele-i erau deschise la culoare, mici, fără vreo sclipire deosebită, și totuși, privirea lui avea o intensitate neobișnuită.

În timp ce această privire-l scruta, Maigret ar fi jurat că Gouin era tot atât de curios în privința lui pe cât era el față de profesor.

Oare și acesta îl găsea pe el mai banal decât își închipuise?

Lucas scosese din buzunar un carnețel și un creion, ceea ce-l făcea să se simtă mai sigur pe sine.

Nu se putea încă ști pe ce ton avea să decurgă discuția, iar Maigret avu grijă să tacă și să aștepte.

— Nu vi se pare, domnule Maigret, că ar fi fost mai rațional să vă adresați direct mie în loc să vă duceți și să o sâcâiți pe biata fată?

Vorbea firesc, cu o voce monotonă, ca și cum ar fi spus lucruri banale.

— Vorbiți de domnișoara Decaux? Nu mi s-a părut câtuși de puțin stingherită. Presupun că, de îndată ce-am plecat de la ea, v-a telefonat ca să vă pună la curent.

— Mi-a relatat întrebările dumneavoastră și răspunsurile pe care vi le-a dat. Își închipuia că e ceva important. Femeile au o veșnică nevoie să se convingă de importanța lor.

— Lucile Decaux este colaboratoarea dumneavoastră cea mai apropiată, nu-i așa?

— Este asistenta mea.

— Nu vă servește și ca secretară?

— Ba da. Și chiar, probabil că v-a spus, mă

urmează oriunde mă duc. Asta îi dă impresia că joacă un rol capital în viața mea.

— Este îndrăgostită de dumneavoastră?

— La fel cum ar fi de oricare șef, cu condiția să fie celebru.

— Mi s-a părut că vă este devotată până acolo încât ar face un jurământ fals, de exemplu, dacă ar fi necesar, ca să vă scoată din încurcătură.

— Ar face-o fără șovăială. Soția mea a fost și ea în contact cu dumneavoastră.

— V-a spus?

— Ca și Lucile, mi-a relatat și cele mai mici amănunte ale conversației pe care ați avut-o cu ea.

Vorbea despre soția lui cu același ton detașat cu care vorbise despre asistenta sa. N-avea nicio căldură în voce. Constata niște fapte, le relata, fără să le acorde valoare sentimentală.

Oamenii de rând ce intrau în contact cu el trebuie că se minunau de simplitatea lui, și, într-adevăr, nu poza deloc, nu se sinchisea câtuși de puțin de efectul pe care-l producea asupra celorlalți.

Se întâmplă rareori să întâlnești inși care să nu joace un rol, chiar când rămân singuri cu ei înșiși. Cei mai mulți dintre oameni simt nevoia de a se privi trăind, de a se asculta în timp ce vorbesc.

Gouin, nu. Era el, pe deplin, și nu-și pierdea vremea ascunzându-și sentimentele.

Când vorbise despre Lucile Decaux, cuvintele, atitudinea lui voiau să spună: „Ceea ce crede ea că ar fi devotament nu-i decât un soi de vanitate, de nevoie de a se crede excepțională. Oricare dintre studentele mele ar putea face același lucru. Își face viața

interesantă și-și închipuie, probabil, că-i datorez recunoștință”.

N-o spunea pe șleau fiindcă îl considera pe Maigret capabil să înțeleagă și-i vorbea de la egal la egal.

— Încă nu v-am lămurit de ce v-am telefonat, rugându-vă să veniți. Trebuie să știți că, oricum, doream să vă întâlnesc.

Era un bărbat adevărat și era sincer. De când stăteau față în față, nu încetase să-l observe pe comisar, fără s-o ascundă, examinându-l ca pe un specimen uman pe care dorea să-l cunoască.

— În timp ce luam cina cu soția mea, am primit un telefon. E vorba de cineva cunoscut de dumneavoastră, de acea doamnă Brault, menajera Louisei.

Nu zicea Lulu, ci Louise. Vorbea despre ea cu aceeași simplitate ca și despre celelalte, știind prea bine că ar fi fost de prisos să dea explicații.

— Doamnei Brault i-a intrat în cap că posedă un mijloc de a mă șantaja. A mers drept la țintă, cu toate că n-am înțeles imediat prima ei propoziție. Mi-a zis: „Am revolverul, domnule Gouin”. Și, la început, m-am întrebat despre ce revolver era vorba.

— Îmi permiteți o întrebare?

— Vă rog.

— Ați întâlnit-o vreodată pe doamna Brault?

— Nu cred. Louise mi-a vorbit de ea. O cunoștea dinainte de a se instala aici. Se pare că e o creatură ciudată care a făcut în mai multe rânduri pușcărie. Cum nu lucra în apartament decât diminețile, iar eu nu prea aveam ocazia să mă duc pe acolo la orele acelea, nu-mi amintesc s-o fi văzut. Poate am

întâlnit-o pe scară?

— Puteți continua.

— M-a informat deci că luni dimineața, intrând în salon, a găsit revolverul pe masă și…

— A precizat: pe masă?

— Da. A adăugat că l-a ascuns într-un vas de faianță de pe palier, în care este o plantă ornamentală. Oamenii dumneavoastră probabil că au scotocit apartamentul fără să se gândească să caute și în afara acestuia.

— Isteț din partea ei.

— Pe scurt, acum s-ar afla în posesia acelui revolver și ar fi dispusă să mi-l înapoieze în schimbul unei sume importante.

— Să vi-l *înapoieze*?

— Îmi aparține.

— De unde știți?

— Mi-a oferit o descriere, inclusiv numărul de serie.

— Aveți de multă vreme arma asta?

— De opt sau nouă ani. Mă dusesem să operez în Belgia. Pe atunci, călătoream mai mult decât acum. Mi s-a-ntâmplat să fiu chemat chiar foarte departe, în Statele Unite și în India. Soția mea îmi repetase adesea că-i eră frică să rămână singură în apartament zile întregi, câteodată săptămâni. În hotelul unde trăsesem, la Liège, erau expuse într-o vitrină arme fabricate în Belgia. Mi-a venit ideea să cumpăr un pistolet automat. Adaug că nu l-am declarat la vamă.

Maigret surâse.

— În ce odaie se afla?

— Într-un sertar de la biroul meu. Acolo l-am văzut ultima oară, acum câteva luni. Nu l-am folosit niciodată. Uitasem cu desăvârșire de el când am primit acel telefon.

— Ce i-ați răspuns doamnei Brault?

— Că-i voi da un răspuns.

— Când?

— Probabil în această seară. Atunci v-am telefonat.

— Vrei să te duci acolo, Lucas? Ai adresa?

— Da, șefu'.

Lucas se arăta încântat să scape din atmosfera încărcată a odăii, căci, deși cei doi bărbați își vorbeau cu voce scăzută și nu schimbau între ei decât fraze în aparență banale, se simțea o tensiune surdă.

— O să vă găsiți singur pardesiul? Nu doriți s-o chem pe servantă?

— Îl găsesc eu.

După ce se închise ușa, tăcură un moment. Cel ce rupse tăcerea fu Maigret.

— Soția dumneavoastră este la curent?

— Cu șantajul doamnei Brault?

— Da.

— A auzit ce răspundeam la telefon, căci am vorbit din sufragerie. Restul i l-am spus eu.

— Ce reacție a avut?

— M-a sfătuit să cedez.

— Nu v-ați întrebat de ce?

— Vedeți dumneavoastră, domnule Maigret, fie că e vorba de soția mea, de Lucile Decaux sau de oricare altă femeie, toate simt o satisfacție intensă convingându-se pe ele înseși că-mi sunt devotate. Se luptă, în definitiv, care să mă ajute și să mă apere mai mult.

Vorbea fără ironie. Și fără ranchiună, le diseca starea de spirit cu aceeași detașare cu care ar fi disecat un cadavru.

— De ce credeți că a simțit soția mea nevoia să vă vorbească? Spre a-și juca rolul

de soție care apără munca și liniștea bărbatului ei.

— Și nu este cazul?

El îl privi pe Maigret fără să răspundă.

— Soția dumneavoastră, domnule profesor, mi-a părut că dă dovadă, în ceea ce vă privește, de o înțelegere destul de rar întâlnită.

— Într-adevăr, pretinde că nu e geloasă.

— Pretinde, doar?

— Depinde de sensul pe care-l dați acestui cuvânt. Îi este indiferent, probabil, că mă culc cu oricine-ar fi.

— Chiar și cu Louise Filon?

— La început, da. Nu uitați că Germaine, care nu era decât o obscură infirmieră, a devenit peste noapte doamna Gouin.

— O iubeați?

— Nu.

— De ce-ați luat-o de soție?

— Ca să am pe cineva în casă. Bătrâna care mă îngrijea nu mai avea mult de trăit. Nu-mi place să fiu singur, domnule Maigret. Nu știu, cunoașteți acest sentiment?

— Poate că, în același timp, preferați ca oamenii care vă înconjoară să vă datoreze totul?

El nu protestă. Dimpotrivă, remarca păru că-i face plăcere.

— Într-un fel, da.

— Din acest motiv ați ales o tânără de condiție modestă?

— Pe celelalte nu le pot suferi.

— Ea știa la ce să se aștepte când s-a măritat?

— Foarte precis.

— În ce moment a început să se arate dezagreabilă?

— Niciodată nu s-a arătat dezagreabilă. Ați văzut-o. Este perfecțiunea întruchipată, se îngrijește admirabil de casă, nu insistă niciodată să ieșim serile sau să invităm prieteni la cină.

— Dacă înțeleg bine, își petrece zilele așteptându-vă.

— Cam așa ceva. Îi ajunge că e doamna Gouin și că știe că într-o zi va fi doamna văduvă Etienne Gouin.

— Credeți că e o ființă interesată?

— Să zicem că n-are s-o supere să dispună de averea pe care am să i-o las. Pentru moment, aș pune rămășag că ascultă la ușă. Faptul că v-am chemat a tulburat-o. Ar fi preferat să vă primesc în salon, în prezența ei.

Nu coborâse vocea ca să anunțe că Germaine asculta de după ușă, iar Maigret ar fi jurat că aude un ușor zgomot în odaia alăturată.

— Din câte spune, ea v-a sugerat s-o instalați pe Louise Filon în casă.

— Este adevărat. Mie nu-mi venise ideea. Nici nu știam măcar că se eliberase un apartament.

— Nu vi s-a părut ciudată această combinație?

— De ce?

Întrebarea îl surprindea.

— O iubeați pe Louise?

— Uite ce e, domnule Maigret, folosiți pentru a doua oară cuvântul ăsta. În medicină, noi nu-l cunoaștem.

— Vă era necesară?

— Fizic, da. Trebuie să mă explic? Am șaizeci și doi de ani.

— Știu.

— Asta spune tot.

— Nu erați gelos pe Pierrot?

— Aș fi preferat să nu existe.

Cum făcuse și acasă la Lucile Decaux, Maigret se ridică spre a pune la locul lui un butuc care se prăvălise. Îi era sete. Profesorului nu-i trecea prin cap să-i ofere ceva de băut. Rachiul de după cină îi încleia gura, plus că fumase tot timpul.

— L-ați întâlnit? întrebă el.

— Pe cine?

— Pe Pierrot.

— O dată. De obicei, amândoi făceau astfel încât lucrul acesta să nu se întâmple.

— Care erau sentimentele lui Lulu față de dumneavoastră?

— Ce sentimente vreți să fi avut? Presupun că-i cunoașteți povestea. Sigur că-mi vorbea de recunoștință și de afecțiune. Adevărul e mai simplu. N-avea chef să cunoască din nou mizeria. Dumneavoastră trebuie să știți asta. Oamenii cărora le-a fost într-adevăr foame, care au fost săraci lipiți, cum se spune, și care, într-un fel sau altul, au izbutit să se salte ar face orice ca să nu se întoarcă la viața dinainte.

Era adevărat, iar Maigret o știa prea bine.

— Îl iubea pe Pierrot?

— Dacă țineți la cuvântul acesta! suspină profesorul resemnat. Viața ei trebuia să aibă și o latură sentimentală. Tot așa, trebuia să-și creeze probleme. V-am spus adineauri că femeile au nevoie să se simtă importante. Din acest motiv, probabil, își complică existența, își pun întrebări, își tot imaginează că au de făcut o alegere.

— Între cine și cine? întrebă Maigret, cu o umbră de surâs, ca să-și oblige interlocutorul să precizeze.

— Louise își închipuia că putea alege între muzicantul ei și mine.

— Și nu putea?

— În realitate, nu. V-am spus de ce.

— N-a amenințat niciodată să vă părăsească?

— I se-ntâmpla să pretindă că ezită.

— Nu vă temeați că are să se întâmple așa?

— Nu.

— N-a încercat niciodată să vă determine s-o luați în căsătorie?

— Ambiția ei nu mergea până acolo. Sunt convins că i-ar fi fost nițel frică să devină doamna Gouin. Lucrul de care avea ea nevoie era siguranța. Un apartament încălzit, trei mese pe zi, haine ca lumea.

— Ce s-ar fi întâmplat la dispariția dumneavoastră?

— Încheiasem o asigurare pe viață în favoarea ei.

— Ați încheiat una și în favoarea lui Lucile Decaux?

— Nu. E inutil. După ce voi muri, se va agăța de succesorul meu, așa cum s-a agățat și de mine, și în viața ei nu se va schimba nimic.

Îi întrerupse soneria telefonului. Gouin dădu să se ridice și să răspundă, dar se opri:

— Probabil că e inspectorul dumneavoastră.

Era Lucas, într-adevăr, care telefona de la postul de poliție din Batignolles, cel mai apropiat de locuința lui Désirée Brault.

— Am arma, șefule. La început, dama pretindea că nu știe despre ce vorbesc.

— Ce-ai făcut cu ea?

— E aici, cu mine.

— Să fie dusă la Quai. Unde a găsit

revolverul?

— Pretinde în continuare că l-a găsit pe masă.

— De ce a tras ea concluzia că îi aparține profesorului?

— După ea, este evident. Dar nu dă amănunte. E furioasă. A încercat să mă zgârie. Dânsul ce spune?

— Încă nimic definitiv. Conversăm.

— Să vin și eu?

— Treci mai întâi pe la laborator, ca să te asiguri că nu sunt amprente pe armă. Asta îți va permite să-ți duci și prizoniera.

— Bine, șefule, suspină Lucas fără entuziasm. De-abia atunci se gândi Gouin să-i ofere ceva de băut.

— Acceptați un pahar de coniac?

— Cu plăcere.

Profesorul apăsă pe butonul unei sonerii. Subreta ce-i introdusese pe Maigret și pe Lucas nu întârzie să apară.

— Coniacul!

Cât o așteptară, nu schimbară nicio vorbă. Când ea reveni, pe tavă nu era decât un pahar.

— Mă veți scuza, însă nu beau niciodată, spuse profesorul, lăsându-l pe Maigret să se servească.

Nu din virtute, probabil nici din cauza vreunui regim, ci doar pentru că nu simțea nevoia.

Capitolul 9

Maigret nu se grăbi. Cu paharul în mână, contempla chipul profesorului care, la rândul lui, îl privea liniștit.

— Și portăreasa vă datorează recunoștință, nu-i așa? Dacă nu mă înșel, i-ați salvat fiul.

— Nu aștept recunoștință de la nimeni.

— Totuși, ea vă e devotată și, la fel ca Lucile Decaux, ar fi gata să mintă ca să vă scoată din încurcătură.

— Cu siguranță. E întotdeauna plăcut să te crezi eroic.

— Nu vă simțiți câteodată singur într-o lume care arată așa cum o vedeți dumneavoastră?

— Omul este singur, orice-ar crede el. E de ajuns să admiți odată pentru totdeauna chestia asta și să te împaci cu ea.

— Credeam că aveți oroare de singurătate.

— Nu de soiul acesta de singurătate vorbeam eu. Să zicem, dacă preferați, că vidul mă neliniștește. Nu-mi place să fiu singur într-un apartament, pe stradă sau într-un automobil. Mă refer la o singurătate fizică, nu la o singurătate morală.

— Vă temeți de moarte?

— Mi-e totuna dacă mor. Detest moartea în sine, cu întreg cortegiul ei. În meseria dumneavoastră, domnule comisar, ați văzut-o aproape la fel de des ca și mine.

Știa prea bine că aici era punctul lui slab, că teama asta de a nu muri singur era mărunta lașitate omenească ce făcea totuși din el un om ca și ceilalți. Situația nu-l rușina.

— De la ultima mea criză cardiacă, sunt aproape întotdeauna întovărășit. Din punct de vedere medical, n-ar folosi la nimic. Totuși,

oricât ar părea de ciudat, orice fel de prezență mă liniștește. Odată, aflându-mă singur în oraș și simțind o vagă indispoziție lipsită de importanță, am intrat în primul bar care mi-a ieșit în cale.

Maigret alese acest moment ca să pună o întrebare pe care o ținea de multă vreme în rezervă:

— Cum ați reacționat când v-ați dat seama că Louise era însărcinată?

Păru surprins, nu din pricină că i se pusese această întrebare, ci pentru că nu considera că ar fi ridicat vreo problemă.

— În niciun fel, zise el cu simplitate.

— Nu v-a vorbit de lucrul acesta?

— Nu. Presupun că încă nu știa.

— A știut luni, cam pe la ora șase. Ați văzut-o mai pe urmă. Nu v-a spus nimic?

— Doar că nu se simțea bine și că voia să se culce.

— V-ați gândit că era copilul dumneavoastră?

— Nu m-am gândit la nimic de felul ăsta.

— N-ați avut niciodată copii?

— Nu, din câte știu.

— Nu v-a cuprins niciodată dorința să aveți?

Răspunsul lui îl șocă pe Maigret care, de treizeci de ani, ar fi vrut atât de mult să fie tată.

— *De ce anume?* întrebă profesorul.

— Chiar așa!

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic.

— Unii oameni, care n-au niciun temei serios în viață, își imaginează că un copil le dă importanță, un fel de utilitate, și că astfel vor lăsa ceva în urma lor. Nu e cazul meu.

— Nu credeți că, având în vedere vârsta dumneavoastră și aceea a amantului ei, Lulu și-a închipuit că acesta ar fi tatăl copilului?

— Științific, nu stă în picioare.

— Vorbesc de ce a crezut ea.

— Este posibil.

— N-ajungea ca să se decidă să vă părăsească pentru a-l urma pe Pierrot?

Profesorul nu șovăi.

— Nu, replică el, tot ca un om sigur că deține adevărul. Mi-ar fi spus cu siguranță că este copilul meu.

— L-ați fi recunoscut?

— De ce nu?

— Chiar îndoindu-vă de paternitate?

— Care e diferența? Un copil face cât oricare altul.

— Ați fi luat-o pe mamă de soție?

— Nu văd de ce.

— După dumneavoastră, ea n-ar fi încercat să vă impună o căsătorie?

— Să fi încercat, n-ar fi reușit.

— Pentru că nu vreți să vă abandonați soția?

— Pur și simplu fiindcă aceste complicații mi se par ridicole. Vă răspund cu sinceritate, deoarece vă cred în stare să mă înțelegeți.

— I-ați spus ceva soției dumneavoastră?

— Duminică după-masă, dacă-mi amintesc bine. Da, duminică a fost. Am petrecut o parte din după-amiază acasă.

— De ce i-ați spus?

— I-am spus și asistentei mele.

— Știu.

— Și atunci?

Avea dreptate să creadă că Maigret înțelegea. În felul în care profesorul se exprima despre cei sau mai degrabă despre

cele ce-l înconjurau era ceva teribil de trufaș și în același timp tragic. Le lua pe toate la valoarea lor, fără cea mai mică iluzie, cerându-i fiecăreia numai ceea ce putea ea să-i dea. În ochii lui, de-abia dacă însemnau ceva mai mult decât niște obiecte neînsuflețite.

Nici nu-și dădea silința să tacă față de ele. Ce importanță putea să aibă? Putea gândi cu voce tare, fără să-i pese de reacțiile lor, și cu atât mai puțin de ceea ce, la rându-le, ar fi putut ele gândi sau simți.

— Ce-a spus soția dumneavoastră?

— M-a-ntrebat ce aveam de gând să fac.

— I-ați răspuns că veți recunoaște copilul?

El făcu semn cu capul că da.

— Nu v-a trecut prin minte că această dezvăluire ar fi putut s-o tulbure?

— Poate.

De data aceasta, Maigret bănui la interlocutorul său ceva ce încă nu sesizase până atunci sau nu fusese capabil să detecteze. Răsunase, în vocea profesorului, o satisfacție secretă atunci când rostise: „Poate”.

— Ați făcut-o anume? atacă el.

— Că i-am vorbit despre asta?

Maigret era sigur că Gouin ar fi preferat să nu zâmbească, să rămână impasibil, doar că nu se putea abține și, pentru întâia oară, buzele i se întindeau într-un surâs straniu.

— În concluzie, nu vă displăcea să le puneți pe jăratic pe soția și pe asistenta dumneavoastră.

Felul în care tăcea Gouin constituia o mărturisire.

— Nu i-ar fi putut veni vreuneia din ele ideea de a o suprima pe Louise Filon?

— Este o idee care le era, probabil, de multă vreme mai mult sau mai puțin familiară. Amândouă o detestau pe Louise. Nu cunosc pe nimeni care, la un moment dat, să nu fi dorit moartea unei ființe omenești. Numai că oamenii capabili să treacă de la idee la faptă sunt rari. Din fericire pentru dumneavoastră!

Toate acestea erau adevărate, și tocmai de aceea în conversația lor era ceva oarecum halucinant. Ceea ce spusese de la început profesorul gândea, în fond, și Maigret. Opiniile lor despre oameni și motivațiile acestora nu difereau prea mult.

Diferită era atitudinea lor față de problemă.

Gouin nu se slujea decât de ceea ce Maigret numea „rațiunea rece". Cât despre comisar, el încerca…

I-ar fi fost greu să definească ce anume încerca. Poate că faptul de a-i înțelege pe oameni îi dădea un sentiment ce nu era numai milă, ci și un fel de afecțiune.

Gouin îi privea de sus.

Maigret se punea pe același plan cu ei.

— Louise Filon a fost asasinată, zise el domol.

— E un fapt. Cineva a mers până la capăt.

— V-ați întrebat cine?

— Asta este sarcina dumneavoastră, nu a mea.

— V-ați gândit că ați fi putut fi dumneavoastră?

— Bineînțeles. Pe-atunci încă nu știam că soția mea stătuse de vorbă cu dumneavoastră și am fost surprins că nu veneați să mă interogați. Portăreasa mă avertizase că vi se vorbise de mine.

Vasăzică și ea! Iar Gouin accepta asta ca pe ceva ce-i era datorat!

— Ați fost la Cochin, luni seara, însă n-ați rămas decât o jumătate de ceas la căpătâiul pacientului.

— Am urcat să mă culc într-o cameră de la etajul patru, care mi se ține la dispoziție.

— Vă aflați acolo singur și nimic nu vă împiedica să ieșiți din spital fără să fiți văzut, să veniți aici cu un taxi, apoi să reveniți în cameră.

— După dumneavoastră, la ce oră s-ar fi petrecut acest du-te vino?

— Obligatoriu între nouă și unsprezece.

— La ce oră a fost Pierre Eyraud la Louise?

— La zece fără un sfert.

— Ar fi trebuit să o ucid pe Louise pe urmă?

Maigret aprobă.

— Dat fiind timpul necesar pentru drum, n-aș fi putut să mă aflu din nou la spital între orele zece și zece și jumătate.

Maigret calculă mental. Raționamentul profesorului era logic. Și, dintr-odată, comisarul se simți dezamăgit. Ceva nu se petrecea așa cum prevăzuse. Se aștepta la ceea ce avea să urmeze și abia dacă mai asculta ce-i spunea interlocutorul său.

— Se întâmplă, domnule Maigret, că la ora zece și cinci unul dintre confrații mei, doctorul Lanvin, care tocmai avusese o consultație la etajul trei, a urcat să mă vadă. N-avea încredere în diagnosticul pe care-l pusese. Mi-a cerut să vin cu el puțin. Am coborât la trei. Asta nu putea să v-o spună nici asistenta mea, nici personalul din serviciul meu, căci nu știau nimic.

Aici nu mai e vorba de mărturia unei femei

care dorește să mă scoată basma curată, ci de cinci sau șase persoane, printre care și bolnavul, care nu mă mai văzuse până atunci și care probabil că nu știe nici cum mă cheamă.

— N-am crezut niciodată că dumneavoastră ați fi ucis-o pe Lulu.

Anume îi spunea pe acest nume care părea să-i displacă profesorului. Avea chef să fie și el crud.

— Mă așteptam numai să încercați să acoperiți persoana care a omorât-o.

Gouin simți lovitura. O ușoară roșeață îi apăru în obraji și, pentru o clipă, privirea lui îl ocoli pe comisar.

Se auzi soneria de la intrare. Era Lucas, pe care subreta îl introduse în salon și care avea în mână un pachețel.

— Nu s-au găsit amprente, spuse el despachetând arma și întinzând-o șefului său.

Îi privi și pe unul, și pe altul, surprins de liniștea care domnea, surprins, de asemenea, să-i găsească exact în același loc, în aceeași atitudine, ca și cum, pe când el colinda orașul, aici timpul ar fi stat pe loc.

— Este într-adevăr revolverul dumneavoastră, domnule Gouin?

Era o armă de fantezie, cu țeava nichelată, cu mânerul de sidef, și, dacă glonțul n-ar fi fost tras de foarte aproape, probabil că n-ar fi cauzat cine știe ce mare rău.

— Lipsește un glonte din încărcător, explică Lucas. I-am telefonat lui Gastine-Renette care va face mâine experiențele obișnuite. El e convins de pe acum că acesta este revolverul cu care s-a tras luni.

— Presupun, domnule Gouin, că atât soția dumneavoastră, cât și asistenta aveau acces la

sertarul biroului dumneavoastră. Nu era încuiat cu cheia?

— Nu țin nimic sub cheie.

Aceasta, tot dintr-un soi de dispreț față de oameni. Nu avea nimic de ascuns. Puțin îi păsa dacă i se citeau hârtiile personale.

— N-ați fost surprins, când v-ați întors luni seară, s-o găsiți în casă pe cumnata dumneavoastră?

— Are obiceiul de a mă evita.

— Mi se pare că vă urăște, nu-i așa?

— E un alt mod de a-ți face viața interesantă.

— Soția dumneavoastră mi-a declarat că sora ei venise s-o vadă din întâmplare, pentru că trecea prin cartier.

— Este posibil.

— Când am interogat-o pe Antoinette, mi-a spus că sora ei îi telefonase pentru a-i cere să vină să o vadă.

Gouin asculta cu atenție, fără ca pe chip să i se poată citi vreun sentiment. Trântit în fotoliul său, picior peste picior, își împreunase degetele, iar Maigret se miră văzând cât erau de lungi și de subțiri, ca de pianist.

— Așază-te, Lucas.

— Doriți să cer un pahar și pentru inspector?

Lucas făcu semn că nu.

— Mai e o afirmație a soției dumneavoastră pe care trebuie s-o controlez, și n-o pot face decât dacă mă ajutați.

Profesorul făcu semn că aștepta.

— Cu ceva timp în urmă, ați fi avut o sincopă cardiacă, pe când vă aflați în apartamentul lui Lulu.

— Este adevărat. Puțin exagerat, dar

adevărat.

— Este exact și că amanta dumneavoastră, speriată, ar fi chemat-o pe soția dumneavoastră?

Gouin păru surprins.

— Cine v-a spus asta?

— N-are importanță. E adevărat?

— Nu întru totul.

— Vă dați seama că răspunsul dumneavoastră are o enormă importanță?

— Îmi dau seama, după felul în care puneți întrebarea, însă nu înțeleg de ce. Într-o noapte nu m-am simțit bine. I-am cerut Louisei să urce ca să ia o fiolă care se găsea la mine în baie. Asta a și făcut. I-a deschis soția mea, deoarece servitoarele se culcaseră și odaia lor e la etajul cinci. Soția mea, care era și ea în pat când a venit Louise, s-a dus să caute fiola.

— Au coborât împreună?

— Da. Doar că între timp criza trecuse, iar eu ieșeam deja din apartamentul de la etajul trei. Ieșisem pe ușă, când au apărut Louise și soția mea, amândouă în cămăși de noapte.

— O clipă, vă rog.

Maigret îi spuse câteva cuvinte în șoaptă lui Lucas, iar acesta părăsi odaia. Gouin nu puse întrebări, nu păru surprins.

— În spatele dumneavoastră, ușa era larg deschisă?

— Dimpotrivă, de-abia întredeschisă.

Maigret ar fi preferat ca el să mintă. De un ceas, i-ar fi plăcut să-l vadă pe Gouin cum încearcă să mintă, însă acesta era de o sinceritate neîndurătoare.

— Sunteți sigur?

Îi dădea o ultimă șansă.

— Absolut.

— Din câte știți, soția dumneavoastră nu s-a dus niciodată s-o vadă pe Lulu în apartamentul de la etajul trei?

— Se vede că n-o cunoașteți.

Nu afirmase Germaine Gouin că fusese singura ocazie pe care o avusese de a intra în apartament?

Or, în noaptea aceea, nu intrase. Iar când coborâse ca să-l întâlnească pe comisar, nu aruncase, din curiozitate, nici măcar o privire în jur, ci se comportase ca și când locul i-ar fi fost familiar.

Aceasta fusese cea de-a doua minciună a ei, la care trebuia adăugat că nu menționase faptul că Lulu era însărcinată.

— Credeți că tot mai ascultă la ușă?

Îl trimisese pe Lucas să se posteze la intrarea în apartament, dar precauția era inutilă.

— Sunt convins… începu profesorul.

Și ușa de comunicare se deschise, într-adevăr. Doamna Gouin înaintă doi pași, exact atât cât să-l poată privi în față pe soțul ei. Niciodată Maigret nu mai văzuse în niște ochi omenești atâta ură și dispreț. Profesorul nu întoarse capul, înfruntând ciocnirea fără să se clintească.

Comisarul se ridică.

— Sunt obligat să vă arestez, doamnă Gouin.

Ea spuse, aproape absentă, tot cu fața către soțul ei:

— Știu.

— Presupun că ați auzit tot.

— Da.

— Mărturisiți că ați asasinat-o pe Louise Filon?

Ea făcu semn din cap că da, și ai fi putut

crede că se va năpusti ca o fiară asupra bărbatului care-i înfrunta mai departe privirea.

— Știa că așa are să se întâmple, rosti ea cu o voce sacadată, în timp ce pieptul i se ridica cu mișcări repezi. Mă întreb acum dacă nu cumva asta și dorea, dacă nu-mi făcea anumite confidențe cu bună știință, ca să mă împingă la faptă.

— Ați chemat-o pe sora dumneavoastră ca să vă pregătiți un alibi?

Ea făcu din nou semn că da. Maigret urmă:

— Presupun că ați coborât după ce ați ieșit din budoar, sub pretextul de a prepara grogurile?

O văzu încruntând din sprâncene, iar privirea ei, abătându-se de la Gouin, se întoarse către comisar. Femeia părea să șovăie. Ghiceai că se dă o luptă în ea. În cele din urmă, spuse cu o voce seacă:

— Nu este adevărat.

— Ce nu este adevărat?

— Că sora mea ar fi rămas singură.

Sub privirea lui Gouin, prin care trecu o undă de ironie, Maigret se înroși, căci privirea aceea spunea limpede: „Ce vă ziceam?”

Și era adevărat că Germaine nu accepta să poarte singură povara crimei. Ar fi fost de-ajuns să tacă. Dar vorbea.

— Antoinette știa ce urma să fac. Cum, în ultima clipă, mă părăsise curajul, ea a coborât cu mine.

— A intrat înăuntru?

— A rămas pe scară.

Și, după o tăcere, cu aerul de a-i sfida pe toți:

— Atâta pagubă! Ăsta-i adevărul.

Buzele-i tremurau de mânie stăpânită.

— Acuma, are să-și poată împrospăta haremul!

Doamna Gouin se înșelase… În viața profesorului interveniră puține schimbări. După numai câteva luni, Lucile Decaux veni să locuiască la el, fără să înceteze a-i servi drept asistentă și secretară.

Va fi încercat ea să obțină măritișul? Maigret nu a știut niciodată.

În orice caz, profesorul nu s-a recăsătorit. Iar când, în vreo conversație, i se pronunța numele, Maigret se prefăcea că n-auzise sau schimba repede vorba.

Shadow Rock Farm, Lakeville
(Connecticut), 31 august 1953.

Maigret
...Un apartament cochet, într-un vechi imobil parizian cu locatari înstăriți. Pe o canapea, trupul fără viață al unei tinere. Crimă sau sinucidere? Cum a ajuns să locuiască aici Louise Filon, fostă prostituată și clientă obișnuită a poliției? Ce relație întreținea cu profesorul chirurg de la etajul superior? Cînd, se știe, avea deja un iubit, muzicant de cartier... Sînt doar cîteva din multele întrebări ce așteaptă un răspuns. Căutîndu-l, Maigret descoperă că promiscuitatea vădită a vieții de noapte pălește uneori în fața alteia: cea învăluită de tăcere a oamenilor onorabili.
În aceeași serie:
Nebunul din Bergerac
Dansatoarea de la Gai-Moulin
Asta-i Féliciel
Maigret la New York
EDITURA POLIROM
www.polirom.ro

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	21
Capitolul 3	41
Capitolul 4	61
Capitolul 5	81
Capitolul 6	102
Capitolul 7	122
Capitolul 8	141
Capitolul 9	154